

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ГРЕМ МАСТЕРТЪН

МАННЕТУ

КОШМАР В МАНХАТЪН

ГРЕЪМ МАСТЕРТЪН МАНИТУ. КОШМАР В МАНХАТЪН

Превод: Борис Басманджиев

chitanka.info

Той идва от дълбините на миналото, за да си отмъсти. Неговата сила е безгранична. Жаждата му за мъст е неутолима. Призовал е на своя страна най-могъщите демони на мрака.

Кой може да го спре? Как?

ПРОЛОГ

Телефонът извъня.

Без да вдига поглед, д-р Хюс го потърси пипнешком. Ръката му зарови из купа от листове хартия, стари вестници и смачкани опаковки от сандвичи. Най-накрая намери телефона и вдигна слушалката. Изглеждаше изнервен и начумерен като катеричка, която се опитва да си складира орехите.

— Д-р Хюс? Обажда се Мак Ивой.

— А! Съжалявам, д-р Мак Ивой, но съм много зает.

— Не исках да ви прекъсвам работата, д-р Хюс, но тук долу имам пациентка, чието състояние сигурно ще ви заинтригува.

Д-р Хюс подсмръкна и си свали очилата.

— Чуйте, д-р Мак Ивой, много любезно от ваша страна, че ми се обажда, но имам да изпиша цяла планина хартия и наистина не мога.

Мак Ивой не искаше да се предаде:

— Аз все пак си мисля, че ще ви бъде интересно, д-р Хюс. Вие се интересувате от тумори, нали? Е, тук долу имаме тумор на туморите!

— Какво му е толкова особеното?

— Разположен е отзад на врата. Пациентката е бяла, двацет и три годишна. Досега не е страдала от тумор, нито доброкачествен, нито злокачествен.

— Е, и?

— Той се движи — каза д-р Мак Ивой, — туморът наистина се движи така, сякаш има някой под кожата ѝ.

Д-р Хюс рисуваше цветя с химикалката си. Той се намръщи за момент, после попита:

— Рентген?

— Ще имаме резултатите след двацет минути.

— При опипване?

— Усещам го като всеки друг тумор. С единствената разлика, че този се мърда.

— Опитайте ли се да направите разрез? Може да е само възпаление.

— Ще изчакаме първо снимките.

Д-р Хюс замислено засмука края на химикалката си. Умът му запрескача по страниците на всички медицински книги, които някога бе прочел, търсейки аналогичен случай, някакъв прецедент или поне нещо свързано с идеята за движение на тумор. Може би просто беше твърде уморен и затова не можеше да възприеме напълно тази идея.

— Д-р Хюс?

— Да, **все** още съм тук. Колко е часът?

— Три и десет.

— Добре, Мак Ивой, сега ще слеза. — Той остави слушалката, отпусна се на стола и разтърка очите си.

Беше четиринайсети февруари, денят на Свети Валентин^[1], температурата бе спаднала под нулата, а улиците на Ню Йорк бяха покрити с петнайсетина сантиметра сняг. Небето беше металносиво и облачно, а шумът на движещите се коли звучеше някак приглушено. От осемнайсетия етаж на болницата „Монахините от Йерусалим“, градът изглеждаше различен и странен. Сякаш си на луната, помисли си д-р Хюс, или пред края на света, или в Ледниковия период.

Отоплението не работеше и той не беше съблякъл палтото си. Седеше така в локвата светлина от настолната си лампа — един изтощен млад мъж на трийсет и три години, с нос, по-остър от скалпел и немирен кичур тъмнокестенява коса. Приличаше по-скоро на млад автомеханик, отколкото на капацитет от национален мащаб в областта на злокачествените тумори.

Вратата на кабинета му се отвори и вътре влезе пълничка дама с бяла коса и очила с червени рамки, която носеше сноп листа и чаша кафе.

— Още малко писмена работа, д-р Хюс. Реших да ви донеса и нещо за загреване.

— Благодаря ти, Мери.

Той отвори папката, която му донесоха и демонстративно подсмръкна.

— За Бога, ти видяла ли си тези боклуци? Та аз би трябвало да съм консултант, а не архиварски плъх! Слушай, вземи това и го

стовари на д-р Риджуей. Той обича хартията. Той я обича повече от плътта и кръвта.

Мери сви рамене.

— Именно д-р Риджуей ви ги изпраща.

Д-р Хюс се изправи. С палтото си приличаше на Чарли Чаплин в „Треска за злато“. Той размаха папката недоволно и тя събори единствената му честитка за празника на Свети Валентин, една картичка от майка му.

— Е, добре. Ще я прегледам по-късно. Сега слизам долу да видя д-р Мак Ивой. Имал пациентка, за която иска да се консултира с мен.

— Ще се бавите ли дълго, д-р Хюс? — попита Мери. — Имаме събрание в четири и половина.

Д-р Хюс се вторачи уморено в нея, сякаш се чудеше коя е тя.

— Дълго ли? Не, не мисля. Само толкова, колкото се налага — отвърна той и излезе от кабинета си в неоновото осветения коридор.

„Монахините от Йерусалим“ беше скъпа частна болница и никога не миришеше на толкова практични неща като йод или хлороформ. Коридорите бяха застлани с дебел червен мокет и във всеки ъгъл имаше пресни цветя. Приличаше по-скоро на хотел от онези, в които мениджъри на средна възраст водят секретарките си за уикенди, наситени с уморителен грях.

Д-р Хюс извика асансьора и слезе до петнайсетия етаж. Разглеждайки отражението си в огледалото на кабината, прецени, че изглежда по-болен от някои свои пациенти. Може би беше време да си вземе малко отпуска. Майка му винаги е харесвала Флорида, а можеха да минат да видят и сестра му в Сан Диего.

Д-р Хюс мина последователно през два чифта летящи врати и стигна до кабинета на д-р Мак Ивой.

Той беше нисък, набит човек, чиито престилки винаги бяха твърде тесни под мишниците, което му придаваше вид на хирургически кренвирш. Лицето му бе голямо и кръгло като месечина, с малко, топчесто ирландско носле. По-рано играеше във футболния отбор на болницата, докато не си счупи капачката при един по-силен блок. Сега ходеше с леко преувеличено накуцване.

— Радвам се, че дойде — каза д-р Мак Ивой и се усмихна. — Това наистина е твърде странно, а аз знам, че ти си най-големият експерт на света по тези въпроси.

— Едва ли, но благодаря за комплимента — отвърна д-р Хюс.

Д-р Мак Ивой заби пръст в ухото си и го завъртя замислено и много внимателно.

— Рентгеновите снимки ще бъдат тук след пет-десет минути. Дотогава просто не знам какво друго би могло да се направи.

— Мога ли да видя пациентката?

— Разбира се. Тя е в приемната ми... На твое място бих си свалил палтото. Току-виж решила, че съм те прибрал от улицата.

Д-р Хюс закачи безформеното си черно палто на една закачалка и последва д-р Мак Ивой в ярко осветената приемна. В нея имаше кресла, списания, цветя и аквариум с пъстри тропически рибки. През щорите д-р Хюс можеше да види странния металически блясък на следобедния сняг.

В единия ъгъл на стаята седеше слаба чернокоса девойка и четеше списание. Тя имаше деликатно, леко квадратно лице — малко като на дяволче, реши д-р Хюс. Беше облечена в семпла кафява рокля, която я правеше да изглежда твърде бледа. Единствено препълненият с фасове пепелник и гъстия дим във въздуха показваха нейната нервност.

— Мис Тенди — обърна се към нея д-р Мак Ивой, — това е д-р Хюс. Той е специалист по състояния, подобни на вашето. Би искал да ви прегледа и да ви зададе няколко въпроса.

Мис Тенди остави списанието си настрана и се усмихна.

— Разбира се — каза тя с типичен източен акцент.

Добро семейство, помисли си д-р Хюс. Нямаше нужда да гадае дали е богата — в „Монахините от Йерусалим“ човек не влизаше, без да притежава повече пари, отколкото е в състояние да повдигне от раз.

— Наведете се, ако обичате — помоли д-р Хюс.

Мис Тенди се наведе напред и д-р Хюс повдигна косата ѝ от врата.

Точно в извивката на врата ѝ имаше гладка, кълбовидна издутина с големината и формата на стъклено преспапие. Д-р Хюс я опипа с пръсти — на пипане имаше нормалната текстура на доброкачествен тумор.

— От колко време имате това? — попита той.

— Два или три дни — отвърна мис Тенди. — Записах си час веднага щом започна да расте. Страхувах се, че може да е рак или

нещо подобно.

Д-р Хюс погледна към д-р Мак Ивой и се намръщи.

— Два или три дни? Сигурна ли сте?

— Точно така — потвърди мис Тенди. — Днес е петък, нали? Е, аз го почувствах за първи път, когато се събудих във вторник сутринта.

Д-р Хюс стисна внимателно тумора с ръка. Беше стегнат и твърд, но не можа да усети никакво движение.

— Боли ли?

— Само леко изтръпване или, по-скоро, нещо като убождане с иглички. Това е всичко.

— Тя усети това и когато аз го стиснах — каза д-р Мак Ивой.

Д-р Хюс пусна косата на мис Тенди и ѝ каза, че може да се изправи. Той придърпа един стол, намери в джоба си разръфано парче хартия и започна да си води бележки, докато говореше с нея.

— Колко голям беше туморът, когато го забелязахте за пръв път?

— Много малък. Бих казала — колкото бобено зърно.

— През цялото време ли растеше или на периоди?

— Сякаш расте само през нощта. Имам предвид това, че всяка сутрин, като се събудя, той е все по-голям.

Д-р Хюс разкраси драсканиците си с още няколко елемента.

— Усещате ли го? Усещате ли го в този момент, например?

— Не по-различно от всяка друга подутина. Но понякога имам чувството, че той се мести.

Очите на момичето бяха тъмни и в тях имаше страх, много повече страх, отколкото в гласа ѝ.

— Е — продължи тя бавно, — усещането е такова, сякаш някой се опитва да се намести в леглото си. Нали разбирате, леко са намества и после лежи неподвижно.

— Колко често се случва това?

Тя изглеждаше притеснена. Усещаше недоумението на д-р Хюс и това я смущаваше.

— Не знам. Може би четири или пет пъти на ден.

Д-р Хюс записа още нещо и започна да си хапе устната.

— Мис Тенди, забелязали ли сте някакви промени във вашето състояние през последните дни, откакто имате този тумор?

— Само лека умора. Вероятно не спя добре през нощта, но не съм отслабнала или нещо такова, ако за това питате.

— Хм... — д-р Хюс драсна още нещо и известно време гледа написаното.

— Много ли пушите?

— Обикновено пуша по половин пакет на ден. Не съм голям пушач. Сега, струва ми се, просто съм нервна.

Д-р Мак Ивой каза:

— Неотдавна ѝ правихме рентгенова снимка на гръдния кош. Съвсем здрава е.

— Мис Тенди, сама ли живеете? Къде живеете? — попита д-р Хюс.

— Живея с леля ми на 82-ра улица. Работя като секретарка в една компания за грамофонни плочи. Искях да си намеря самостоятелен апартамент, но родителите ми решиха, че ще бъде по-добре, ако известно време поживея при леля ми. Тя е на шейсет и две години. Великолепна е и се разбираме прекрасно.

Д-р Хюс сведе глава и каза:

— Не ме разбирайте погрешно, когато ви задавам този въпрос — вие вероятно сама разбирате, че съм принуден да ви попитам за това. Леля ви здрава ли е и апартамента чист ли е? В него няма неща, които биха могли да представляват риск от здравословна гледна точка, като хлебарки, запушени тръби или хранителни отпадъци, нали?

Мис Тенди почти се усмихна за първи път, откакто д-р Хюс я беше срещнал.

— Леля ми е богата жена, д-р Хюс. Тя има целодневна чистачка и още една прислужница.

Д-р Хюс кимна с глава.

— Добре, да оставим това засега. Д-р Мак Ивой, нека да отидем да потърсим рентгеновите снимки.

Те се върнаха в кабинета на д-р Мак Ивой и седнаха. Д-р Мак Ивой извади една дъвка и я засмука.

— Какво мислите за този тумор, д-р Хюс?

— В момента нищо не мисля — отвърна д-р Хюс и въздъхна. Този тумор се е появил и нараснал за два-три дни, а аз до този момент не съм срещал тумор, който да се държи по този начин. А и това усещане за движение... Вие лично усетихте ли го да се движи?

— Да — каза д-р Мак Ивой, — беше просто като едно леко разместване, сякаш там има нещо.

— Това може да е било причинено от движението на врата. Но нищо не можем да кажем, докато не видим рентгеновите снимки.

Те поседяха мълчаливо няколко минути, оставяйки болничните звуци да се просмукват около тях. Д-р Хюс чувстваше умора и студ и се чудеше кога ли ще се прибере вкъщи. Миналата нощ бе стоял буден до два часа, за да работи върху досиета и статистики, а и днес май пак му се очертаваше такава вечер. Той подсмръкна и вторачи поглед в изтърканата си кафява обувка на килима.

След пет-шест минути вратата на кабинета се отвори и вътре влезе рентгеноложката, която носеше голям кафяв плик. Тя беше висока негърка с къса коса и без всякакво чувство за хумор.

— Какво ще кажеш за тях, Селена? — попита д-р Мак Ивой, докато носеше снимките към екрана.

— Въобще не съм сигурна, д-р Мак Ивой. Достатъчно ясни са, но това, което се вижда е направо безсмислено.

Д-р Мак Ивой извади черния рентгенов филм и го закачи на екрана. После включи лампата и те видяха врата на мис Тенди. Там наистина имаше тумор — голяма, сенчеста буца. Но вътре в него, вместо нормалните фибрилни образувания, сякаш имаше малък и заплетен възел от плът и кости.

— Вижте — каза д-р Мак Ивой, сочейки с химикалката си. — Това като че ли са някакви корени, костни корени, които придържат вътрешната част на тумора към врата. Според вас *какво*, по дяволите, може да бъде това?

— Нямам никаква представа — отвърна д-р Хюс. — Никога не съм виждал нещо, което да има дори и далечна прилика с това тук. То въобще не прилича на тумор.

— Добре де, не е тумор — съгласи се д-р Мак Ивой и сви рамене. — Тогава какво е?

Д-р Хюс се вгледа в снимката отблизо. Малкото възелче от плът и кости бе твърде безформено и объркано, за да може да се разбере каквото и да било. Единственият изход беше да се оперира. Да се изреже и да се изследва на открито. А при скоростта, с която този тумор растеше, операцията трябваше да се проведе спешно.

Д-р Хюс се пресегна към телефона на бюрото на д-р Мак Ивой.

— Мери? Слушай, аз съм все още тук, при д-р Мак Ивой. Би ли проверила кога д-р Снайт има свободна маса в операционната зала?

Тук имаме нещо, което се нуждае от спешна интервенция. Точно така. Да, тумор. Но е много злокачествен и може да имаме проблеми, ако не го оперираме веднага. Точно така. Благодаря.

— Злокачествен? Откъде знаем това? — попита д-р Мак Ивой.

— Не знаем, но докато разберем дали е опасен или е безобиден, аз ще се отнасям с него като със злокачествен — каза д-р Хюс и поклати глава.

— Бих искал да зная **какво**, по дяволите, е това — повтори д-р Мак Ивой мрачно. — Прегледах целия медицински речник и в него няма нищо подобно.

Д-р Хюс се усмихна уморено и каза:

— Може да е нова болест. Може би ще я кръстят на твоето име — „Болестта на Мак Ивой“. Най-сетне на върха на славата. Винаги си искал да си известен, нали?

— В този момент чаша кафе и топъл хамбургер биха ме задоволили повече. Нобеловата награда мога да я получа и без това по всяко време.

Телефонът иззвъня и д-р Хюс вдигна слушалката.

— Мери? О, да. Добре, това е чудесно. Да, това е направо чудесно. Благодаря на д-р Снайт.

— Свободен ли е?

— Утре сутринта в десет часа. По-добре да отида да кажа на мис Тенди.

Д-р Хюс влезе през двойната врата в приемната, където мис Тенди още седеше на същото място, наполовина изпушила поредната цигара, вторачила неவிждащ поглед в отвореното на коленете й списание.

— Мис Тенди?

— А? Да — каза тя, като вдигна бързо очи.

Д-р Хюс придърпа един стол и седна до нея, здраво стиснал двете си ръце пред себе си. Той се опитваше да изглежда сериозен и сигурен, да прилича на човек, на когото можеш да се довериш, за да успокои страха ѝ, но беше толкова уморен, че изглеждаше единствено мрачен.

— Слушайте, мис Тенди, смятам, че трябва да ви оперираме. Тази подутина не изглежда твърде тревожна, но заради скоростта, с

която расте, бих искал да я отстраним възможно по-скоро, а предполагам, че и вие искате същото.

Тя посегна към врата си, после отпусна ръка и кимна:

— Да. Разбира се.

— Ако можете да бъдете тук утре сутринта в осем, д-р Снайт ще го изреже в десет. Той е много добър хирург и от години оперира тумори.

— Много мило от ваша страна. Благодаря ви — опита се да се усмихне мис Тенди.

— Не ми благодарете — каза д-р Хюс и вдигна рамене. — Аз само си върша работата. Но така или иначе, мисля, че няма за какво да се притеснявате. Няма да ви лъжа, че това е нещо обичайно, защото не е. Но част от нашата професия е да се справяме с необичайното. Дошли сте на подходящото място.

Мис Тенди изгаси цигарата си и си събра нещата.

— Донесете си и чехли. Няма да сте прикована към леглото.

— Добре — каза тя и д-р Хюс ѝ отвори вратата. Той я гледаше как се отдалечава по коридора и си мислеше колко слаба и млада изглежда. Той не беше от онези лекари, които мислеха за пациентите си само като за комплекс симптоми и нищо повече — като д-р Паусън например, белодробния специалист, който помнеше болестите дълго, след като бе забравил лицата на пациентите си. Животът е нещо повече от отоци и подутини, помисли си д-р Хюс. Поне за мен.

Той продължаваше да стои в коридора, когато доктор Мак Ивой подаде кръглото си като месечина лице иззад вратата.

— Д-р Хюс? Бихте ли влезли вътре, за да погледнете нещо за момент?

Той уморено последва д-р Мак Ивой в кабинета му. Докато траеше разговорът му с мис Тенди, д-р Мак Ивой се беше ровил в медицинските справочници и сега цялото му бюро беше засипано с диаграми и рентгенови снимки.

— Открихте ли нещо? — попита д-р Хюс.

— Не съм сигурен. То изглежда не по-малко странно от всичко останало, свързано с този случай.

Д-р Мак Ивой му подаде тежък учебник, отворен на страница с таблици и схеми. Д-р Хюс се намръщи, разгледа ги внимателно, а после отиде и се взря в рентгеновите снимки на мис Тенди.

— Това е безумно — каза той.

Д-р Мак Ивой стоеше прав, с изпънати по хълбоците ръце.

— Напълно сте прав — кимна той. — Безумно е. Но трябва да признаете, че приликата е твърде голяма.

— Дори и да сте прав — само за два дни да стигне до това положение?

— Е, ако това е възможно, то и всяко друго нещо е възможно.

— Ако това е възможно, отборът „Ред Сокс“ ще победи следващия сезон.

Двамата лекари стояха пребледнели в кабинета на петнайсетия етаж на болницата, гледаха рентгеновите снимки и просто не знаеха какво да си кажат.

— Може би е измама? — предположи д-р Мак Ивой, но Д-р Хюс поклати глава.

— Невъзможно. Не виждам как би могло да се направи. А и защо?

— Не знам. Хората си измислят всякакви измами по различни причини.

— Можеш ли да измислиш причина за това?

— А ти можеш ли да повярваш, че е истина?

— Не знам — отвърна д-р Хюс. — Може би... може би е онзи един случай на милион, който е истински, а не измама.

Те отново отвориха книгата и колкото повече разглеждаха рентгеновите снимки и сравняваха тумора на мис Тенди с рисунката, толкова повече прилики откриваха.

Според учебника по клинична гинекология, плетеницата от плът и кости, която мис Тенди носеше на врата си, бе човешки зародиш на около осем седмици.

---

[1] Денят на Свети Валентин в САЩ е празник на влюбените — Б.пр.

Римокатолически празник на името на мъченик Валентин. Възниква през III век, но започва да се свързва с романтичната любов едва през средновековието. Днес, обичащи от цял свят, го почитат и като свой празник. — Бел. devira ↑

ПЪРВА ГЛАВА

НОЩНА ПОЯВА

Ако си мислите, че животът на ясновидеца е лесен, трябва някога да се опитате да гадаете по петнайсет пъти на ден, при 25 долара на всяко гадаене и чак след това да решите дали такъв живот би ви харесал.

В момента, в който Карин Тенди се консултираше с докторите Хюс и Мак Ивой в болницата „Монахините от Йерусалим“, аз развеждах старата госпожа Уинконсис из бъдещето ѝ с помощта на колода карти таро.

Седяхме в затъмнена стая в моя апартамент на Десето авеню около покрита със зелено сукно маса. От ъгъла се носеха благовонни пушилки, а моят автентичен, имитиращ антика фенер, хвърляше загадъчни сенки наоколо. Г-жа Уинконсис беше сбръчкана стара дама и миришеше на изветрял парфюм и лисичи кожи. Тя ме посещаваше всеки петък за подробно резюме на предстоящите седем дни.

Докато разполагах картите в келтски кръст, тя се въртеше, душеше и надзърташе към мен през масата, като проядена от молци хищна птица, която дебне жертвата си. Знаех, че умира от желание да ме попита какво виждам, но аз никога не издавах и намек за това, докато всички карти не бъдат разстлани върху масата. Колкото повече напрежение, толкова по-добре. Трябваше първо да изиграя цялото представление с намръщването, въздишките, хапането на устни и влизането в контакт със сили от отвъдния свят. В края на краищата, нали затова ми плащаше по 25 долара? Но тя не можа да издържи на изкушението и когато последната карта вече бе на мястото си, се наведе напред и попита:

— Какво има, г-н Ърскин? Какво виждате? Има ли нещо за Татко?

Тя наричаше „Татко“ г-н Уинконсис, дебел, кисел и стар управител на магазин, който палеше пура от пура и за когото най-мистичното нещо в живота бяха конните състезания. Г-жа Уинконсис

никога не го бе казвала, но от приказките ѝ беше очевидно, че най-голямата ѝ мечта е сърцето на Татко да не издържи и тя да наследи богатството на Уинконсисови.

Погледнах към картите с моята обичайна, добре обмислена вгълбеност. Знаех за таро не по-малко от всеки друг, който бе прочел книгата „Тарокът — лесен и достъпен начин за гледане на карти“, но стилът е това, което придава достоверност на представлението. Ако искаш да бъдеш ясновидец, което е по-лесно от това да работиш в рекламна агенция, в детски летен лагер или да си екскурзовод, то трябва да имаш вид на такъв.

Трийсет и две годишен съм, родом от Кливланд. Приличам повече на мишка с рядката ми кафява коса, която постоянно оредява, но имам хубав, макар и голям нос върху иначе хубавото ми, но бледо лице. За повече ефект, си бях дал труда да изрисувам веждите си в сатанински арки, да облека отровназелена сатенена мантия, изпъстрена със звезди и луни, и да крепя на главата си триъгълна шапка.

Шапката преди имаше значка, на която пишеше „Опаковъчна фабрика «Зеленият залив»“, но аз я магнах по очевидни причини. Инвестирах в благовонни аромати, няколко мухлясали стари тома от „Енциклопедия Британика“, стар череп от магазин за употребявани вещи, в близост до един театър и сложих своята реклама във вестниците:

НЕВЪОБРАЗИМИЯТ ЪРСКИН

Предсказване на вашия живот, предричане на бъдещето, разкриване на вашата съдба.

След два месеца вече имах повече клиенти, отколкото можех да обслужвам. За пръв път в живота си можех да си позволя да карам кола „Меркюри Кугоар“ и да си купя квадрофонична^[1] стерео уредба с подходящи слушалки. Но както вече казах, не беше лесно. Постоянният прилив от жени на средна възраст, които влизаха, кикотейки се, в апартамента ми и умираха от желание да чуят какво ще се случи в тяхното скучно ежедневие, бе почти в състояние завинаги да ме удави в дълбините на човешкото отчаяние.

— Е, — настоя г-жа Уинконсис, като стискаше здраво в сбръчканите си ръце чантата си от крокодилска кожа. — Какво виждате, г-н Ърскин?

Поклатих главата си бавно и величествено.

— Картите са сериозни днес, г-жа Уинконсис. Те носят много предупреждения. Те ми казват, че вие твърде много бързате към едно бъдеще, което, ако се сбъдне, може да не ви донесе удоволствието, което очаквате. Виждам един пълен мъж с пура — вероятно това е Татко. Той казва нещо с голяма скръб. Той казва нещо за пари.

— Какво казва той? Показват ли ви картите какво казва той? — прошепна развълнувано г-жа Уинконсис.

Всеки път, когато станеше дума за пари, тя почваше да се върти и подскача като плюнка върху нажежен котлон. Виждал съм доста грозни мании през живота си, но жаждата за пари при жената на средна възраст може да те накара да си изръсиш обяда.

— Той казва за нещо, че е твърде скъпо — продължих аз със специалния си приглушен глас. — Нещо със сигурност е твърде скъпо... Знаем какво е то. Мога да видя какво е то. Той твърди, че консервираната пъстърва е твърде скъпа. Той не мисли, че хората ще я купуват на тази цена.

— Ох... — въздъхна г-жа Уинконсис ядосано.

Аз, обаче, знаех какво правя. Бях проверил тази сутрин в списание „Супермаркет рипорт“ и знаех, че предстои покачване на цената на консервите от пъстърва. Следващата седмица, когато Татко започнеше да се оплаква от поскъпването, г-жа Уинконсис щеше да си припомни думите ми и щеше да бъде сериозно впечатлена от моето небивало ясновидство.

— Ами аз? Какво ще ми се случи на мен? — попита г-жа Уинконсис.

Погледнах мрачно към картите.

— Седмицата не е добра, за съжаление. Въобще не е добра. В понеделник ще имате неприятно преживяване. Нищо сериозно. Нищо по-сериозно от това да си изпуснете нещо на крака, но ще бъде болезнено. Във вторник ще играете на бридж с приятелките си както обикновено. Някой ще ви мами, но няма да разберете кой е. Затова залагайте по-малко и не поемайте излишни рискове. В сряда ще проведете неприятен телефонен разговор, може би с вулгарен непознат. В четвъртък ще ядете нещо, от което ще ви прилошее и ще си пожелаете никога повече да не ядете от него.

Г-жа Уинконсис ме прободеше със скучните си сиви очи.

— Наистина ли е толкова лошо?

— Не е задължително. Не забравяйте, че картите могат и да предупреждават, а не само да показват. Ако предприемете нужните стъпки, за да избегнете тези нещастия, не е необходимо седмицата ви да бъде толкова лоша.

— Е, благодаря ви за това — каза тя. — Струва си парите, само да знае човек от какво да се пази.

— Духовете имат добро отношение към вас, г-жо Уинконсис — продължих аз със специалния си глас. — Те се грижат за вас и не биха искали да ви видят в неприятно положение или пък наранена. Ако вие се държите добре с духовете, и те ще ви отговарят със същото.

Тя се изправи.

— Просто не знам как да ви се отблагодаря, г-н Ърскин. Сега по-добре да си тръгвам, но ще се видим отново идната седмица, нали?

Усмихнах се със специалната си усмивка.

— Разбира се, г-жа Уинконсис. И не забравяйте мистичния девиз на седмицата.

— Ох, да, разбира се. Какъв е той за тази седмица, г-н Ърскин.

Взех една разкъсана стара книга, която държах на масата до себе си, отворих на произволна страница и след кратка пауза прочетох първото, което видях.

— Мистичният девиз на седмицата е: „Грижете се добре за костилките и плодовете ще растат безспир“.

Тя застина за миг със странна, далечна усмивка на лицето си.

— Това е чудесно, г-н Ърскин. Ще си го повтарям всяка сутрин, щом се събудя. Благодаря ви за този великолепен, великолепен сеанс!

— Удоволствието е изцяло мое — казах аз, след което я изпратих до асансьора, като се стараех никой от съседите ми да не види смешното ми облекло, и ѝ махнах за довиждане.

Щом се скри от погледа ми, аз се мушнах обратно в апартамента, запалих светлините, изгасих благовонията и включих телевизора. С малко повече късмет може би щях да успея да хвана поне края на филма.

Точно отивах към хладилника за кутия бира и телефонът иззвъня. Подпрях слушалката под брадичката си и отворих бирата, докато отговарях. Гласът от другия край беше женски (разбира се) и

притеснен (разбира се). Само притеснени жени търсеха услугите на човек като Невъобразимият Ърскин.

— Господин Ърскин?

— Ърскин по име, ясновидец по призвание.

— Г-н Ърскин, чудя се дали бих могла да ви посетя.

— Разбира се, разбира се. Цената е двайсет и пет долара за обикновено надникване в близкото ви бъдеще, трийсет долара за едногодишна прогноза и петдесет долара за преглед на целия ви бъдещ живот.

— Аз просто искам да знам какво ще се случи утре.

Гласът звучеше младежки и много притеснено. Реших, че вероятно говоря с бременна и изоставена секретарка.

— Е, госпожо, това е моята работа. По кое време искате да дойдете?

— Около девет? Това твърде късно ли е?

— Девет е добре, а удоволствието ще бъде изцяло мое. Мога ли да запиша името ви, моля?

— Тенди. Карин Тенди. Благодаря ви, г-н Ърскин. Ще се видим в девет.

Може да ви се стори странно, че интелигентно момиче като Карин Тенди търси помощта на измамник като мен, но ако се позанимавате малко с ясновидство, ще разберете колко безпомощни се чувстват хората, когато са застрашени от нещо, които не разбират. Това е особено валидно, когато става дума за болести и смърт, а повечето от моите клиенти задават въпроси, засягащи собствената им смърт. Колкото и компетентен да е един хирург, той не може да даде никакъв отговор на хората, когато става дума за това, какво ще стане, ако животът им изведнъж бъде прекратен. Абсолютно безсмислено е лекарят да им каже: „Вижте, мадам, ако мозъкът ви престане да подава електронни импулси, ще трябва да приемем, че вие вече сте загубена.“ Та смъртта е твърде страшна, твърде дефинитивна, твърде мистична, за да искат хората да повярват, че тя има нещо общо с медицинските факти и хирургията. Те искат да вярват в живот след смъртта или поне в свят на духове, в който скръбните духове на техните предци обикалят облечени в небесния еквивалент на копринени пижами.

Можех да разпозная страха от смъртта, изписан на лицето на Карин Тенди, когато тя почука на вратата. Всъщност той бе толкова

ясно изразен, че се почувствах малко неудобно в зелената си мантия и смешната зелена шапка. Тя имаше заострено лице с деликатни черти и приличаше на някои от онези момичета, дето все печелят лекоатлетическите състезания в гимназията. Говореше със сериозна вежливост, която ме накара да се почувствам по-голям измамник от всякога.

— Вие ли сте г-н Ърскин? — попита тя.

— Да. Това съм аз. Чета бъдещето, разкривам съдбите и т.н.

Тя бързо влезе в стаята ми и се вгледа в горящите благовонни пръчици, в пожълтелите череп и спуснатите пердета. Изведнъж почувствах, че целият декор е страшно фалшив, но тя сякаш не го забеляза. Издърпах ѝ стол и ѝ предложих цигара. Когато ѝ я запалих, видях, че ръцете ѝ треперят.

— Добре, мис Тенди, кажете сега какъв е проблема — започнах аз.

— Не знам как точно да го обясня. Всъщност, вече бях в болницата и утре сутринта ще ме оперират. Но има много неща, за които не можех да им кажа.

Аз се облегнах назад и се усмигнах насърчително.

— Защо не се опитате да ги кажете на мен?

— Много е трудно — отговори тя с мекия си, нежен глас. — Имам чувството, че това е нещо много по-голямо, отколкото изглежда.

— Добре — казах аз, кръстосвайки краката си под зелената мантия, — не бихте ли искали да ми кажете за какво става дума?

Тя срамежливо повдигна ръка към врата си.

— Преди около три дни, мисля, че беше във вторник сутринта, започнах да чувствам сърбеж тук, при шийните прешлени. Започна да се подува. Притесних се да не е нещо сериозно и отидох в болницата, за да го видят.

— Разбирам — кимнах аз с разбиране. Разбирането, както може би сте се досетили, е деветдесет и осем на сто от успеха на всеки ясновидец. — И какво ви казаха лекарите?

— Казаха, че няма за какво да се притеснявам, но същевременно твърде много бързаха да го изрежат.

— И как стигнахте до извода, че точно аз съм ви нужен?

— Леля ми ви е посещавала един или два пъти — г-жа Карман. Аз живея заедно с нея. Тя не знае, че сега съм при вас, но винаги е

казвала колко сте добър и аз реших да проверя за себе си.

Радостно беше, че окултните ми услуги се ценяха и хвалеха по света. Г-жа Карман бе една чудесна стара дама, която беше убедена, че мъртвият ѝ съпруг през цялото време се опитва да се свърже с нея от отвъдния свят. Тя ме посещаваше два или три пъти месечно, веднага щом милият покоен г-н Карман ѝ изпратеше ново небесно послание. Тя го чуваше да ѝ шепти посред нощ на странен език и това бе сигналът да притича и да похарчи няколко долара при мен. Добър бизнес беше г-жа Карман.

— Искате ли да ви хвърля едни карти? — попитах аз, като повдигнах едната от дяволските си вежди.

Карин Тенди поклати глава. Изглеждаше по-сериозна и по-притеснена от всяка друга моя клиентка, която можех да си припомня. Надявах се да не ме накара да върша нещо, което да изисква истински окултни способности.

— Всичко идва от сънищата, г-н Ърскин. Откакто започна да расте тази подутина, сънувам ужасни сънища. Първата нощ реших, че е просто обикновен кошмар, но всяка нощ сънувам един и същи сън и той става все по-ясен. Даже не зная дали искам да си легна довечера, защото съм сигурна, че ще сънувам същия сън, но той ще бъде още по-ясен и още по-лош.

Подръпнах замислено крайчеца на носа си. Това ми е стар навик и вероятно на него се дължеше и големината на патладжана ми. Някои се чешат, докато мислят, и получават пърхот. Аз просто си дърпам носа.

— Мис Тенди, много хора сънуват непрекъснато един и същи сън. Това обикновено означава, че премислят отново и отново едно и също нещо. Не мисля, че си заслужава да се притеснявате заради това.

Тя втренчи в мен големите си, дълбоки, шоколадовокафяви очи.

— Това не е от този вид сънища, г-н Ърскин. Сигурна съм. Твърде е истински. При обикновените сънища чувстваш, че всичко става в главата ти, а в този, сякаш всичко се извършва извън мен, но и вътре в мозъка ми.

— Е, добре — казах аз, — защо не ми разкажете какво сънувате?

— Винаги започва по един и същи начин. Сънувам, че стоя на непознат остров. Зима е и духа много студен вятър. Чувствам вятъра, въпреки че прозорците на спалнята ми са винаги затворени. Нощ е и

луната е скрита зад облаци. В далечината, отвъд гората, виждам река, а може и да е море, което блести на лунната светлина. Оглеждам се наоколо и виждам черни колиби, наредени в редици. Прилича на примитивно селце. Всъщност аз зная, че това е селце, но наоколо сякаш няма никой.

След това вървя през тревата към реката. Познавам пътя, защото целия си живот съм прекарала на този странен остров. Чувствам се изплашена, но същевременно зная, че имам свои собствени скрити сили и вероятно съм в състояние да превъзмогна страха си. Страхувам се от неизвестното, от нещата, които не разбирам.

Достигам до реката и стоя на брега. Все още е много студено. Поглеждам към водата и виждам един тъмен платноход, закотвен близо до брега. Нищо в съня ми не показва, че това е нещо повече от обикновен кораб, но същевременно аз съм много уплашена от него. Изглежда някак странен и непознат, като летяща чиния от друг свят.

Аз дълго стоя на брега, след което виждам как от платнохода се отделя малка лодка и се приближава към брега. Не мога да видя кой е в лодката. Затичвам се през тревата и влизам в една от колибите, която ми изглежда позната. Зная, че съм била в нея и преди. Всъщност, почти съм готова да повярвам, че това е моята колиба. В нея се носи странна миризма, като на билки или други благовония. Изпитвам чувството, че има нещо отчаяно и спешно, което трябва да свърша. Не знам точно какво е то. Но каквото и да е, трябва да го направя. Свързано е по някакъв начин със заплашителните хора на лодката и с тъмния платноход. Страхът нараства вътре в мен, докато почти спирам да мисля. Нещо, което ще предизвика ужасни последствия, ще се появи от кораба. Там има нещо чуждо, нещо могъщо и магическо и аз съм отчаяна. Тогава се събуждам.

Мис Тенди усукваше една носна кърпичка около пръстите си. Гласът ѝ бе нежен и лек, но в него се долавяше увереност, която ме караше да се чувствам неловко. Наблюдавах я, докато говореше — тя сякаш вярваше, че това, което разказа, наистина ѝ се бе случило.

Свалих си шапката от „Зеления залив“. Беше малко нелепа при тези обстоятелства.

— Мис Тенди, това е един много странен сън. Винаги ли е все същият, до детайли?

— Абсолютно. Винаги го има този страх от онова, което ще се появи от кораба.

— Хм... и казвате, че това е платноход? Като яхта или нещо подобно?

Тя поклати глава.

— Не е яхта. По-скоро е нещо като галеон от стари времена. Нали знаете, с три мачти и много въжета.

Аз дръпнах носа си още малко и се замислих напрегнато.

— Има ли нещо в този кораб, което да ви подсказва какво представлява той? Има ли име?

— Твърде е далече и е твърде тъмно.

— Има ли знамена?

— Има едно знаме, но не бих могла да го опиша.

Изправих се и отидох до лавицата си с евтини окултни издания. Издърпах „Десет хиляди разгадани сънища“ и няколко други книги от същия вид. Сложих ги на масата, покрита със зелено сукно, и потърсих някакви справки за острови и кораби. Не ми помогнаха много. Окултните книги почти никога не помагат, а понякога само те объркват още повече. Но това не ме спира да вадя оттам тъмни и мистериозни заключения относно нощните полети на въображението на моите клиентки.

— Корабите обикновено се свързват с някакво пътуване или с пристигането на новини. Във вашия случай корабът е тъмен, което ми подсказва, че новините няма да са добри. Островът изразява вашето чувство за изолация и вина. Всъщност, островът — сте самата вие. Каквито и да са тези новини, те представляват директна заплаха за вас като личност.

Карин Тенди кимна с глава. Не знам защо, но наистина се почувствах гузен, докато ѝ разправях всички тези глупости. В нея имаше нещо истински беззащитно и напрегнато, и докато тя стоеше така срещу мен, с тъмнокестенявата си коса и бледото си, дяволито лице, толкова сериозна и някак изгубена, аз започнах да се питам дали сънят ѝ не е истински.

— Мис Тенди — попитах аз, — мога ли да те наричам Карин?

— Разбира се.

— Аз съм Хари. Баба ми ме нарича Хенри, но тя е единствената, която го прави.

— Хубаво име.

— Благодаря ти. Виж, Карин, ще бъда откровен с теб. В твоя случай има нещо, което, не знам защо, но звучи по-различно от нещата, с които обикновено се занимавам. Нали разбираш, не е като старите бабички, които се опитват да се свържат с любимите си пудели, които са в Голямата, Щастлива Кучешка Колиба там горе и т.н. В твоя сън има нещо, което е... не знам, направо автентично.

Това не я успокои твърде много. Последното нещо, което хората искат да знаят е, че страховете им са основателни. Дори образовани, интелигентни хора обичат да бъдат успокоявани с мисълта, че нощните им пътешествия са само измишльотини. Боже Господи, та ако половината от кошмарите, които хората сънуват, бяха истина, те биха откачили. Част от работата ми е да успокоявам ужасените си клиенти, като им казвам, че нещата, които сънуват, никога няма да ги сполетят.

— Какво искаш да кажеш с това „автентично“?

Подахох ѝ още една цигара. Този път, като я запалих, ръцете ѝ не трепереха толкова много.

— Някои хора, Карин, без дори самите те да знаят това, имат потенциалната способност да бъдат медиуми. С други думи, те много лесно възприемат всичкия окултен боклук, който кръжи около нас. Медиумът е нещо като радио или телевизор. Той е устроен така, че да приема сигнали, които другите хора не могат да приемат и може да ги обърне в звук или картина.

— Какви сигнали? Не разбирам — каза тя.

— Има много различни видове сигнали — обясних аз. — Не можеш да видиш сигнала на телевизора, нали? И въпреки това той е навсякъде около теб, през цялото време. Цялата тази стая е претъпкана с духове и образи, снимки на политици и реклами за пуканки. Единственото, което ти трябва, за да ги приемеш, е подходящ приемник.

Карин Тенди изпусна малко дим.

— Искаш да кажеш, че моят сън е някакъв сигнал? Но какъв сигнал? И откъде би могъл да идва? И защо попада точно на мен?

Аз поклатих глава.

— Не знам защо е попаднал точно на теб, както и не знам откъде идва. Може да е дошъл откъдето и да е било. Има документирани случаи с хора от Америка, които в сънищата си са получавали

подробна информация от други страни. Например имаше един фермер от щата Айова, който сънувал, че се дави при наводнение в Пакистан. Същата нощ монсун^[2] в Пакистан причинил наводнение, при което загинали над четиристотин души. Подобни явления могат да бъдат обяснени по един-единствен начин, а именно — ако си представим мисловните вълни като сигнали, фермерът от Айова, чрез подсъзнанието си е прихванал сигналите от някой давец се пакистанец. Странно е, знам, но се е случвало.

Карин Тенди ме погледна умолително.

— А аз как да разбера въобще за какво става дума в съня ми? Ами ако това е послание от някой, някъде по света, който се нуждае от моята помощ, а аз не мога да го намеря.

— Е, ако наистина искаш да разбереш това, има само един начин — казах ѝ аз.

— Моля те, само ми кажи какво да направя. Наистина искам да знам. Искам да кажа, сигурна съм, че то има нещо общо с този тумор и аз искам да разбера какво представлява той.

Кимнах с глава.

— Добре, Карин, тогава ето какво трябва да направиш. Довечера искам да легнеш да спиш както обикновено, а ако отново сънуваш този сън, искам да запомниш колкото се може повече детайли и фактическа информация. Огледай острова и виж дали няма някакви отличителни географски образувания по него. Като отидеш до реката, опитай се да ѝ съставиш карта на бреговата ивица. Ако има залив или нещо подобно, опитай се да му запомниш формата. Ако от другата страна на реката има нещо, планина или пристанище, гледай да го запомниш. Има и още едно много важно нещо. Опитай се да видиш и да запомниш флага на кораба. След това, в момента, в който се събудиш, запиши всичко и се опитай да направиш колкото можеш повече скици на нещата, които си видяла. После ми донеси всичко това.

Тя изгаси цигарата си.

— Аз трябва в осем сутринта да бъда в болницата.

— В коя болница?

— „Монахините от Йерусалим“.

— Добре, понеже това очевидно е важно, аз ще мина през болницата, а ти ще ми приготвиш записките в един плик. Става ли?

— Г-н Ърскин, Хари, това е чудесно. Най-после усещам, че правя нещо.

Отидох до нея и взех ръката ѝ в моята. Тя бе симпатична по един определено дяволит начин и ако аз не запазвах професионално достойнство пред клиентите си, а тя не влизаше в болница на другия ден, сигурно щях да я поканя на вечеря, разходка с колата и наситена със земни дейности нощ в Ърскиновия палат на окултното.

— Колко ти дължа? — попита тя, нарушавайки магията.

— Ще ми платиш другата седмица — отвърнах аз. Това винаги повдига настроението на хора, които постъпват в болница. Ако отложиш плащането на сметките за след операцията, те изведнъж започват да си мислят, че въпреки всичко могат и да оцелеят.

— Добре, Хари, благодаря ти — каза тя нежно и тръгна да си ходи.

— Нали нямаш нищо против сама да се справиш? — попитах я аз и развях зелената си мантия за обяснение. — Нали разбираш, заради съседите. Те мислят, че съм травестит или нещо подобно. — Тя се усмихна и ми пожела лека нощ. Чудех се колко ли ще е лека.

След като тя си тръгна, седнах в креслото и сериозно се замислих. В цялата работа имаше нещо странно. Обикновените сънища, които клиентките ми чуруликаха по време на сеансите ни, представляваха стандартни цветни драми на фрустрация^[3] и еротични притеснения. Например да бъдеш поканен на коктейл в семейство Вандербилт и да се окаже, че гащите ти са паднали около глезените. Имаше сънища за злополуки и безименни страхове, но никой от тях не притежаваше странната фотографска яснота и логическа последователност на съня на Карин Тенди.

Вдигнах телефона и набрах един номер. Минаха две минути, преди някой да вдигне слушалката.

— Ало? — отговори ми старчески глас. — Кой се обажда?

— Г-жа Карман, аз съм, Хари Ърскин. Извинявам се, че ви безпокоя толкова късно.

— О, г-н Ърскин! Колко се радвам да чуя гласа ви! Бях във ваната, но сега съм добре завита в една хавлиена кърпа.

— О, съжалявам... Г-жо Карман, имате ли нещо против да ви задам един въпрос?

Старата душица се разкикоти и каза:

— Стига да не е твърде личен, г-н Ърскин.

— Страхувам се, че не е. Вижте, г-жо Карман, помните ли съня, който ми разправяхте преди два или три месеца?

— Кой точно, г-н Ърскин? Този за мъжа ми ли?

— Точно така. Този, в който мъжът ви молеше за помощ.

— Чакайте да си припомня — започна г-жа Карман. — Ако не се лъжа, аз стоях на морския бряг посред нощ и беше много студено. Помня, че си помислих, че е трябвало да си сложа наметката, преди да изляза навън. След това чух мъжът ми да ми шепти нещо. Той винаги шепти, нали знаете. Шептеше нещо, което въобще не разбирах, но бях сигурна, че ме моли за помощ.

Почувствах се определено странно и притеснено. Нямам нищо против да си играя с окултното, когато то си мълчи и се прави, че го няма, но когато започне да дава признаци на живот, ме побиват тръпки.

— Г-жо Карман — продължих аз, — помните ли да сте видели в съня си нещо друго освен брега? Имаше ли кораб или лодка? Видяхте ли село или някакви колиби?

— Не си спомням нищо по-особено — отвърна г-жа Карман. — Има ли определена причина, поради която това сега ви интересува?

— Ами в момента пиша статия върху сънищата за едно списание, г-жо Карман. Нищо важно. Просто исках да включа един-два от вашите сънища, тъй като те винаги са особено интересни.

Представях си как старата дама трепка с миглите си.

— О, г-н Ърскин, колко мило от ваша страна!

— А, и още нещо, г-жо Карман, доста важно...

— Да, г-н Ърскин?

— Не говорете пред никого за този разговор. **Абсолютно** пред никого. Разбрахте ли ме?

— Няма и да прошепна, г-н Ърскин, кълна се.

— Благодаря ви, г-жо Карман. Много ми помогнахте — казах аз и оставих слушалката на вилката по-бавно и внимателно от когато и да било през живота ми.

Възможно ли бе двама души да сънуват еднакви сънища? Ако е така, то може би всички тези глупости за послания от отвъдното са истина. Може би, и Карин Тенди, и леля й получаваха съобщения от отвъдното през нощта, които се отпечатваха върху съзнанието им.

Въобщо не обърнах внимание на твърдението на г-жа Карман, че съпругът ѝ се опитва да влезе във връзка с нея. Всички възрастни вдовици си мислят, че мъжете им плуват из етера и с нетърпение се опитват да им кажат жизненоважни неща. Всъщност духовете на техните бивши партньори вероятно играят на голф и стискат призрачните цици на пищни млади девойки, като се наслаждават на няколкото години спокойствие, преди бившите им жени да се присъединят към тях в Голямата Небесна Къща.

Това, което аз мислех, беше, че един и същи човек се опитва да влезе във връзка и с двете, за да им предаде някакъв безименен страх, който го е обхванал. Предположих, че става дума за жена, но всъщност за духовете е трудно да се правят предположения. Счита се, че те са повече или по-малко безполови, а и като си помисля, сигурно е трудно да се любиш с някоя пищна призрачна дама, когато не си снабден с нищо по-твърдо от ектоплазмен^[4] пенис.

Седях си в апартамента и си мислех всички тези глупости, когато изпитах странното чувство, че зад гърба ми стои някой. Не исках да се обърна, защото това щеше да е признание за безпочвен страх, но същевременно усещах сърбеж по гърба си и не можех да спра очите си, които шареха встрани, за да търсят неприсъщи за стаята сенки. В крайна сметка станах и хвърлих бърз поглед назад. Разбира се, нямаше нищо. Но аз не спирах да си мисля, че там е имало нещо или някой — някой мрачен, строг и мълчалив.

Подсвирквайки си твърде силно, отидох да си сипя малко уиски. Това бе едно от чисто земните творения, които срещаха пълното ми одобрение. Острият мирис на малц и ечемик бързо ме върна здраво на земята. Реших да си хвърля едни карти, за да видя какво ще кажат те за всичко това. От всички шашми в окултизма, ясновидството и спиритуализма, въпреки нежеланието си, храня известно уважение единствено към картите таро. Аз не искам да вярвам в тях, но те притежават удивителната способност да ти покажат точно състоянието, в което се намиращ, независимо от това, че искаш да го скриеш от себе си. Всяка карта има странно излъчване, сякаш е снимка от сън, който никога не можеш изцяло да си припомниш.

Разбърках картите и ги подредих върху масата, покрита със зелено сукно. Използвам подредането в келтски кръст, защото е най-

лесно — това ти пресича пътя, това ти е корона, това е под теб, това е зад теб.

Задах на таро един-единствен въпрос, като следвах всички правила и си мислех само за това. Въпросът ми беше: „Кой се свързва с Карин Тенди от отвъдното?“

Докато подреждах картите една по една, не можах да се въздържа да не се намръщя. Никога досега не бях получавал такъв отговор. Някои от картите в колодата почти никога не се появяват, а когато се появят, това се запомня, защото са необичайни. При гледане повечето хора получават някои от второстепенните карти, които показват парични притеснения, семейни свади и прочие. Много рядко могат да се видят карти, показващи сериозни бедствия като Кулата, на която светкавица изхвърля мънички хора от замък, а аз самият никога досега не бях обръщал Смъртта. Но Смъртта се появи в черната си броня, яхнала черен кон с червени очи, с кланящи се около нея епископи и деца. Появи се и Дяволът, с враждебен космат поглед, с овнешки рога и оковани около трона му голи тела. Имаше и обърнат Магьосник. Той означава лекар или учен, душевно заболяване или безпокойство.

Седях и гледах картите близо половин час. Магьосникът? *Какво*, по дяволите, означаваше това? Че Карин Тенди е душевно болна? Може би. Може би туморът на врата ѝ бе засегнал и мозъка. Проблемът с проклетите карти е, че те никога не са достатъчно ясни. Винаги ти предоставят пет или шест различни интерпретации и те оставят сам да избираш.

Магьосникът? Разбърках картите отново, като използвах този път Магьосника за въпрос. За целта трябваше да го сложа в средата на масата, да го покрия с друга карта и да разположа келтския кръст от карти наново. При това положение би следвало картите да ми дадат по-подробно разяснение на значението на Магьосника. Девет от картите вече лежаха на масата. Обърнах десетата. Почувствах странно усещане в корема си и ми се стори, че някой пак ме наблюдава. Това не беше възможно. Десетата карта бе отново Магьосникът. Повдигнах картата, върху която задавах въпрос и видях Смъртта. Може би бях сбъркал. Все пак бях сигурен, че съм поставил първо Магьосника. Събрах всички карти, сложих Магьосника в средата и започнах да подреждам останалите карти, докато стигнах до последната.

На нея нямаше нищо. Беше празна. Не вярвам много в предсказания, но все пак проумях, че някой там отвъд ми казва твърдо и ясно да си гледам работата.

Погледнах си часовника. Беше полунощ. Подходящо време за духове и призраци, както и за лягане. Утре непременно щях да прегледам бележките на Карин Тенди.

---

[1] Квадрофонична — от квадрифоничен — специален звук, получен чрез запис на четири отделни писти. — Бел. devira ↑

[2] Монсун — от нем. мусон. — сезонно проявяващ се вятър, обикновено придружаван с дъжд, характерен за южните крайбрежни зони на Азия и северните на Австралия. — Бел. devira ↑

[3] Фрустрация — емоционално състояние на човек, излъган в своите очаквания и/или лишен от възможността да постигне силно желана цел. — Бел. devira ↑

[4] Ектоплазма — субстанция, наподобяваща ефирен облак, която се използва в спиритични практики. — Бел. devira ↑

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин, в събота, около десет и половина, слънцето се показва и заблестя с оранжева светлина над заснежените улици, превръщайки снега в купчини кафява киша. Температурата все още бе под нулата и колата ми спира на два пъти, докато стигна до „Монахините от Йерусалим“. Минувачите шляпаха по мръсните тротоари, с палта и шалове, като безименни черни сенки, излезли от зимен сън.

Паркирах пред болницата и влязох в приемната. Там бе топло и шикозно, с дебели килими, палми в саксии и приглушени разговори. Приличаше по-скоро на хотел в някой курорт, отколкото на болница. На гишетото ме посрещна спретната млада дама с колосана бяла униформа и колосани бели зъби.

— Мога ли да ви помогна?

— Да, сигурно можете. Тук би трябвало да има оставен за мен един плик. Името ми е Ърскин, Хари Ърскин.

— Един момент, моля.

Тя се разрови из една купчина писма и картички и най-накрая извади един бял плик.

— Невъобразимият Ърскин? — попита тя с вдигнати вежди.

— Просто прякор. Знаете как се получава понякога. — Аз дори се разкашлях от притеснение.

— Имате ли някакъв документ за самоличност, сър?

Пребърках джобовете си. Шофьорската ми книжка бе останала вкъщи заедно с кредитните ми карти. Най-накрая намерих една от визитните си картички и ѝ я показах. На нея пишеше: „Невъобразимият Ърскин. Разкрива съдби, разяснява бъдещето, тълкува сънищата.“

— Вероятно сте вие — каза тя и ми се усмихна.

Изчаках да се прибера в апартамента си, преди да разгледам плика. Сложих го на масата и го огледах внимателно. Точно почеркът, който може да се очаква от културно момиче като Карин Тенди —

твърд, мащабен и смел. Особено много харесах начина, по който беше написала „Невъобразим“. В чекмеджето на масата намерих ножица, с която разрязах ръба на плика. Вътре имаше три-четири изписани листа, които приличаха на листа от секретарски бележник. Към тях бе приложено кратко писмо, написано с почерка на Карин Тенди:

„Скъпи г-н Ърскин,

Снощи отново сънувах същия сън. Опитах се да запомня всички подробности, две от които бяха особено впечатляващи. Морският бряг описваше определена форма, която аз съм нарисувала. Нарисувах и платнохода, както и тези части от флага му, които успях да си припомня. Страхът, който изпитвах, беше все по-завладяващ, а усещането за необходимостта от бягство — изключително силно.

Веднага щом се възстановя от операцията, ще Ви се обадя, за да чуя и вашето мнение.

Ваша приятелка,
Карин Тенди“

Разгънах бележките и внимателно се вгледах в тях. Импровизираната карта на крайбрежието определено не беше особено понятна. Не беше нищо особено — криволичеща линия, която можеше да бъде където и да е по земното кълбо. Рисунката на кораба беше къде-къде по-интересна. И платноходът, и знамето бяха доста подробно нарисувани. В библиотеката със сигурност щеше да има книги за кораби, както и за флаговете им, така че може би щях да имам шанс да разпозная кой точно беше този кораб.

Разбира се, ако това беше *истински кораб*, а не плод на болното въображение на Карин Тенди.

Поседях така известно време, като размишлявах върху странния случай с „моята приятелка Карин Тенди“. Горях от нетърпение да отида и да проверя за кораба в библиотеката, но вече беше станало почти единайсет и половина, а г-жа Херз, поредната старица с повече пари, отколкото разум, трябваше всеки момент да се появи. Специален интерес за г-жа Херз представляваше проблемът за това дали ще има

неприятности със стотиците си роднини, всеки един от които бе споменат в завещанието ѝ. След всеки сеанс с мен тя отиваше при адвокатата си и променяше цялото завещание. Адвокатът ѝ изкарваше толкова пари от нея, че миналата Коледа ми прати една каса „Джони Уокър“ с черен етикет. В края на краищата, нали и двамата с него бяхме в един бизнес.

Точно в единайсет и половина на вратата се позвъни. Закачих сакото си в гардероба, облякох дългата зелена мантия, нахлупих шапката си и се приготвих да посрещна г-жа Херз по обичайния мистичен маниер.

— Влезте, г-жо Херз. Каква хубава сутрин за всичко окултно!

Г-жа Херз сигурно прехвърляше седемдесет и пет години. Тя беше бледа и сбръчкана, с ръце като кокоши нокти и очила, които уголемяваха очите ѝ и ги правеха да приличат на миди в аквариуми. Тя влезе, треперейки върху бастуна си, миришеща на нафталин и лавандула и с крехка въздишка се разположи на креслото ми.

— Как сте, г-жо Херз? — поинтересувах се аз. — Какво сънувате напоследък?

Тя не отговори нищо, затова просто вдигнах рамене и извадих картите таро. Докато ги размесвах, се опитах да намеря празната карта, която бях обърнал снощи, но от нея нямаше и следа. Може и да бях сбъркал, разбира се, или да съм бил преуморен, но съвсем не бях убеден в това. Въпреки професията си, аз не си падам много по мистичните преживявания.

Подредих картите на масата и подканих г-жа Херз да се сети за някой въпрос, който би искала да ми зададе.

— Много отдавна не сме проверявали вашия племенник Стенли — подсетих я аз. — Какво ще кажете да видим кой влиза и кой излиза в онази къща? Или може би да погледнем доведената ви сестра Агнес?

Тя не ми отговори и дори не погледна към мен. Беше вторачила поглед в един ъгъл на стаята и сякаш се бе загубила в някой от своите сънища.

Отидох до нея и се наведох, за да погледна лицето ѝ. Изглеждаше здрава. Поне дишаше. Последното нещо, от което имах нужда, беше някоя бабичка да се гътне, докато ѝ разправам бъдещето. Подобна реклама би била съсипваща. А всъщност... може би не чак толкова.

Взех старите ѝ лапи в ръце и нежно казах:

— Г-жо Херз? Добре ли сте? Да ви донеса ли чаша бренди?

Очите ѝ плуваха странно зад лупите, големи колкото дъното на бутилка „Кока-кола“. Тя сякаш гледаше към мен, но без изобщо да фокусира. Изглеждаше като че ли гледа през мен или зад мен. Не можах да се въздържа и се обърнах, за да проверя дали в стаята няма още някой.

— Г-жо Херз — казах аз отново. — Искате ли едно от вашите хапчета?... Чувате ли ме, г-жо Херз?

Тънък, неуловим шепот изтече от устните ѝ. Имах чувството, че се опитва да каже нещо, което аз не можех да разбера. Фенерът започна да примигва и беше трудно да се разбере дали движещите се по лицето ѝ сенки не бяха някакви странни изражения.

— Бууу... — прошепна тя.

— Г-жо Херз — казах аз строго. — Ако това е някаква игра, по-добре престанете. Уплашихте ме. Г-жо Херз, ако не се съвземете, веднага ще извикам линейка. Разбирате ли ме, г-жо Херз?

— Бууу... — прошепна тя отново.

Ръцете ѝ започнаха да се тресат, а големият пръстен с изумруд потракваше в рамката на креслото. Очите ѝ се търкаляха насам-натам, а устата ѝ бе широко отворена. Виждаше се белият ѝ слюзест език и протезите, които струваха поне четири хиляди долара.

— Добре — казах аз. — Ясно. Ще извикам линейка, г-жо Херз. Вижте, отивам до телефона. Набирам номера, г-жо Херз. Ето, той звъни.

Внезапно старата дама се изправи. Пресегна се да вземе бастуна си, но го изпусна и той падна на пода. Тя остана права на килима, като се клатеше и мърдаше, сякаш танцуваше под такта на песен, която аз не чувах.

Телефонистката каза: „Да. Мога ли да ви помогна?“, но аз затворих телефона и се върнах при моята подскачаща и танцуваща клиентка.

Опитах се да я обхвана с едната си ръка, но тя ме отблъсна с бронираните си лапи. Продължаваше да подскача и танцува, като си мърмореше нещо през цялото време и аз просто не знаех какво да правя с нея. Вероятно това беше някакъв пристъп, но аз за първи път виждах пристъп, при който страдалецът танцува румба из стаята.

— Бууу... — прошепна тя отново. Затанцувах около нея, опитвайки се да поддържам ритъма на старческия ѝ валс.

— Какво искате да кажете с това „Бууу“? — попитах я аз. — Г-жо Херз, защо не седнете и не се опитате да ми обясните какво точно става.

Тя спря да танцува също така внезапно, както беше започнала. Енергията сякаш изтече от нея подобно на асансьор, който бавно спира в мазето на голяма сграда. Протегна се, за да намери опора, но трябваше да хвана ръката ѝ, за да я спра да не падне. Нежно положих старото ѝ тяло обратно в креслото и клекнах до нея.

— Г-жо Херз, не обичам да говоря наставнически на своите клиенти, но ми се струва, че имате нужда от медицинска помощ. Хайде, нали вече ще бъдете малко по-разумна?

Тя погледна слепешком към мен и устата ѝ отново зейна широко. Признавам си, че ми се наложи да извърна поглед. Старите дами може да са симпатични отвън, но изобщо не си падам по вътрешността им.

— Буут — прошепна тя. — Буут.

— Ботуш ли? — попитах я аз. — Какво общо, по дяволите, могат да имат ботушите с всичко това?

— Буут — измънка тя, този път много по-силно. — Буут! Буууттт!

— Господи, г-жо Херз! Само се успокойте, а аз ей сега ще повикам линейка. Хайде, не мърдайте, г-жо Херз. Всичко е наред. Вие ще се оправите. Ще се оправите.

Станах, отидох до телефона и отново набрах „Бърза помощ“. Г-жа Херз трепереше и се тресеше, като повтаряше глупостите си за ботушите, а телефонистката сякаш нарочно се бавеше.

— Мога ли да ви помогна? — чух най-последно гласът ѝ по телефона.

— Разбира се, че можете. Спешно имам нужда от линейка. При мен има възрастна жена, която получи някакъв пристъп. Тя е достатъчно богата и даже пребогата, така че кажете на екипа на линейката да не се разхождат из целия град, преди да пристигнат. Моля ви, побързайте! Мисля, че тя умира или нещо такова.

Дадох адреса и телефонния си номер и се обърнах към г-жа Херз. Тя беше спряла да се тресе за момент и седеше тихо и странно на мястото, като че се беше замислила за нещо.

— Г-жо Херз — повиках я аз.

Тя се обърна към мен. Лицето и беше старо, твърдо и неподвижно. Воднистите ѝ очи бяха вторачени право в мен.

— Де буут, минхеер — каза тя гърлено, — де буут.

— Г-жо Херз, моля ви, не се притеснявайте за нищо. — Линейката е тръгнала вече насам. Само стойте там и запазете спокойствие.

Г-жа Херз сграбчи страничните облегалки на креслото и стана на крака. Задържа се с мъка, сякаш беше стъпила върху лед, но после се изправи и застана с изпънати надолу ръце. По-изправена и по-твърда лично аз никога не съм я виждал.

— Г-жо Херз, мисля, че е по-добре...

Но тя не ми обърна внимание и започна да се плъзга по килима. Никога не бях виждал някой да се придвижва по този начин. Краката ѝ се плъзгаха безшумно по пода, но изглежда не го допираха изобщо. Тя стигна така до вратата и я отвори.

— Наистина би било по-добре, ако изчакате — настоях аз.

Да си призная честно, бяха започнали да ме побиват тръпки от цялата история и вече въобще не знаех какво да ѝ кажа. Тя като че ли изобщо не ме чуваше, а и да ме чуваше, не ми обръщаше внимание.

— Де буут — изрече тя отново с дрезгав глас. След това се плъзна през вратата навън в коридора.

Аз, разбира се, я последвах. Но това, което видях после, беше толкова странно и смахнато, че почти ми се прииска да не бях я последвал. В един миг тя беше точно пред вратата и аз протегнах ръка, за да я хвана за лакътя, а в следващия, в следващия миг вече се плъзгаше надолу по ярко осветения коридор с такава бързина, сякаш тичаше. Тя се отдалечаваше шеметно от мен, без въобще да си движи краката.

— Г-жо Херз — извиках аз, но гласът ми звучеше приглушено и неясно. Почувствах огромен и тъмен прилив на страх вътре в мен, сякаш бях видял грамадно бяло лице, залепено на прозореца си през нощта.

В края на коридора, точно пред стълбите, тя се обърна. Изглеждаше като че ли се мъчеше да ме повика или да си вдигне ръката, но май по-скоро се опитваше да се пребори с нещо, отколкото

да ме извика на помощ. След това изчезна надолу по стълбите, а аз чувах как старото ѝ тяло пада и се удря по стъпалата.

Затичах се към края на коридора. По цялата му дължина се отваряха врати и любопитни или загрижени лица се подаваха от тях.

Погледнах по стълбите. Долу лежеше г-жа Херз, цялата изкривена, а краката ѝ стърчаха встрани от тялото под странен ъгъл. Затичах са надолу, коленичих до нея и хванах тънката ѝ китка. Нищо. Нямаше никакъв пулс. Повдигнах ѝ главата, а от устата ѝ се проточи дълга нишка кръв.

— Добре ли е? — попита един от съседите ми. — Какво се случи?

— Падна — отговорих аз. — На седемдесет и пет години е и трудно се държи на краката си. Мисля, че е мъртва. Вече извиках линейка.

— О, Боже! — изпищя една жена. — Не мога да понасям мъртви неща!

Изправих се и си скъсах дългата зелена мантия. Просто не можех да повярвам, че всичко това се случва. Имах усещането, че всеки момент ще се събудя и ще видя, че е ранно утро, а аз съм в леглото си, облечен в изумруденозелена копринена пижама. Погледнах надолу към г-жа Херз, стара, сбръчкана и мъртва, приличаща на стар балон, който е умрял от изтичане, и ми се повдигна.

Лейтенант Марино от отдел „Убийства“ прояви много разбиране. Оказа се, че г-жа Херз ми е оставила нещо в завещанието си, но не достатъчно, за да ме подтикне към това, да я бутна надолу по стълбите.

Детективът седеше изпънат в креслото ми, загърнат в коравия си черен шлифер, с къса, черна коса, стърчаща на всички посоки, и се опитваше да чете от едно листче хартия.

— Тук пише, че получавате чифт викториански^[1] вази — каза той и подсмръкна. — Изпратихме човек да провери стойността им, но не ми приличаш на някой, който би убил бабичка само за една ваза.

Аз повдигнах рамене.

— Бабички като нея са ми прехраната, а човек не си захвърля прехраната надолу по стълбите.

Лейтенант Марино вдигна поглед. Лицето му беше широко и размазано, като на оперен певец, на когото е спряло да му върви. Той почеса острата си коса и огледа стаята.

— Вие сте нещо като ясновидец, така ли?

— Точно така. Карти таро, чаени листа и други подобни. Повечето от клиентите ми са възрастни дами като г-жа Херз.

Той прехапа устни и кимна с глава.

— Разбира се. И казвате, че от самото начало не се е държала много нормално, така ли?

— Да. Искам да кажа, реших, че нещо не е наред още от момента, в който влезе. Тя е доста стара, но обикновено си говорим и тя ми разказва как живее. Този път влезе, седна и нищо не каза.

Лейтенант Марино се взря отново в своето листче хартия.

— Разкрихте ли й бъдещето? Имам предвид, имала ли е някаква причина да се самоубие? Някакви лоши новини от чаените листа?

— Нямах възможност за такова нещо. Тя направо влезе и започна да бълнува за някакви ботуши.

— Ботуши ли? Какво искате да кажете с това?

— Не знам. Тя повтаряше „буут, буут“. Не питайте мен за това.

— „Буут“? Как точно го казваше? — намръщи се лейтенант Марино. — Звучеше ли като име? Звучеше ли така, като че ли се опитва да ви каже нещо за някой на име Буут?

Помислих малко, подръпвайки носа си.

— Не мисля така. Искам да кажа, че просто не звучеше като име, но изглеждаше много притеснена.

Лейтенант Марино прояви определен интерес към това.

— Притеснена ли? Какво искате да кажете?

— Ами, трудно е да се каже точно. Тя влезе, започна тая история с ботуша, после излезе навън и побягна по коридора. Опитах се да я спра, но тя бе твърде бърза за мен. Помаха с ръце известно време, а после падна право надолу по стълбите.

Детективът си взе няколко бележки, след това попита:

— Побягна?

Разтворих широко ръце.

— Не ме питайте, защото и аз самият не го разбирам. Но тя тичаше по коридора като петнайсетгодишно момиче.

— Г-н Ърскин, покойната жена е била на *седемдесет и пет години* — каза лейтенант Марино и се намръщи. — Тя е ходела с бастун. И вие се опитвате да ми кажете, че е тичала по коридора?!

— Точно това казах.

— Хайде, хайде, г-н Ърскин, не мислите ли, че давате твърде много воля на въображението си? Аз не вярвам, че вие сте я убили, но не мога и да повярвам, че тя е тичала по коридора.

Погледнах надолу към пода. Припомних си начина, по който г-жа Херз, плъзгайки се, напусна стаята, както и начина, по който се беше отдалечила от мен по коридора, сякаш движейки се по релси.

— Ами, за да бъда съвсем точен, тя всъщност не тичаше — казах аз.

— Е, а какво точно правеше? — попита лейтенант Марино. — Ходеше? Тътрузеше се?

— Не, не ходеше и не се тътрузеше. Тя се плъзгаше.

Лейтенант Марино се приготви да си запише и това, но ръката му спря на косъм от листа. Той изсумтя, усмихна се и прибра листчето в палтото си. Изправи се и дойде при мен с широка усмивка на лицето си.

— Слушайте, г-н Ърскин, шокът винаги е голям, когато някой умре. Странни неща стават с паметта на човек в такива моменти. Вие би трябвало да знаете това, нали сте в този бизнес. Може би просто сте решили, че сте видели нещо по начин, различен от този, по който се е случило.

— Да — казах аз тъпо. — Сигурно така е станало.

Той сложи месеста ръка на рамото ми и приятелски го стисна.

— Ще има аутопсия, за да се установи причината за смъртта, но не вярвам нещата да се задълбочат повече. Може да се наложи да изпратя някой отново да ви посети, за да ви зададе още един-два въпроса, но иначе смятайте тази история за приключена. Бих ви помолил да не напускате града в близките ден-два, но не искам да си мислите, че сте арестуван или нещо подобно.

— Добре, лейтенанте — кимнах с глава. — Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо.

— За нас е удоволствие. Съжалявам, че вашата клиентка толкова спешно се е засилила към света на духовете.

Успях да изкарам на бял свят една уморена усмивка.

— Убеден съм, че ще се обажда. Добрият дух мисли за другарчетата си. — Сигурен съм, че в този момент лейтенант Марино ме помисли за луд.

Той нахлузи малката си черна шапка на стърчащата си коса и се отправи към вратата.

— Довиждане, г-н Ърскин.

След като си тръгна, аз седнах и помислих известно време. После вдигнах телефона и се обадох в „Монахините от Йерусалим“.

— Ало — казах аз. — Обаждам се, за да проверя за състоянието на една ваша пациентка, г-ца Карин Тенди. Тя е постъпила тази сутрин за операция.

— Почакайте един момент.

Забарабаних с пръсти по масата, докато чаках. По телефона се чуваха слаби болнични звуци и нечий глас, който викаше: „Д-р Хюс, д-р Хюс“. След около минута един друг глас каза: „Почакайте за минута, моля“ и бях свързан с друг хор от болнични звуци.

В крайна сметка носов женски глас каза:

— Мога ли да ви помогна? Разбрах, че се интересувате от Карин Тенди.

— Да, точно така. Аз съм неин чичо. Чух, че е била оперирана тази сутрин и исках да проверя дали всичко е наред.

— Съжалявам, господине, но д-р Хюс ми каза, че е имало леко усложнение. Г-ца Тенди е все още под упойка и ние сме извикали още един специалист, който да я прегледа.

— Усложнение ли? Какъв вид усложнение?

— За съжаление, господине, не мога да ви кажа това по телефона. Ако искате да дойдете дотук, бих могла да ви запиша час за среща с д-р Хюс.

— Хм — поколебах се за миг. — Не, не се притеснявайте. Може би бих могъл да ви се обадя утре, за да разбера как е тя.

— Разбира се, господине. За нас е удоволствие.

Поставих слушалката на мястото ѝ. Може би не трябваше да се притеснявам, но не можех да се въздържа. Странният начин, но който картите се бяха държали снощи, кошмарният инцидент с г-жа Херз, а да не говорим за сънищата на Карин Тенди и леля ѝ — всички тези неща ме настройваха болезнено и подозрително. Може би там отвъд

наистина имаше нещо, нещо нетленно, могъщо и враждебно настроено.

Върнах се при масата със зелено сукно и извадих писмото на Карин Тенди и рисунките ѝ — бреговата линия, кораба и флага. Три скици от бреговете на нощта. Три въображаеми следи от един проблем, който може и да не съществува реално. Прибрах ги в джоба си, взех ключовете от колата и отидох да ги проверя в библиотеката.

Работното време почти беше приключило, когато пристигнах, затова побързах да паркирам колата си в едно нищожно пространство върху купчина кафява киша. Небето бе станало тъмнозелено, което означаваше още сняг, а леденият вятър ме пронизваше дори през палтото.

Момичето зад бюрото приличаше повече на бивша съдържателка на бордей, отколкото на библиотекаря. Беше облечена в тесен червен пуловер, имаше черна коса, струпана върху главата ѝ и зъби, които биха станали и на кон.

— Търся кораби — казах ѝ аз, изстъргвайки снега от обувките си.

— Защо не опитате долу при кейовете? — усмихна се тя. — Тук имаме само книги.

— Ха, ха — отвърнах ледено аз. — А сега ще ми кажете ли къде са корабите.

— Горе, петият или шестият ред. Под буква „К“, за краткост.

Изгледах я изненадан.

— Не сте ли помисляли, че бихте могли да участвате в някой водевил^[2]? — попитах я аз.

— Водевилът е мъртъв — троснато ми отвърна тя.

— Също като шегите ви — казах аз и отидох да търся кораби.

Ще ви призная нещо. Никога не съм предполагал, че могат да съществуват толкова много различни видове кораби. Мислех си, че има само два или три вида — големи, малки и самолетносачи. Като прегледах петнайсетина книги по корабно инженерство, започнах да оценявам сериозността на труда, който ме чака. Имаше бригантини, фрегати, кръстоносци, лодки, шлепове и какво ли още не. Почти половината от тях изцяло приличаха на картинката на Карин Тенди.

Намерих точния кораб почти по случайност. Тъкмо издърпах една купчина от около шест-седем книги и ги изпуснах на пода. Един

очилат старец, който четеше огромна монография за тюлените, се обърна и ме изгледа кръвнишки.

— Съжалявам — извиних се аз и се наведох да събера разпилените книги. И там, точно под носа ми, беше корабът. Същият кораб. За мен всички стари платноходи са галеони и си приличат, но този имаше нещо в подредбата на платната и мачтите, което го правеше различен. Това със сигурност беше корабът от съня на Карин Тенди.

Под картинката пишеше: „Холандски военен кораб от около 1650 г.“

Странна тръпка полази по гърба ми. Какво точно беше това, което г-жа Херз мърмореше в апартамента ми? „Де буут, минхеер, де буут.“

Взех подмишница книгата за корабите и отидох долу в отдела за чужди езици. Потърсих холандско-английски речник, разгърнах страниците и намерих: „Де буут — корабът“.

Аз съм не по-малко рационален и логичен от всеки друг, но това вече беше повече от съвпадение. Карин Тенди бе сънувала кошмари, в които фигурираше холандски кораб от седемнайсети век, а после старата г-жа Херз бе получила халюцинации, или дявол знае какво, точно на същата тема. Как и защо, бяха въпроси, на които аз не можех да отговоря, но ми се струваше, че ако г-жа Херз е била убита от своя посетител, то същата участ би могла да сполети и Карин Тенди.

Върнах се на гишето и записах книгата за кораби на моя картон. Старата курва с конските зъби и черната коса ме изгледа саркастично, което въобще не ми помогна да си оправя настроението. Жена от този тип, сама по себе си беше достатъчна, за да ти създаде кошмари, без да трябва да се притесняваш за странни платноходи от отминали епохи.

— Приятно четене — пожела ми тя, а аз ѝ се озъбих.

Отвън намерих телефонна кабина, но трябваше да чакам на вятъра и снега, докато една ниска дебелана се обади на болната си сестра в Минесота. Това беше един от онези нескончаеми разговори, които точно когато вече си убеден, че ще свършват, всъщност започват отново. Най-накрая се наложи да заблъскам по стъклото, при което жената ме изгледа вбесено, но свърши епичния си диалог.

Влязох в кабинката и пуснах монета. Избрах номера на „Монахините от Йерусалим“ и потърсих д-р Хюс. Трябваше да

почакам четири или пет минути, подскачайки на място, за да си възстановя кръвообращението в краката, и чак тогава докторът се обади.

— На телефона е д-р Хюс. С какво мога да ви помогна?

— Вие не ме познавате, д-р Хюс — казах аз. — Моето име е Хари Ърскин и съм ясновидец.

— Какъв?

— Ясновидец. Нали знаете, разчитане на бъдещето и други от този род.

— Е, съжалявам, г-н Ърскин, но...

— Не, почакайте — прекъснах го аз. — Само ме изслушайте за момент. Вчера при мен дойде една ваша пациентка, едно момиче на име Карин Тенди.

— О, така ли?

— Д-р Хюс, г-ца Тенди ми каза, че откакто се е появил нейния тумор, тя страда от натрапчиви кошмари.

— Това не е необичайно — каза д-р Хюс нетърпеливо. — Повечето от моите пациенти подсъзнателно са притеснени от своето състояние.

— Има и още нещо, д-р Хюс. Кошмарът е много подробен и специфичен — тя е сънувала един кораб. И то не какъв да е, а точно определен вид кораб. Тя го нарисува и се оказа, че става дума за холандски военен кораб от около 1650 г.

— Г-н Ърскин — каза д-р Хюс. — Аз съм много зает човек и наистина не знам дали мога...

— Моля ви, д-р Хюс, само ме изслушайте — помолих го аз. — Тази сутрин друга моя клиентка дойде да ме посети и започна да говори на холандски за някакъв кораб. Това беше жена, която не би познала холандец и на метър разстояние, дори той да носи дървени налъми и да ѝ поднесе букет лалета. Тя стана истерична и ѝ се случи нещастие.

— Какво нещастие?

— Ами падна по стълбите. Беше на седемдесет и пет години и това падане я уби.

Последва мълчание.

— Д-р Хюс? Все още ли сте там? — попитах аз.

— Да, **все** още съм тук. Кажете, г-н Ърскин, защо ми разправяте всичко това?

— Защото мисля, че засяга Карин Тенди, д-р Хюс. Тази сутрин ми казаха, че тя има някакво усложнение. Този сън вече уби една моя клиентка. Притеснявам се да не би това отново да се случи.

Последва ново мълчание, този път по-дълго. Най-накрая д-р Хюс каза:

— Г-н Ърскин, това наистина е необичайно. Изобщо не искам да кажа, че разбирам какво се опитвате да постигнете, но вие явно имате някаква представа от състоянието, в което се намира пациентката ми. Мога ли да ви покана да дойдете до болницата, за да си поговорим за това? Може и нищо да не излезе, но трябва да ви призная, че все още не можем да се преборим с тумора на Карин Тенди и всяко нещо, колкото и дребно да е, би могло да ни помогне да разберем болестта ѝ по-добре.

— Ето това е приказка — казах му аз. — След петнайсет минути съм при вас. Направо вас ли да търся?

— Да — каза д-р Хюс уморено. — Направо мен търсете.

Докато стигна до болницата, кишата бе започнала да замръзва и улиците бяха станали хлъзгави и опасни. Паркирах колата си в подземие и се качих с асансьора в приемната. Момичето ме посрещна с ослепителната си усмивка:

— О, привет! Вие бяхте Невъобразимият Ърскин, нали?

— Точно така — отвърнах аз. — И имам среща с д-р Хюс.

Тя звънна в кабинета му, а после ме упъти към осемнайсетия етаж. Издигнах се с топлия беззвучен асансьор и се озовах в коридор с дебел и мек килим. Табелката на вратата срещу мен гласеше: „Д-р Дж. Х. Хюс“. Почуках.

Д-р Хюс бе дребен, уморен мъж, който определено се нуждаеше от няколко дни на планина.

— Г-н Ърскин? — попита той, докато вяло ми стискаше ръката. — Кафе? Имам и нещо по-силно, ако предпочитате.

— Едно кафе ще е чудесно.

Той звънна на секретарката си да ни донесе кафетата, след което седна на големия, въртящ се черен стол и скръсти ръце зад главата си.

— Работя върху туморите вече от доста години, г-н Ърскин, и съм виждал всякакви видове. Считат ме за специалист в тази област.

Но трябва да ви кажа направо, че никога не съм виждал случай като този на Карин Тенди и, честно казано, съм объркан от него.

Аз си запалих цигара.

— Какво му е толкова специалното?

— Това не е обикновен тумор. Без да навлизам в подробности, той няма характерните белези на туморна структура. Това, което има на врата ѝ, е бързо нарастваща подутина, състояща се от плът и кости. В някои отношения този тумор може да бъде оприличен на зародиш.

— Искате да кажете бебе?! Искате да кажете, че си има бебе на врата?! Не ви разбирам.

Д-р Хюс вдигна рамене.

— И аз не разбирам, г-н Ърскин. Има хиляди регистрирани случаи, в които зародишите растат не там, където трябва. Във Фалопиевите тръби например или на различни места около матката. Но досега няма случай, при който зародишът да се е развивал в района на шията, а и никъде няма описан случай, в който зародишът да се е развивал със скоростта, с която този се развива.

Не я ли оперирахте тази сутрин? Мислех, че ще го отстраните.

Д-р Хюс поклати глава.

— Това беше тази сутрин. Качихме я на операционната маса и всичко беше готово за отстраняването му. Но щом хирургът, д-р Снайт, направи първия разрез, нейният пулс и дишане намаляха толкова драстично, че трябваше да спрем. Още две или три минути и тя щеше да умре. Трябваше да се задоволим само с рентгенови снимки.

— Имаше ли някаква причина за това? — попитах аз. — Искам да кажа, от какво се е разболяла така?

— Не знам — отговори д-р Хюс. — Сега ѝ правя серия изследвания, които може би ще ни отговорят на този въпрос. Но никога досега не съм виждал такова нещо и съм не по-малко озадачен от всеки друг на мое място.

Секретарката на д-р Хюс ни донесе две чаши кафе и бисквити. Ние отпихме мълчаливо от кафето и аз продължих:

— Д-р Хюс — попитах, — вие вярвате ли в черната магия?

Той ме погледна замислено.

— Не — отвърна той. — Не вярвам.

— Аз също не вярвам. Но в цялата история има нещо, което е много странно. Виждате ли, лелята на Карин също е моя клиентка и е

сънувала същия сън като Карин. Не толкова подробен, не толкова страховит, но в основата си е същият сън.

— Е — каза д-р Хюс, — и какво ви подсказва това на вас като ясновидец?

Аз погледнах към пода.

— Трябва да ви призная, д-р Хюс, че аз не съм истински ясновидец. Това е само професията ми, ако разбирате какво искам да кажа. Обикновено съм доста скептично настроен към духовете и всичко окултно. Но ми се струва, че състоянието на Карин Тенди е причинено от някакво външно влияние. С други думи, че нещо извън нея я кара да сънува тези сънища и може би това е същото нещо, което въздейства на тумора и на здравето ѝ.

Д-р Хюс ме погледна подозрително:

— Да не искате да кажете, че е обладана от духове? Като в „Екзорсиса“ или нещо подобно?

— Не, не мисля така. Не вярвам в този вид демони. Но вярвам, че даден човек може да контролира някой друг чрез мозъка му. И аз мисля, че някой или нещо контролира по този начин Карин Тенди. Някой ѝ предава мозъчни сигнали. Сигнали, които са достатъчно силни, за да я накарат да се почувства болна.

— Ами леля ѝ? И тази ваша стара клиентка — тази, която е паднала по стълбите тази сутрин.

Аз поклатих глава.

— Не мисля, че този някой наистина е искал да нарани тях. Но просто се е случило това, което става с всеки мощен сигнал, изпратен на голямо разстояние — всички приемници в района, към който е насочен сигналът, го приемат. Г-жа Карман и г-жа Херз са били близо до Карин Тенди или до местата, на които тя е била, и са получили малка доза от предаването.

Д-р Хюс разтърка очи и ме изгледа внимателно.

— Добре. Да приемем, че някой изпраща сигнали на Карин Тенди с намерение да я разболее. Кой е той и защо го прави?

— И аз знам толкова, колкото и вие. Но не мислите ли, че ще е по-добре да поговорим лично с Карин.

— Тя е в тежко положение — д-р Хюс разпери ръце. — Родителите ѝ ще пристигнат със самолет тази вечер, в случай, че

евентуално не успеем да се справим. Но надали ще ѝ навреди, ако опитаме.

Той вдигна телефона и поговори със секретарката си. След няколко минути тя се обади и каза, че е уредила посещението ни при Карин.

— Страхувам се, че ще трябва да си сложите маска на лицето, г-н Ърскин — каза д-р Хюс. — Тя е твърде слаба и не бихме искали и най-малката инфекция да проникне при нея.

— Няма проблеми.

Слязохме до десетия етаж и д-р Хюс ме заведе в една съблекалня. Докато слагахме хирургически престилки и маски, той предупреди, че ще ме помоли да напусна, ако състоянието ѝ се влоши дори и малко.

— Пускам ви да я видите единствено защото имате някаква теория, г-н Ърскин, а в момента всяка теория е добре дошла. Но ви предупреждавам, че всичко това е абсолютно неофициално и не бих искал да се налага да обяснявам защо сте тук.

— Разбрах ви — казах аз и го последвах по коридора до стаята на Карин Тенди.

Тя бе настанена в голяма ъглова стая с два прозореца, гледащи към снежната нощ. Стените бяха боядисани в болнично бледозелено и в стаята нямаше никакви цветя или украса с изключение на един есенен пейзаж от Ню Хемпшир. Леглото на Карин Тенди бе заобиколено от хирургическа апаратура и една прозрачна тръбичка излизаше от дясната ѝ ръка. Очите ѝ бяха затворени и тя изглеждаше уморена и бяла като възглавницата, на която лежеше. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и аз почти не можах да разпозная в нея момичето, което вчера ме беше посетило. Но най-изненадващ беше туморът. Беше нараснал и издуваше врата ѝ — дебел, блед и прошарен от вени. Трябва да бе поне два пъти по-голям от предишната вечер и почти достигаше до раменете ѝ. Погледнах към д-р Хюс, който просто поклати глава.

Придърпах един стол до леглото и докоснах с ръка рамото ѝ. Беше много студена. Тя се размърда и очите ѝ леко се отвориха.

— Карин — казах аз тихо. — Аз съм, Хари Ърскин.

— Здравей — прошепна тя. — Здравей, Хари Ърскин.

Аз се наведох още по-близо до нея.

— Карин — продължих аз, — намерих кораба. Ходих в библиотеката да го търся и го намерих.

Нейните очи примигнаха към мен.

— Ти... си го намерил?

— Това е холандски кораб, Карин. Бил е построен около 1650 година.

— Холандски ли? — учуди се тя. — Не знам какво може да е.

— Сигурна ли си, Карин? Сигурна ли си, че не си го срещала никога преди това?

Тя се опита да поклати глава, но огромният тумор я спря. Той се подаваше иззад главата ѝ като ужасен блед плод.

Д-р Хюс ме хвана за рамото.

— Не мисля, че постигаме нещо, г-н Ърскин. Може би е по-добре да спрем.

Аз стиснах още по-здраво китката на Карин.

— Карин — казах аз, — какво ще кажеш за „де буут“? Какво ще кажеш за „де буут, минхеер“?

— Кое... Какво?

— „Де буут“, Карин, „де буут“. Тя затвори очи и аз реших, че отново е заспала, но тогава нещо в леглото се размърда. Издутият бял тумор изведнъж се помръдна, сякаш в него имаше нещо живо.

— О, Господи! — каза д-р Хюс. — Г-н Ърскин, по-добре вие да...

— А-а-а-а-а... — изпъшка Карин. Пръстите ѝ стискаха завивката и тя се опитваше да отметне глава. Туморът се въртеше и кривеше така, като че ли бе сграбчил врата ѝ и го стискаше.

— А-а-а-а-а... — извика тя. — Де Бу-у-у-т-т...

Очите ѝ се обърнаха към мен и за миг това сякаш бяха очите на някой непознат — кървясали, свирепи и далечни. Д-р Хюс вече звънеше на сестрата и приготвяше спринцовка с успокоително, а мен ме изведоха от стаята. Стоях в коридора, слушах писъците ѝ и се чувствах по-безпомощен и самотен откогато и да е през живота си.

---

[1] Епоха на британската кралица Виктория — 1837–1901 г. Характеризира се с икономическо, колониално и индустриално укрепване. ↑

[2] Водевил — лека, кратка комедия с анекдотичен сюжет, обикновено с музикален съпровод и пеене на отделни куплети. — Бел. devira ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ПРЕЗ СЕНКИТЕ

Няколко минути по-късно, д-р Хюс излезе от стаята на Карин, като сваляше маската и ръкавиците си с уморено примирение. Веднага се приближих до него.

— Съжалявам — извиних се аз. — Изобщо не подозирах, че ще има такъв ефект.

Той потри брадата си.

— Вината не е ваша. И аз не подозирах. Дадох ѝ леко успокоително, което би трябвало малко да я укроти.

Върнахме се в съблекалнята и си свалихме хирургическите престилки.

— Това, което ме притеснява, г-н Ърскин — каза д-р Хюс, — е, че тя реагира толкова бурно на думите, които изрекохте. До този момент тя беше добре, или поне толкова добре, колкото може да бъде човек с такъв тумор. Но вие като че ли отключихте ново състояние.

— Прав сте — казах аз. — Но какво точно? Защо едно нормално момиче като Карин Тенди ще се притесни толкова силно при споменаването на стар холандски галеон.

Д-р Хюс ми отвори вратата и ме изведе от асансьора.

— Не питайте мен — отвърна той. — Вие сте специалистът по мистика.

Той натисна бутона за осемнайсетия етаж.

— Какво показват рентгеновите снимки? — попитах аз. — Имам предвид тези от операционната зала.

— Нищо ясно — каза д-р Хюс. — Когато казах, че в тумора има зародиш, трябваше да поясня, че това е нещо подобно на зародиш, но не точно бебе в общоприетия смисъл на тази дума. Има растеж на плът и кости, които се развиват, следвайки някаква определена закономерност, също като при бебетата, но дали това е човешки зародиш или не, лично аз не мога да кажа. Извикал съм специалист — гинеколог, но той ще дойде най-рано утре.

— Ами, ако утре е твърде късно? Тя изглежда... изглежда така, като че всеки момент ще умре.

Д-р Хюс примигна на ярката светлина в асансьора.

— Да, така е. Бих искал да мога да направя нещо.

Асансьорът стигна до осемнайсетия етаж и ние слязохме. Д-р Хюс ме покани в кабинета си, отиде до шкафа и извади бутилка уиски. Сипа две големи чаши, които мълчаливо изпихме.

След малко каза:

— Знаете ли, г-н Ърскин, може да е налудничаво и безумно, но ми се струва, че между този кошмар и тумора има нещо общо.

— Моля?

— Ами двете изглеждат свързани. Предполагам, че вие мистиците бихте решили, че кошмарът предизвиква тумора, но аз мисля, че е точно обратното — туморът предизвиква кошмара. Както и да е, струва ми се, че ако открием още нещо за този кошмар, ще бъдем и по-наясно със състоянието ѝ.

Преглътнах една пареща глътка чисто уиски.

— Направих всичко, което можах, д-р Хюс — казах аз. — Открих кораба и това предизвика доста остра реакция. Но какво друго мога да направя? Казах ви — когато става дума за истински окултизъм, аз съм просто един шарлатанин. Не виждам какво може да се направи.

Д-р Хюс ме изгледа замислено.

— А защо не направите това, което и аз правя в момента, г-н Ърскин? Защо не потърсите помощ от експерт?

— Какво искате да кажете?

— Ами, вероятно не всички ясновидци са шарлатани като вас. Все някои от тях трябва да притежават истински талант за разследване на подобни случаи.

Оставих чашата си.

— Д-р Хюс, сериозно ли говорите? Наистина ли вярвате, че тази история има нещо общо с окултизма?

Д-р Хюс поклати глава.

— Не съм казал това, г-н Ърскин. Това, което правя, е да проучвам всяка възможност. Аз много отдавна съм разбрал, че в медицината всяка непроверена възможност може да се окаже фатална. Човек не може да си позволи да бъде тесногръд, когато става дума за човешки живот.

— И какво предлагате? — попитах аз.

— Ами, г-н Ърскин, ако наистина искате да ѝ помогнете, просто излезте оттук и намерете истински ясновидец, който да може да ни каже каква е тая корабна история и какво става с Карин Тенди.

Помислих известно време, след което кимнах с глава. В най-лошия случай нямаше какво толкова да загубя. Поне не мислех, че мога нещо да загубя. А и кой знае, можеше пък и да прихвана малко истински окултни познания.

— Добре — съгласих се аз. — Тръгвам.

Вкъщи отидох право в кухнята и си направих четири топли сандвича със сирене. Не бях ял целия ден и вече ми прилошаваше от глад. Отворих една кутийка бира и си пренесох яденето в хола. Не можех да се въздържа да не подуша първо наоколо да не би злият дух, който се бе вселил в г-жа Херз, да се крие в сенките, но стаята беше празна и нямаше никакви следи. Така или иначе, не вярвам духовете да оставят следи.

Хрускайки препечените филийки, аз се обадох на една моя приятелка, на име Амелия Крузо. Амелия притежаваше малък сувенирен магазин в Гринич Вилидж^[1] и знаех, че силно се интересува от спиритуализъм и други подобни неща. Тя беше висока, тъмна дама с дълга кестенява коса и дълбоки очи. Живееше с един брадатко, на име Мак Артър, който продаваше специално оформени автомобилни номера.

Мак Артър вдигна телефона.

— Кой е? — попита той троснато.

— Хари Ърскин. Трябва да говоря с Амелия. Доста е спешно.

— Невъобразимият Ърскин! — възкликна Мак Артър. — Как върви бизнесът с обирането на стари бабички?

— Не е зле — отвърнах аз. — А как вървят автомобилните номера с розички по ръбовете?

— Много добре — отговори той. — Не е това, което бих нарекъл удовлетворителна кариера, но ми носи бекон в къщата. Чакай малко. Ето ти я Амелия.

Гласът на Амелия както винаги звучеше нежно и меко.

— Хари! Каква изненада!

— За съжаление, страхувам се, че се обаждам по работа, Амелия. Чудех се дали можеш да ми помогнеш...

— Работа ли? Че ти откога работиш?

— Стига ирония, Амелия, това *наистина* е важно. Имам една клиентка, която е болна, ама **наистина** тежко болна. Сънува ужасни кошмари. Говорих с лекарите и те мислят, че всичко това може да е на спиритична основа.

Тя подсвирна.

— Докторите? Не знаех, че *точно те* вярват в духове.

— Аз също не мисля, че вярват — отвърнах. — Просто в случая са напълно объркани и са готови да опитат всичко, за да я спасят. Трябва да се свържа с някой, който наистина разбира от тези неща. Трябва ми ясновидец, който знае и може. Познаваш ли някой такъв?

— Хари, това е твърде сериозна задача. Искам да кажа, че в града има стотици ясновидци, но повечето от тях са не по-добри от тебе. А това, без да те обиждам, значи, че нищо не струват.

— Не се обиждам. Знаем си ограниченията.

Амелия хъмка и мънка известно време и след като прегледа целия си тефтер, се оказа, че не може да ми помогне. Най-накрая се предаде.

— Просто не мога да ти помогна, Хари. Някои от тях са добри при предсказване на бъдещето или ако човек иска да се чуе с отдавна умрелия си чичо, но не бих им поверила нищо по-сериозно.

— Ами ти? — попитах аз и си ухапах палеца.

— Аз ли? Аз не съм експерт. Знаем, че имам някои парапсихични способности, но още не съм преминала на по-горните нива.

— Слушай, Амелия — казах аз. — **Ти** ще трябва да се справиш. Поне наистина имаш парапсихични способности, което е много повече от това, което аз мога. Трябва само да намериш източника на този сигнал или кошмар, или въобще каквото и да е това. Само да ми кажеш откъде идва. Останалото мога да свърша и сам чрез рутинна детективска дейност.

Амелия въздъхна.

— Хари, заета съм. Тази вечер съм канена на вечеря, утре съм обещала да изведе децата на Джанет в парка, а в понеделник трябва да отворя магазина. Просто нямам нито един свободен миг.

— Амелия — настоях аз, — животът на едно момиче зависи от теб. Момичето умира в болницата „Монахините от Йерусалим“. Тя *няма* да оцелее, ако не разберем какво причинява кошмарите й.

— Хари, аз не мога да бъда отговорна за всяко момиче, което умира. Това е голям град. Постоянно умират разни момичета.

Извих слушалката в ръката си, като че ли с това можех да принудя Амелия да ми помогне.

— Амелия, моля те! **Само** довечера. **Само** за два часа. **Само** това искам.

Тя закри слушалката с ръка и започна да говори с Мак Артър. След малко продължи:

— Добре, Хари, ще дойда. Къде искаш да се срещнем?

Проверих часа.

— Ела у нас. Мисля, че ще е добре първо да отидем до апартамента на момичето. Като че ли кошмарите извират оттам. Леля й също ги е сънувала, но при нея не е било толкова натрапчиво. Амелия, знам, че това те затруднява и съм ти много задължен.

— Ще се видим след малко — каза тя и затвори телефона.

Следващото нещо, което направих, беше да се обадя на лелята на Карин Тенди, г-жа Карман. Тя явно бе заседнала до телефона и чакаше новини за Карин, защото веднага вдигна слушалката.

— Г-жа Карман? Обажда се Хари Ърскин.

— Г-н Ърскин? Съжалявам, мислех, че се обаждат от болницата.

— Чуйте, г-жо Карман, днес бях при Карин. Тя все още е твърде слаба, но докторите мислят, че могат да подобрят шансовете й, ако знаят малко повече за нея.

— Не разбирам.

— Помните ли, че вчера ви се обадох във връзка с един ваш сън? Този за плажа. Карин беше при мен и ми каза, че е сънувала почти същия сън като вашия. Докторите смятат, че в този сън може да има нещо, някаква евентуална следа, която би могла да им помогне при лечението на Карин.

— Не разбирам какво искате, г-н Ърскин. Защо тогава не ми се обади самият д-р Хюс?

— Не се е обадил, защото не е могъл — обясних аз. — Той е специалист по медицина и ако някой от неговите шефове разбере, че се занимава с мистика, вероятно веднага ще бъде изхвърлен от болницата. Но той иска да опита всичко, което може да помогне на Карин да оздравее. Затова трябва да разберем нещо повече за този сън, който и двете сте сънували.

Г-жа Карман изглеждаше объркана и притеснена.

— Но как ще направите това? Как може един сън да повлияе на тумор?

— Г-жо Карман, има много доказани взаимовръзки между психическото и здравословното състояние. Не казвам, че туморът на Карин е психосоматичен, но е възможно психологическото ѝ отношение към него да затруднява лечението на лекарите. Те не смеят да я оперират, преди да разберат какво представлява той и защо така тежко я е засегнал.

— Добре, г-н Ърскин — каза тя. — Какво искате да направите?

— Вече се свързах с една моя приятелка, която е нещо като медиум — казах ѝ аз. — Това, което бих искал да направя, е да проведе един сеанс във вашия апартамент, за да може моята приятелка да провери дали наоколо няма все още някакви вибрации.

— Вибрации ли? Какви вибрации?

— Каквито и да било, г-жо Карман. Каквото и да е. Ние няма да знаем какво да очакваме, докато не го намерим.

Г-жа Карман предъвка това известно време и каза:

— Е, г-н Ърскин, не съм съвсем сигурна. Някак си не ми се струва правилно да правим такива неща, докато Карин е толкова болна. Не знам какво биха казали родителите ѝ, ако разберат.

— Г-жо Карман — казах аз, — ако родителите на Карин знаеха, че правите всичко, което е по силите ви, за да помогнете на дъщеря им, то не виждам как биха възразили. Моля ви, г-жо Карман. Толкова е важно.

— Добре тогава, г-н Ърскин. По кое време искате да дойдете?

— След около час. Благодаря ви, г-жо Карман, страхотна сте.

— Знам това, г-н Ърскин — каза г-жа Карман и подсмръкна. — Просто се надявам, че знаете какво правите.

Не само тя се надяваше на това.

Стана десет и половина, докато всички се съберем в апартамента на г-жа Карман на Осемдесет и втора улица. Той беше голям и топъл, обзаведен богато, но безлично — големи тапицирани кресла и дивани, плътни завеси от червено кадифе, старинни масички и картини. Миришеше на парфюм и стари дами.

Самата г-жа Карман беше крехка на вид жена, с бяла бухнала коса и свито лице, което още носеше следи от отминала красота. Падаше си по копринени рокли до земята и дантелени пенъоари.

Щом влязохме, тя ми подаде да подържа меката ѝ, натежала от пръстени ръка, а аз я запознах с Амелия и Мак Артър.

— Надявам се, че това, което правим, няма да влоши състоянието на Карин — каза тя.

Мак Артър, с едрото си, брадато лице и протърканите си джинси започна подред да пробва всички столове в апартамента, за да види колко са меки. Амелия, облечена като за вечеря, в дълъг червен кафтан, бе мълчалива и далечна. Тя имаше деликатни и сякаш измъчени черти, големи черни очи и бледи, пълни устни, които я караха да изглежда така, сякаш всеки миг ще се разплаче.

— Имате ли кръгла маса, г-жо Карман? — попита тя.

— Можете да използвате масата за хранене — каза г-жа Карман. — Стига да не я издраскате, че е от истинско старо черешово дърво.

Тя ни заведе в трапезарията. Масата беше черна и лъскава, с политура, в която човек би могъл да се удави. Над нея висеше голям кристален полилей. Стените бяха облепени с тъмнозелени тапети на фигурки и навсякъде върху тях имаше кристални огледала и картини с маслени бои.

— Това ще ни свърши чудесна работа — каза Амелия. — Мисля, че е добре да започнем веднага.

Четиримата седнахме около масата и се огледахме гузно. Мак Артър бе свикнал със спиритизма на Амелия, но си оставаше все така скептичен и постоянно повтаряше: „Има ли някой там? Има ли някой там?“

— Тихо — предупреди Амелия. — Хари, би ли загасил лампите, ако обичаш?

Станах, изключих лампите и цялата стая потъна в мрак. Опипом намерих пътя обратно до мястото си и слепешката се протегнах, за да хвана ръцете на г-жа Карман и Мак Артър. Отдясно — мека женска ръка. Отляво — твърда мъжка ръка. Тъмнината бе толкова пълна, че имах чувството, че лицето ми е увито в черно одеяло.

— А сега се съсредоточете — каза Амелия. — Съсредоточете мисълта си върху духовете, които се намират в тази стая. Помислете за душите, обикалящи из етера. Помислете за техните нужди и желания.

Опитайте се да си представите как кръжат около нас в своите духовни дела.

— *Какво*, по дяволите, е духовно дело? — запита Мак Артър. — Да нямат и призрачни съдилища?

— Тихо — напомни Амелия кротко. — Ще ни бъде трудно, защото не знаем с кого искаме да установим връзка. Опитвам се да намеря приятелски настроен дух, който да ни каже това, което искаме да знаем.

Седяхме мирно, със стиснати ръце, докато Амелия тихо ги призоваваше. Аз отчаяно се опитвах да мисля за духовете, които се намираха в стаята, но когато човек не вярва в тях, това трудно му се удава. Чувах дишането на г-жа Карман до мен и усещах как ръката на Мак Артър играе в моята. Но поне не ме пусна. Доколкото зная, ако след началото на сеанса се наруши кръгът, може да стане опасно.

— Викам кой да е дух, който може да ми помогне — заяви Амелия. — Викам кой да е дух, който може да ме упъти.

Постепенно успях да се съсредоточа все повече и повече, насочвайки мисълта си към това, че около мене наистина има нещо или някой, или поне някаква вибрация, която ще ни отговори. Чувствах пулса на целия кръг през ръцете си. Чувствах как се сливаме в пълен кръг от тела и души. Сякаш някакъв постоянно усиливащ се ток течеше около масата, през нашите ръце, мозъци и тела.

— Калем естрадим, икона пуриста — прошепна Амелия. — Венора, венора, опту луминари.

Тъмницата продължи да бъде все така пълна и единственото нещо, което усещахме, беше странната енергия, която пулсираше през нас четиримата.

— Спиририта халестим, венора сюим — тихо прошепна отново Амелия. — Калем естрадим, икон пуриста венора.

Внезапно ми се стори, че някой е отворил прозорец. В стаята сякаш ставаше течение, което усещах около глезените си. Не беше достатъчно силно, за да е неприятно, но действително имаше някакво движение на въздуха.

— Венора, венора, опту луминари — напяваше Амелия. — Венора, венора, спирита халестим.

Усещането, че нещо се вижда в тъмнината, се прокрадна незабелязано и в началото просто реших, че очите ми са привикнали с

тъмното. Сенките на Амелия, Мак Артър и г-жа Карман добиха очертания и очите им започнаха да проблесват. Между нас масата изглеждаше като бездънна бездна.

Тогава погледнах нагоре и видях, че полилеят свети със слаба зеленикава светлина. По жичките на крушките сякаш пълзеше ток и целият полилей просветваше като ято светулки през лятото. Беше студено, обаче, от което и да е лято и едва доловимото течение все повече изстудяваше стаята.

— Там ли си? — попита Амелия тихо. — Виждам знаците ти. Там ли си?

Чу се странен шумолящ звук, като че в стаята имаше още някой, който шава и се върти. Мога да се закълна, че долових дишане — дълбоко, равномерно дишане, което нямаше нищо общо с никой от нас.

— Там ли си? — попита Амелия. — Сега вече те чувам. Там ли си?

Настъпи продължителна тишина. Полилеят продължи да свети мъждиво в тъмнината, а дишането се чуваше вече все по-ясно.

— Говори. Кажи ни кой си — каза Амелия. — Заповядвам ти да говориш.

Дишането като че ли се промени. Стана по-хриптящо и по-остро, и при всяко вдишване полилеят трепкаше. Виждах зеленото му отражение в тъмното езеро на черешовата маса. Ръката на г-жа Карман се бе впила в моята, но аз въобще не я усещах. В стаята цареше натрапчив студ, а течението неприятно галеше краката ми.

— Говори — повтори Амелия. — Отговори и ни кажи кой си.

— Господи — каза нетърпеливо Мак Артър. — Това е то...

— Ш-ш-ш-ш... — изшътках му аз. Ти само почакай, Мак Артър и ще видиш, че ще дойде.

И то наистина идваше. Взирах се в средата на масата, а там, точно над повърхността ѝ, сякаш нещо трептеше. Усетих как космите по врата ми настръхнаха, когато въздухът започна да се вие нагоре като пушек и да приема някаква форма. Дишането стана дълбоко и силно и се чуваше все по-отблизо, сякаш някой дишаше в ухото ми. Меката светлина от полилея напълно изчезна, но движещата се пред нас въздушна змия доби собствена луминесценция. Под нея повърхността на масата от истинско дърво започна да се повдига на буца. Прехапах

устни, докато усетих тръпчивия вкус на кръв в устата си. Бях се препарирал от страх, но не можех да извърна погледа си. Силата на кръга ни бе обвързала твърде здраво — можехме само да седим като вкаменени и да гледаме втрещено това ужасяващо видение. Черното блестящо дърво в средата на масата се изви във формата на човешко лице със затворени очи.

— Господи — прошепна Мак Артър. — Какво е това?

— Тихо! — заповяда Амелия. — Оставете това на мен.

Дори и при това неестествено осветление можех да видя колко е напрегната. Тя се наведе напред към вцепененото дървено лице.

— Кой си ти? — попита тя. — Какво искаш от Карин Тенди?

Лицето остана безмълвно. То беше яростно и дълбоко набраздено, лице на властен мъж в края на трийсетте, с извит нос и широки, пълни устни.

— Какво искаш? — попита Амелия отново. — Какво търсиш?

Може и така да ми се е стори, но сякаш видях черните дървени устни да се опъват в тиха и самодоволна усмивка. Лицето остана така за миг, след което дървото сякаш се изви и изкриви, а чертите се изпариха, оставяйки след себе си само голата, полирана повърхност на масата. Странната светлина изчезна и ние отново останахме на тъмно.

— Хари — каза Амелия, — за Бога, запали лампите!

Пуснах ръцете на Мак Артър и г-жа Карман, и се изправих. В този момент се чу силно изпукване, проблесна ярка бяла светкавица и прозорците се разбиха с трясък, който разпрати стъкла навсякъде. Пердетата се издуха от ледения вятър на снежната нощ и г-жа Карман изпищя от ужас.

Отидох и запалих лампата. Всичко в трапезарията бе разхвърляно наоколо като след ураган. По пода имаше чаши и кани, картините висяха накриво, а столовете бяха преобърнати. Масата за хранене от черешово дърво се бе разцепила от единия до другия край.

Мак Артър се изправи и дойде до мен, скърцайки през морето от стъкълца на пода.

— Стига ми толкова, човече. Оттук нататък ще се занимавам само с автомобилни номера.

— Хари! — извика Амелия. — Помогни ми да пренеса г-жа Карман до хола.

Пренесохме заедно старата дама в съседната стая и я положихме да легне на дивана. Тя бе пребледняла и трепереше, но като че ли не беше пострадала. Отидох до барчето и ѝ налях голяма чаша коняк, а Амелия я поднесе до устните ѝ.

— Свърши ли всичко? — изохка тя. — Какво стана?

— Страхувам се, че има известни щети, г-жо Карман — казах аз. — Прозорците се счупиха, както и част от стъклариите. Страхувам се, че и масата се е пропукала. Но счупването е само по една линия, така че вероятно ще може да се поправи.

— Но какво беше това? — попита тя. — *Това лице!*

Амелия поклати глава. Мак Артър беше успял да намери цигари в една кутия и ѝ подаде една. Тя я запали с треперещи ръце и издуха дима на дълга, неравномерна струйка.

— Не знам, г-жо Карман. Не съм толкова добър медиум. Но каквото и да беше, беше много силно. Обикновено духовете са принудени да правят това, което им заповядате. Този просто ни показваше, че не му пука от нас.

— Амелия — попитах аз. — Това ли е нещото, което кара Карин Тенди да сънува кошмари?

Тя кимна с глава.

— Така мисля. Искам да кажа, то е толкова силно, че трябва да причинява някакви вибрации в този апартамент. Предполагам, че именно тях е улавяла Карин Тенди в съня си. Човек е много възприемчив към вибрациите, когато спи, дори и да са слаби, а тези са много по-силни от всички, които някога съм срещала. Тук има нещо, което притежава истинска магическа сила.

Запалих цигара и помислих за момент.

— Магическа ли каза? — попитах аз Амелия.

— Разбира се. Дух с подобен контрол над себе си трябва да е духът на някой, който е бил вещ в окултните науки и приживе. Може дори да е човек, който е жив и е в състояние да обикаля наоколо като дух, докато спи. Такива случаи са известни.

— Май дойде времето за измишльотини — засмя се Мак Артър. — Ако бях на мястото на г-жа Карман, щях да върна масата в магазина с рекламация.

Усмигнах се. Приятно беше сред нас да има поне един скептик, макар и да не беше в състояние да ни помогне много.

— Амелия, ако искаш да кажеш, че това, което току-що видяхме, беше духът на някой с магически способности, то завръзката става още по-заплетена. Бях си хвърлил картите за гледане снощи и постоянно ми се появяваше Магьосника. Независимо от това как ги разбърквах или подреждах, все той ми оставаше в ръката.

Амелия прибра дългата си кестенява коса.

— В такъв случай може смело да се каже, че този, който прави това, независимо дали е жив или мъртъв, е магьосник. Или има някакви магически сили.

— Шаман? — предположи Мак Артър.

— Може би. Искам да кажа, той приличаше на африканец, нали? Не само заради цвета на дървото, но и заради устните. Спомняте ли си?

Г-жа Карман се изправи, стиснала здраво в ръката си чашата с коняк.

— Е, аз пък ще ви кажа на мене на какво ми приличаше — тихо каза тя. — На мен ми приличаше на карикатура на индианец.

Мак Артър щракна с пръсти.

— Точно така! Правилно. Кривият нос и вдигнатите скули. Това е индиански шаман!

Амелия се оживи.

— Слушайте — каза тя. — Вкъщи имам доста книги за индианци. Нека да отидем до нас, за да проверим какво може да се намери за техните шамани. Г-жо Карман, ще можете ли да се оправите сама?

— А, вие тръгвайте — каза старата дама. — Аз ще поседя при съседката, г-жа Рутлидж, а и родителите на Карин ще пристигнат скоро. Ако смятате, че това може да помогне на бедната Карин, колкото по-скоро се захванете, толкова по-добре.

— Г-жо Карман, вие сте ангел! — възкликна Амелия.

— Все още не, надявам се — усмихна се г-жа Карман. — Все още не.

В апартамента на Амелия претърсихме джунглата от разхвърляни списания, книги, гоблени, картини, стари шапки и половин велосипед и прелистихме една дузина книги за индиански

фолклор. За наша изненада, в тях нямаше почти нищо за индианските шамани, освен разни магии за привикване на бизони и танци за викане на дъжд. От единайсет книги нито една не ни даде информация за вдървената маска върху масата на г-жа Карман.

— Може би сме на съвсем погрешен път — каза Амелия. — Може би това е духът на някой, който е още жив. Искам да кажа, че кривият нос не означава задължително индианец. Може да е евреин, например.

— Почакай малко — казах аз. — Нямах ли някоя книга по история? Нещо, в което да се споменава за индианци или шамани?

Амелия разрови купищата книги и намери една история на първите заселнически селища в Америка и първия том на една тритомна история на Ню Йорк. Погледнах в индексите. В книгата за заселниците имаше само общи приказки за индианците. В тези първи дни белите хора са били по-настроени да заграбват земя, отколкото да се интересуват от обичаите на туземците. Но в книгата за Ню Йорк имаше илюстрация, която ми помогна почти толкова, колкото разпознаването в библиотеката на кошмарния кораб, който Карин беше сънувала.

Бях виждал тази илюстрация и преди — в учебници и книги по история — но едва когато я видях онази вечер, в апартамента на Амелия Крузо, разбрах значението ѝ. Тя представляваше скицирана гравюра на островен нос. По брега имаше няколко къщи, вятърна мелница и форт с формата на лотарингски кръст. В океана се виждаха няколко кораба, между които плуваха лодки и канута.

Най-големият от корабите беше идентичен с този на Карин, което се потвърждаваше и от надписа под картината. Той гласеше: „Най-старата картина от Нови Амстердам, 1651. В това малко, но важно поселище е живял Генералният директор на Холандската Западноиндийска компания.“

Подадох книгата на Амелия.

— Виж това — посочих ѝ аз. — Това е същият кораб, който Карин е сънувала. И виж, тук има нарисувано кану с няколко индианци. Така е изглеждал Ню Йорк преди триста и двайсет години.

Тя внимателно разгледа картината.

— Хари — каза тя. — Може и това да е. Може да е точно това, което търсим. Представи си, че в Ню Йорк, или Нови Амстердам,

преди много години е живял могъщ шаман и Карин е уловила вибрациите му на същото място, на което той е живял.

— Точно така — каза Мак Артър, като си чешеше брадата. — На Осемдесет и втора улица трябва да е имало индианско селище. То и сега понякога ми се струва, че още го има.

Облегнах се назад, за да отпусна изморения си гръб.

— Тогава и цялата история с „де буут“ си идва на мястото. Ако тоя тип е бил шаман по времето на холандските заселници, вероятно единствените европейски думи, които е научил, са били на холандски. С това „Де буут, минхеер“ се е опитвал да каже нещо за кораба. И ако се съди по съня на Карин, той се е страхувал от него. Тя ми разказа, че корабът ѝ се е сторил чужд, почти като нещо, дошло от Марс. Сигурно точно така му е изглеждал и на един индианец.

Амелия намери цигара в някакъв смачкан пакет и я запали.

— Но защо е толкова злонамерен? — попита тя. — И каква е връзката с тумора на Карин? Искам да кажа, за какво въобще е този тумор?

— Намерих го — обади се Мак Артър. Той се бе заровил в една голяма и прашна енциклопедия. Отбеляза страницата и ми подаде книгата.

— Шаманите — прочетох на глас аз — често са били мощни магьосници, които са били в състояние да извършват изключителни, свръхестествени неща. Вярвало се е, че са безсмъртни и че ако ги заплашва опасност, могат да се самоунищожат, като пият врящо олио, след което да се преродят където си пожелаят, в друго време или на друго място, в миналото или бъдещето, като се развият в тялото на кой да е човек или животно, което изберат.

— Само това ли пише? — попита Амелия с широко отворени очи.

— Само това е — отговорих ѝ аз. — Следва описание на танците за дъжд.

— Тоест Карин е...?

— Бременна — довърших мисълта ѝ, затваряйки книгата. — Така да се каже, тя ще роди един примитивен дивак.

— Но, Хари, какво можем да направим?

Мак Артър се изправи и отиде да търси бира в хладилника.

— Единственото, което можете да направите, е да изчакате да се роди шаманът, след което да му налеете врящо олио в гърлото. С това би трябвало да се отървете от него.

— Невъзможно — казах аз. — Докато шаманът се роди, Карин ще е умряла.

— Знам — каза Мак Артър, но не виждам какво друго може да направите.

Аз се запътих към телефона.

— Първото, което ще направя, е да се обадя в болницата. Може би д-р Хюс ще измисли нещо. Поне сега имаме теория по въпроса, което бе много повече от това, което знаехме преди няколко часа.

Позвъних в болницата и потърсих д-р Хюс. Когато се обади, той звучеше още по-уморено от преди. Вече бе станало един през нощта, а той сигурно беше изкарал и едно цяло дневно дежурство.

— Д-р Хюс? Обажда се Хари Ърскин.

— Какво искате, г-н Ърскин? Имате ли някакви новини за вашия дух?

— Намерих един медиум, д-р Хюс, и проведохме сеанс в апартамента на Карин Тенди. Имаше някакво проявление — едно лице. Всички ние го видяхме. После проверихме по разни книги за индианци и шамани и мислим, че може да е индиански шаман от седемнайсети век. Според една от тези книги... чакайте за момент... ето го: „ако са заплашени от нещо, шаманите могат да се самоунищожат, пиейки врящо олио и после да се преродят където си пожелаят, в друго време или на друго място, като се развият в тялото на кой да е човек или животно, което си изберат.“ Мислите ли, че съвпада, д-р Хюс?

От другата страна на жицата последва дълго мълчание.

— Страхувам се, че твърде точно съвпада — отговори накрая д-р Хюс. — Не знам какво да кажа. Но, ако е вярно, как може човек да унищожил подобно същество? Д-р Снайт направи нови изследвания днес след обяд и вече е ясно, че ако направим каквото и да е, за да махнем или унищожим зародиша, Карин Тенди ще умре. Това нещо е станало неделима част от нейната собствена нервна система.

— Как е тя, докторе? В съзнание ли е?

— Едва-едва, но лечението не ѝ понася. Ако зародишът продължи да расте с тези темпове, страхувам се, че до ден-два ще бъде мъртва. Д-р Снайт мисли, че ще издържи до вторник.

— А гинекологът какво казва?

— Не по-малко изненадан е от всички нас — каза д-р Хюс. — Той потвърди, че зародишът не е на нормално дете и е съгласен с мен, че проявява всички свойства на бързо развиващ се паразитен организъм. Ако смятате, че това е шаман, г-н Ърскин, то вашето мнение е не по-малко меродавно от това на всеки друг тук.

Амелия дойде, застана до мен и вдигна вежди.

Сложих ръката си върху слушалката.

— Зле е — казах аз. — Лекарите смятат, че няма да издържи до вторник.

— Ами това нещо? Шаманът? — попита Амелия. — Той мисли ли, че **То** ще порасне и ще оцелее?

Отново се обърнах към д-р Хюс.

— Д-р Хюс, моята приятелка тук пита какво ще стане със зародиша. Да предположим, че той е още жив, когато Карин Тенди умре. Какво ще правите с него тогава?

Д-р Хюс не се поколеба.

— Г-н Ърскин, в този случай ще направим това, което винаги правим. Ако е дете и е нормално и здраво, ще се опитаме да направим всичко възможно, за да го спасим. Ако се окаже чудовище — имаме инжекции, които могат лесно и тихо да ни отърват от него.

— А ако е шаман?

Той замълча.

— Ако е шаман... не знам. Но не виждам как може да бъде, г-н Ърскин. Готов съм отчасти да възприема някои от окултните постановки, но как, за Бога, би могла тя да роди индианец на триста години? Искам да кажа... по дяволите, бъдете сериозен!

— Д-р Хюс, вие бяхте този, който предложи да се опитаме да разберем дали в целия случай няма нещо паранормално. И вие сам казахте, че теорията ми е не по-малко правдоподобна от тази на всеки друг.

Д-р Хюс въздъхна.

— Знам това, г-н Ърскин. Съжалявам, но трябва да признаете, че звучи твърде налудничаво.

— Налудничаво или не, мисля, че трябва да се опитаме да направим нещо.

— Какво предлагате?

— Нещо, което самият вие ми препоръчахте веднъж, д-р Хюс. Вие казахте, че трябва да намеря експерт и аз го направих. Мисля, че сега е време да потърсим друг експерт — някой, който да знае повече от нас за индианския фолклор и магии. Дайте ми малко време и аз ще се опитам да изкопая някой. В Харвард или Йейл все трябва да има някой, който да е специалист.

— Може би... — поколеба се за миг д-р Хюс. — Добре, г-н Ърскин. Благодаря ви за интереса и помощта. Не се колебайте да ми се обадите, ако мога с нещо да ви бъда полезен.

Оставих бавно слушалката. Амелия и Мак Артър стояха до мен, също толкова уморени, но вече изпълнени с желание да помогнат и наистина заинтригувани. Те също бяха видели лицето на масата и бяха повярвали. Чийто и да беше този дух, на индиански шаман или на злонамерен магьосник от настоящето, те вече имаха желание да ми помогнат да се преборя с него.

— Ако питате мен — каза Мак Артър, — трябвало е холандците да си спестят двайсет и четирите долара и да оставят Манхатън^[2] на индианците. Сега изглежда, че първоначалните собственици искат отмъщение.

Седнах и разтрих очи.

— Май така ще се окаже, Мак Артър. Хайде сега да поспим. Утре ни чака много работа.

---

[1] Гринич Вилидж — квартал на Ню Йорк, известен с артистичните си среди. ↑

[2] Остров Манхатън е бил купен от местните жители за двайсет и четири долара, две одеяла и една счупена пушка — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В ЗДРАЧА

Цели четири часа ни бяха нужни, за да открием д-р Ърнест Сноу. Един приятел на Амелия познаваше някой, който от своя страна познаваше някакъв студент по антропология в Харвард, който пък ни свърза с д-р Сноу.

Неговата биография беше доста впечатляваща. Той бе написал пет монографии върху индианските обичаи и магии и една книга, наречена „Ритуали и фолклор на племето хидаца“^[1]. А на всичко отгоре и живееше наблизко, в Олбъни, Ню Йорк.

— Е — каза Мак Артър, прозявайки се в мрака на зимната неделна утрин. — Ще му се обадиш ли?

— Предполагам, че да — отговорих му аз. — Просто се чудя дали не сме тръгнали по фалшива следа.

— Какво искаш да кажеш? — попита Амелия.

— Ами цялата тази индианска история. Ние всъщност нямаме никакви доказателства, които да я подкрепят. Това, че лицето на масата приличаше на индианско, съвсем не значи, че наистина става дума за индианец.

Амелия вдигна рамене.

— Какво друго имаме? А и всичките тези неща за прераждането? Хайде, Хари, трябва да опитаме.

— Е, добре — казах аз и вдигнах слушалката. Набрах номера на Сноу и се заслушах как звъни. Дълго никой не се обаждаше. Най-накрая се чу отривист глас:

— Тук Сноу.

— Д-р Сноу, съжалявам, че ви притеснявам през почивните дни, но като чуете за какво ви се обаждам, се надявам да се убедите колко е важно. Аз се казвам Хари Ърскин и съм професионален ясновидец.

— Вие сте какво? — недоумяваше д-р Сноу. Не звучеше много весело.

— Аз предсказвам съдби. Работа в Ню Йорк.

Последва напрегната пауза, след която д-р Сноу каза:

— Г-н Ърскин, много мило от ваша страна, че ми се обаждате в неделя сутрин, за да ми кажете това, но не разбирам защо това, че сте ясновидец, е от такава особена важност.

— Вижте, д-р Сноу, случаят е следният. Имам една клиентка, която в момента е в болница — едно младо момиче, което е много болно. Тя има тумор на врата си и лекарите не знаят какво да правят.

— Много съжалявам — каза д-р Сноу. — Но не виждам какво общо имам с това. Аз съм доктор по антропология, а не по медицина.

— Точно за това ви се обаждам, д-р Сноу. Виждате ли, имам основание да смятам, че в тялото на моята клиентка се е загнездил духът на един индиански шаман, който иска да се прероди. Чували сте за това, нали? Те са пиели врящо олио, за да се самоунищожат и да се преродят в миналото или бъдещето.

Този път последва още по-напрегната и дълга пауза.

— Сериозно ли говорите, г-н Ърскин? — изненада се д-р Сноу. — Чувате ли се какво говорите? Нима искате да кажете, че в Ню Йорк, **сега**, има някой, който носи в тялото си прероден шаман?

— Точно така, господине.

— Будалките ли ме? Това някаква шега ли е? Студентите често си правят такива шеги.

— Знам това, господине. Но ако ми дадете възможност да дойда, за да поговорим половин час, мисля, че ще се убедите, че не ви будалкам. Ако искате да проверите, позвънете на д-р Хюс в болницата „Монахините от Йерусалим“. Той е в течение на нашите усилия да изясним това.

— Нашите?

— Аз съм с двама мои приятели. Единият от тях е медиум.

По телефона почти се чуваше как мозъкът на д-р Сноу прещраква. Амелия и Мак Артър ме гледаха нервно, докато чаках отговора на стареца.

— Добре — съгласи се той накрая. — Предполагам, че искате да се срещнем още днес?

— Колкото се може по-скоро, д-р Сноу. Знам, че не е много удобно, но едно момиче умира.

— Не, не е неудобно. Сестрата на жена ми ще идва днес на гости, а колкото по-малко я виждам, толкова съм по-доволен. Елате

когато пожелаете.

— Благодаря ви, д-р Сноу.

Оставих слушалката. Всичко стана толкова лесно. Винаги съм се учудвал на бързината, с която хората възприемат окултното и свръхестественото, когато им бъдат представени съответните доказателства. Д-р Сноу вероятно в продължение на години бе чел за прераждането на шаманите, без въобще да вярва на това, но веднага щом някой му каза, че подобно нещо се е случило, го прие, без да му мигне окото.

Така или иначе, грабнах ключовете от колата и си облякох палтото.

— Кой идва с мен в Олбъни? — попитах аз, при което и двамата станаха.

— Неприятно ми е да го кажа — заяви Мак Артър, — но това е много по-интересно, отколкото продаването на автомобилни номера.

Д-р Сноу живееше в малка и тясна тухлена къща в края на Олбъни. Къщата беше заобиколена от високи кипариси, а на прозорците висяха жълти дантелени пердета. Небето беше заплашително, с металически оттенък и докато се движехме през гъстата киша, вятърът настойчиво свиреше от североизток. Наоколо цареше странна тишина, като тишината на група смълчани деца, чакащи учителя, от когото се страхуват.

Стояхме пред входната врата и потривахме ръце, за да ги стоплим. Позвъних. Някъде навътре в къщата се чу силен звън. Вратата се отвори и пред нас се изправи д-р Сноу. Той беше висок, прегърбен мъж с бяла монашеска прическа и очила със златни рамки.

— Г-н Ърскин? Заповядайте.

Ние се вмъкнахме в тъмния коридор. Миришеше силно на лавандулова полировка, а в ъгъла уморено тиктакаше стенен часовник. Свалихме си палтата и д-р Сноу ни поведе през студения хол. Навсякъде по стените висяха свирепи индиански маски, които контрастираха с деликатните английски порцеланови фигурки, разпръснати наоколо.

— Седнете — каза д-р Сноу. — И ми обяснете по-добре за какво става дума. Жена ми след малко ще ви поднесе кафе. Съжалявам, но в

тази къща не се употребява алкохол.

При тези думи Мак Артър доби определено умърлушен вид. В колата имаше манерка с уиски, но той беше твърде възпитан, за да си позволи да попита дали може да я донесе.

Д-р Сноу седна на един твърд плетен стол и скръсти ръце в скута си. Амелия и аз се настанихме на нисък и неудобен диван, а Мак Артър си намери място до прозореца, за да може да гледа навън към побелелите дървета.

Описах накратко състоянието на Карин Тенди и разказах на д-р Сноу за сеанса, който бяхме провели предишната вечер. Той слушаше много внимателно, като задаваше от време на време въпроси за Карин и леля й, както и за видението върху черната маса от черешово дърво.

Когато привърших, той известно време размишлява мълчаливо със скръстени ръце, след което каза:

— От това, което ми разказахте, г-н Ърскин, изглежда, че случаят с бедното момиче е наистина точно такъв. Мисля, че сте прав. Досега има документиран само един подобен случай, във Форт Бертхолд, през 1851, в индианското племе хидаца. На ръката на едно младо момиче се появила подутина, която бързо нараснала до небивали размери. Момичето умряло, а от подутината излязъл зрял мъж, който бил разпознат като предишен шаман на племето, живял петдесет години по-рано.

Досега имаше твърде малко свидетелства, доказващи верността на тази история и затова тя се приемаше за мит или легенда. Аз самият също съм я определил като такава в книгата си за племето хидаца. Но сходството с вашата г-ца Тенди е толкова голямо, че не виждам какво друго би могло да бъде. Сред племето киова^[2] се твърди, че шаманите могат да се прераждат като дървета, които говорят с човешки глас. Смята се, че дървото притежава мистична жизнена сила, която шаманите са умеели да използват за свои цели. Точно затова и повярвах на вашия разказ за масата от черешово дърво. В началото мислех, че се опитвате да ме измамите, но вашите доказателства ме убедиха.

— Значи ни вярвате? — попита Амелия и отметна кичур коса от очите си.

— Да — отвърна д-р Сноу. — Вярвам ви. Аз се обадох и в болницата на д-р Хюс, както самият г-н Ърскин ми предложи. Той

потвърди вашия разказ. Каза също така, че г-ца Тенди е в критично състояние и всяко нещо, което някой би могъл да направи, за да ѝ помогне, е много важно.

— Д-р Сноу — попитах аз, — има ли начин да се преборим с този шаман? Има ли нещо, което можем да направим, за да го унищожим, преди той да е убил Карин Тенди?

Д-р Сноу се намръщи.

— Това, което трябва да разберете, г-н Ърскин, е, че магическите сили на индианците са били много мощни. Те не са правели ясна разлика между естественото и свръхестественото и всеки индианец е бил убеден, че е в тясна връзка със света на духовете. Индианците от прерията, например, са прекарвали толкова време в магически танци и обреди, колкото са отделяли и за лов. При тях ловните умения са били смятани за важно, но са вярвали също така, че само духовете могат да им дадат необходимата сила и смелост, за да проведат успешен лов. Индианците постоянно са търсели видения и са извършвали ритуали, които са целели създаването на по-тесни контакти с целия космос. За съжаление голяма част от техния фолклор е напълно загубен, но няма съмнение, че те са притежавали истински и необикновени сили.

Амелия вдигна поглед:

— Това, което искате да ни кажете, д-р Сноу, е, че никой от нас няма достатъчно магическа сила, за да се пребори с този шаман.

Докторът кимна с глава.

— Страхувам се, че е така. И ако този шаман е наистина на триста години, той идва от време, в което магическите сили на индианците са били изключително силни. Това е период на чисто етническо окултно изкуство, неразмесено с европейски предрасъдъци и все още неповлияно от християнството. Духовете в Северна Америка по времето на първите заселници са били милион пъти по-силни от всеки европейски дявол или демон. Вижте, един дух може да върши своите магии в света на хората само чрез посредничеството на много мъже и жени, които вярват в него и го разбират. Духовете имат свое независимо съществуване, но те не притежават никаква сила в нашия свят, освен ако съзнателно или подсъзнателно не са били извикани. Ако никой не вярва или не разбира даден дух, то той не може и да бъде призован.

Европейските демони са били жалки в сравнение с демоните на индианците. Те са били — или са, ако все още вярвате в тях — само антиподи на добрите ангели от библейските учения. В „Екзорсиста“ се разказва за демона Пазузу, олицетворение на всички болести. За индианеца този демон би бил направо смешен, не по-ужасяващ от бездомно куче. Целият смисъл на живота, здравето и физическото съществуване за индианеца са били свързани в еквивалентен дух и това е давало на този дух неимоверна сила.

Според мен истинската разруха на индианската култура е била причинена не толкова от алчността и егоизма на белия човек, а по-скоро от еродирането на окултните сили на шаманите. Когато индианците видели техническите чудеса на белия човек, те били толкова впечатлени, че загубили вярата в собствените си магии. Може да се твърди, че именно тези магии, използвани разумно, биха могли да ги спасят.

Амелия прекъсна доктора с въпрос.

— Ами шаманът на Карин Тенди? Какво мислите, че е правил той? Искам да кажа, защо ще иска да се прероди чрез нея?

Д-р Сноу се почеса по ухото.

— Трудно е да се каже. От това, което ми разказахте за съня с холандския кораб, би могло да се предположи, че животът му е бил заплашен от холандското поселище в Манхатън. Възможно е също така холандците, като стриктни калвинисти^[3], да са сметнали, че той дава лош пример и да са решили да го унищожат. Каквото и да е станало, той явно е решил, че единственият начин да избяга, е да прекрати съществуването си в седемнайсети век и да се появи в друго време. Не вярвам да е избрал Карин Тенди нарочно. Просто тя е била подходящ приемник за неговото прераждане, на подходящо място и в подходящо време.

— Д-р Сноу — попитах аз, — ако вие самият не сте в състояние да се борите с този шаман, имате ли идея кой може да свърши това? Може ли въобще някой да направи толкова силна магия, че да прогони този дух завинаги?

Д-р Сноу доби замислен вид.

— Това е толкова изключително явление, че на човек му се иска да не бе засегнат живота на едно момиче. Само си помислете, г-н Ърскин, след ден или два можем да се срещнем с истински индиански

шаман, жив шаман от един отдавна отминал период в американската история. Звучи почти като престъпление да се опитваме да го унищожим.

Мак Артър се извърна от стола до прозореца.

— Ние всички сме чували за чудесата на антропологията, докторе, но сега тук се опитваме да спасим един човешки живот. Карин Тенди не е поканила този шаман да се настани в нея. Мисля, че сме задължени да направим всичко, на което сме способни, за да спасим живота ѝ.

— Да, знам — каза д-р Сноу. — Но има само един начин да се направи това.

— И какъв е той? — попита Амелия. — Труден ли е?

— Може би. Вижте, единственият човек, който може да се пребори с един шаман, е друг шаман. Из резерватите все още се намират един-двама. Но никой от тях не би могъл да бъде толкова могъщ като този. Те може и да са запознати с някои от старите ритуали, но надали ще имат неговите възможности и сила. А ако не успеят да го победят, ако не го унищожат напълно, те самите ще бъдат убити.

— Чакайте, чакайте — намесих се аз. — Шаманът все още се преражда. Той не е достигнал пълния си ръст и следователно не е толкова силен, колкото ще бъде, след като се развие напълно. Ако намерим някой шаман сега, бихме могли да го убием, преди да се пръкне.

— Това ще бъде много опасно — каза д-р Сноу. — Не само за нашия шаман, а и за бедното момиче. Те могат да умрат и двамата.

— Докторе — настоях аз. — Тя така или иначе ще умре.

— Да, сигурно сте прав. Но как ще накараме беден, стар индианец от резерват, да рискува живота си за бяло момиче, което дори не познава?

— Ще го подкупим — реши Мак Артър.

— С какво? — попита Амелия.

— Може би трябва да поговорим с родителите на Карин Тенди — предложих аз. — Би трябвало вече да са пристигнали. Те явно са доста богати, а предполагам, че това няма да им струва повече от две хиляди долара. Д-р Сноу, мислите ли, че можете да намерите индиански шаман?

— О, това надали ще е много трудно. Имам един приятел в Южна Дакота, който вероятно ще намери някой. Ще трябва да му платим и пътните разноски до Ню Йорк, разбира се, дори и само, за да му предложим да се захване с това.

— Мисля, че е време да поговорим с родителите на Карин Тенди — продължих аз. — Те трябва да знаят какво става с дъщеря им. Д-р Сноу, мога ли да ви помоля за една услуга?

— Разбира се — съгласи се той. — Този случай е изключително интересен и аз ще се радвам да ви бъда полезен.

— Бихте ли се обадили на приятеля си в Южна Дакота, за да започне да търси най-могъщия шаман, който може да се открие? Така, ако родителите на Карин Тенди се съгласят да платят, ще можем веднага да задвижим нещата. Бихте ли направили това?

— С удоволствие — прие д-р Сноу.

Тръгнахме си от дома на д-р Сноу към пет. Вече беше тъмно и вятърът ни блъсна през лицата така, сякаш някой беше хвърлил по нас кофа с ножчета за бръснене. Уморени, но твърдо решени да помогнем на Карин Тенди, ние подкарахме колата през заледените улици. Имах намерение веднага щом се прибера, да се обадя на д-р Хюс, за да проверя как е тя и колко време ѝ остава. Не си струваше да търсим шаман в Южна Дакота, ако тя вече беше мъртва.

— Знаете ли — каза Мак Артър, изпъвайки се на задната седалка, — струва ми се, че тук има някаква историческа справедливост. Искам да кажа, че съчувствам на Карин, но човек жъне това, което е посял, нали?

Амелия се извърна назад.

— Мак Артър, обичам брадата ти, обичам и тялото ти, но трябва да знаеш, че философията ти направо вони.

Оставих двамата в Гринич Вилидж и отидох до болницата, за да проверя как е Карин. Когато стигнах, се чувствах безкрайно уморен и влязох в тоалетната да се измия и среща. Когато се видях в огледалото, блед, уморен и хилав, се запитах откъде, по дяволите, ще намеря сили да се преборя с някакъв шаман от златния век на индианското магьосничество.

Намерих д-р Хюс в кабинета му да разлиства купчина доклади на светлината на настолната си лампа.

— Г-н Ърскин — посрещна ме той, — вие се върнахте? Как мина?

Плъснах се на стола срещу него.

— Мисля, че сега поне знаем какво точно става. Но дали ще успеем да се преборим с него е друг въпрос.

Той ме слушаше внимателно, докато му разказвах за посещенията ни при д-р Сноу. Казах му също така, че се опитваме да намерим друг шаман, който да доведем в Ню Йорк.

Д-р Хюс стана от стола си и отиде до прозореца. Заби поглед надолу в пълзящите светлилки на колите и първите снежинки от поредния снеговалеж.

— Надявам се само, че тази история няма да стигне до вестниците — каза той. — Достатъчно ми е трудно да покривам нещата пред другите хирурзи и специалисти. Само си представете каква сензация — вторият или третият по величина специалист в света по тумори вика някакъв индианец от прериите на Южна Дакота, някакъв мошеник в бойна окраска, защото не може да се справи с един тумор!

— Вие знаете не по-зле от мен, че в случая не става дума за обикновен тумор, а за магически, който не се лекува с обикновени методи. Доказателство за това ще бъде именно лечението.

Д-р Хюс погледна през прозореца.

— Ами ако не я излекува? Тогава какво да кажа? Доведоха шаман, но и той не можа да се справи.

— Д-р Хюс...

— Няма нужда, г-н Ърскин. Не се притеснявам от това. Виждам съм достатъчно тумори през живота си, за да знам, че това не е обикновен тумор и вярвам на вашата теория за индианците. Не знам защо ѝ вярвам, но не виждам друго логично обяснение. Никой от моите колеги не може да обясни това.

— Как е тя, докторе? — попитах аз. — Расте ли туморът?

— Искате ли лично да видите? Много по-зле е, откакто я видяхте вчера.

— Ако може. Ще се постарая да не я развълнувам като предишния път.

Мълчаливо слязохме с асансьора до десетия етаж. Мълчаливо сложихме хирургически престилки и маски и все така мълчаливо отидохме до стаята на Карин Тенди и отворихме вратата.

Гледката беше направо гротескна. Сега Карин лежеше по корем, а лицето ѝ беше бяло като чаршафа под нея. Туморът лежеше издут върху гърба ѝ, голям като мръснобяла възглавница. От време на време тази огромна злокачествена маса сякаш се мърдаше и наместваше.

— За Бога — стъписах се аз, — та той е станал огромен!

— И все повече нараства — каза д-р Хюс. — Елате да го пипнете.

Предпазливо пристъпих до леглото. Туморът беше толкова голям, че трудно можеше да се повярва, че е част от момичето под него. Внимателно протегнах ръка и го натиснах. Изглеждаше твърд и стегнат, но имах усещането за нещо слузесто, което мърда вътре. Всъщност на пипане приличаше точно на корема на бременна жена.

— Не можете ли просто да го убиете? — попитах д-р Хюс. — Вече трябва да е с размерите на малко дете. Не можете ли просто да му теглите един скалпел?

Д-р Хюс поклати глава.

— Бих искал да можех. Лично аз бих го насякъл с брадвичка за месо, ако искате да знаете. Но всички рентгенови снимки показват, че нервната му система е неразривно свързана с тази на Карин. Всеки хирургически опит да го убием ще убие веднага и нея. Те не са точно като майка и дете, а по-скоро — като сиамски близнаци.

— А тя може ли да говори с него?

— Не е казала нищо от няколко часа. Извадихме я от леглото тази сутрин, за да я претеглим и тогава произнесе няколко думи, но те бяха неразбираеми.

— Претеглили сте я? Тя зле ли е?

Д-р Хюс бутна ръце в джобовете на халата си и погледна тъжно към умиращата си пациентка.

— Не е загубила на тегло, но не е и наддала. Какъвто и да е този тумор, той черпи хранителните вещества направо от нея. Всеки грам, който той наддава, идва от Карин.

— Родителите ѝ обадиха ли се?

— Пристигнаха тази сутрин. Майка ѝ беше много разстроена. Аз им казах, че ще се опитаме да я оперираме, но не споменах нищо за

шамана. Достатъчно ми бяха ядосани за това, че не съм я оперирал веднага. Ако бях започнал да им приказвам и за шамани, щяха да решат, че съм полудял.

— Мислите ли, че ще ми бъде трудно да убедя родителите й? — попитах аз. — Работата е в това, че всичко ще струва пари. Трябва да платим на шамана пътя и хотела, а да не говорим и какво ще стане, ако той пострада в битката. Бих искал да помогна, но ние ясновидците не сме Рокфелеровци. Не вярвам да успея да събера повече от триста-четиристотин долара.

Д-р Хюс изглеждаше мрачен.

— При нормални обстоятелства бих могъл да получа парите от болницата, но не виждам как мога да го направя в случая. Няма как да поискам пари за Шаман, по дяволите! Не. Смятам, че родителите й трябва да знаят всичко и сами да направят своя избор. Все пак става дума за живота на дъщеря им.

— Искате ли аз да говоря с тях?

— Ако вие искате. Те са отседнали у лелята на Карин, на Осемдесет и втора улица. Ако имате проблеми, обадете ми се и аз ще ви подкрепя.

— Добре — казах аз. — А сега какво ще кажете да пийнем по едно?

— Добра идея — съгласи се д-р Хюс и изкара бутилката си с уиски.

Той наля две солидни дози и аз изпих моята чиста — имах нужда от нещо огнено и живително след уморителното пътуване до Олбъни. Облегнах се назад и д-р Хюс ми предложи цигара.

Известно време пушихме мълчаливо, след което казах:

— Д-р Хюс...

— Защо не ми викаш Джек? В болницата много се държи на официалните обръщения. Пациентите добиват чувство за сигурност, ако постоянно чуват думата „докторе“, но мисля, че ти нямаш нужда от такава сигурност.

— Добре, Джек. Аз съм Хари.

— Така е по-добре. Приятно ми е, Хари.

Отпих още малко уиски.

— Джек — казах аз, — замислял ли си се върху това, което правим сега, както и защо го правим? Аз не познавам много по-добре

от теб Карин Тенди. Понякога се питам — *какво*, по дяволите, правя, като ходя напред-назад до Олбъни за някой, когото въобще не познавам.

Джек Хюс се усмихна.

— Не мислиш ли, че всеки, който оказва някаква помощ, си задава този въпрос? Аз си го задавам по десет пъти на ден. Когато си лекар, хората приемат това за твое задължение. Идват при теб, когато са болни, но след като оздравеят, ти спираш да ги вълнуваш. Някои пациенти са благодарни. От някои от тях получавам коледни картички всяка година. Но повечето не биха ме познали, дори да се сблъскаме на улицата.

— Сигурно си прав — казах аз.

— Знам, че съм прав — отвърна Джек, — но мисля, че този случай е по-различен. Не се интересувам от него по обичайните причини. Според мен, това, което расте в Карин Тенди, представлява едновременно и медицински, и културен проблем.

— Какво искаш да кажеш?

Джек Хюс стана и заобиколи бюрото, за да се подпре на ръба, точно пред мен.

— Погледни на нещата така — поясни той. — Хубавото на Америка е, че тя от самото начало е трябвало да бъде една качествена нова страна, без потисничество и чувство за вина. Но от първия момент, в който белият човек е пристигнал тук, чувството за вина е било заложено като бомба с часовников механизъм. Още в Декларацията за независимост се вижда опит за заличаване на тази вина. Спомняш ли си я от училище? Джеферсън е писал за „безпощадните индианци, чието социално устройство, почиващо на постоянни войни, всъщност представлява неприкрито унищожение на хора от всяка възраст, пол и положение“. Още от самото начало индианецът не е бил считан за индивид, надарен от Създателя си с някои от „неотменимите човешки права“.

Постепенно чувството за вина, причинено от това, което сме направили на индианците, е подкопало нашето чувство за национална принадлежност към собствената ни страна. Това не е нашата земя, Хари. Това е земя, която ние сме откраднали. Ние разправяме като виц историята за това, как Питър Минуит е купил Манхатън за двацет и четири долара. Но в наши дни това би се считало за мошеничество, за

чиста измама. Ами историите с кланетата на индианците? Виновни сме, Хари. Ние нито можем, нито има какво да направим, за да променим миналото, но независимо от това сме виновни.

Досега не бях чувал Джек Хюс да говори толкова убедително. Наблюдавах го внимателно как си дръпва от цигарата и изтърсва пепелта от панталоните си.

— Точно затова този случай е толкова интересен — продължи той. — Ако цялата тази история с шамана е истина, то за първи път бели хора с развито чувство на вина ще установят контакт с един червенокож от времето на нашите първи поселения. Днес мислим за индианците по качествено различен начин. В седемнайсети век те са били диваци, които са пречели на жаждата ни за земя и изобщо на алчността ни за материални облаги. В наши дни имаме вече всичко, от което се нуждаем и можем да си позволим да сме по-меки и по-толерантни. Знаем, че търсим начин да унищожим този шаман, но не чувстваш ли някаква симпатия към него?

Изгасих фаса си.

— Чувствам симпатия към Карин Тенди — казах аз.

— Да, разбира се — отвърна Джек. — Тя е наша пациентка и животът ѝ е в ужасна опасност. Ние не трябва да забравяме това. Но нищо ли не чувстваш към този дивак от далечното ни минало?

Беше странно, но д-р Хюс имаше право. Аз *наистина* чувствах нещо. С една малка част от мозъка си исках той да оцелее. Ако имаше начин, и Карин Тенди, и шаманът да оцелеят, бих избрал именно него. Страхувах се от него, бях ужасен от свръхестествените му сили, но същевременно той беше като митичен герой и да го унищожим би означавало да унищожим част от американското наследство. Беше единственият оцелял от срамното минало на страната ни и унищожаването му би означавало да премахнем и последната искрица от един дух, който е част от пъстротата на Америка. Той беше последният представител на американската магия.

В този момент телефонът иззвъня и Джек вдигна слушалката. Някой заговори много развълнувано от другия край. Джек Хюс се намръщи, кимна с глава и попита:

— Кога? Сигурни ли сте? А опитахте ли се да я насилите? Какво значи това „не можете“?

Най-накрая остави слушалката.

— Нещо не е на ред ли? — попитах аз.

— Не знам. Става дума за Карин. Мак Ивой казва, че не могат да отворят вратата на стаята ѝ. Нещо става вътре, а те не могат да влезнат.

Изскочихме от кабинета и се затичахме към асансьора. В него имаше две сестри с цяла количка шишета и съдове и загубихме ценни секунди, докато успеем да я избутаме навън. Влязохме в кабината, натиснахме бутона и потънахме надолу.

— Какво мислиш, че може да е станало? — попитах аз напрегнато.

Той поклати глава.

— Кой може да знае?

— Надявам се само, че шаманът все още не може да използва силите си — казах аз, — иначе сме съвсем загубени.

— Не знам — повтори Джек. — Хайде, вече пристигнахме.

Вратите на асансьора се разтвориха и ние се затичахме към стаята на Карин Тенди. Отвън стоеше д-р Мак Ивой с двама санитарии и рентгеноложката Селена.

— Какво е станало? — попита Джек.

— Останала е сама за по-малко от две минути — поясни д-р Мак Ивой. — Сестрите са издавали дежурството. Когато Майкъл се опитал да влезе обратно вътре, вратата не се отваряла. Освен това, погледнете вътре.

Надзърнахме в стаята на Карин Тенди през стъкленото прозорче на вратата. Бях шокиран, когато видях, че тя не е в леглото си. Чаршафите и одеялата бяха измачкани и разхвърляни из стаята.

— Там, в ъгъла — прошепна Джек Хюс.

Извих глава и видях Карин Тенди да стои права, в най-отдалечения ъгъл на стаята. Лицето ѝ беше ужасно бледо, а устните ѝ — разпънати в гротескна усмивка. Тя бе приведена напред под огромната раздута тежест на гърба си, а дългата ѝ бяла болнична нощница бе разкъсана и откриваше сбръчканите ѝ гърди и изпъкналите ребра.

— За Бога! — възкликна Джек. — Та тя танцува!

Той имаше право. Тя подскачаше бавно от крак на крак, в същия бавен валс, който бе танцувала и г-жа Херз. Сякаш следваше някакъв невидим барабан или безшумна флейта.

— Трябва да влезем при нея — нареди Джек. — Тя може да се нарани, ако продължи така.

— Майкъл, Улф — обърна се д-р Мак Ивой към двамата санитарни. — Мислите ли, че ще можете да разбийете вратата?

— Ще се опитаме, докторе — каза Улф. Той беше висок, снажен германец, с късо подстригана коса. — Съжалявам за станалото, но не предполагам, че нещо такова може да се случи.

— Само разбийте вратата — настоя Джек.

Двамата санитарни се отдръпнаха на метър-два и заедно се засилиха към вратата. Тя се напука и разцепи, а стъклото се счупи. От вътре лъхна странно студено течение, подобно на онова, което бях почувствал в апартамента на г-жа Карман.

— Отново — каза Джек.

Майкъл и Улф се дръпнаха назад, след което отново се засилиха към вратата. Този път тя се изтръгна от пантите и провисна. Д-р Хюс влезе вътре и се упъти към Карин. Тя продължаваше да се кълчи, а туморът на гърба ѝ се друсаше и мърдаше при всяко движение. Изглеждаше толкова гротескно, че ми призля.

— Хайде, Карин — каза Джек Хюс успокоително. — Хайде обратно в леглото.

Карин се завъртя на един бос крак и се втренчи в него. Това отново не бяха нейните очи. Изглеждаха злобни, налети с кръв и много властни.

Джек Хюс се приближи към нея с протегнати ръце. Тя се отдръпна от него бавно, с омраза в погледа. Гърбицата ѝ се въртеше и гърчеше като овца в чувал.

— Той... казва... че... вие... не... бива... — каза тя на пресекулки със собствения си глас.

Д-р Хюс спря.

— Той казва, че аз не трябва да правя какво, Карин?

Тя облиза устни.

— Той... казва... че... вие... не... трябва... да... го... пипате...

— Но, Карин — каза д-р Хюс. — Ако ние не се грижим за теб, той също няма да оцелее. Ние правим най-доброто и за двама ви. Ние го уважаваме. Искаме той да оживее.

Тя се отдръпна още по-назад, събаряйки един поднос с инструменти на пода.

— Той... казва... че... не... ви... вярва...

— Но защо, Карин? Не правим ли всичко възможно, за да помогнем? Ние не сме войници или бойци. Ние сме шамани като него, но се борим само с болести. Ние искаме да му помогнем.

— Него... го... боли...

— Боли го? Къде?

— Боли... го. Той... е... ранен.

— Защо е ранен? Какво го е наранило?

— Той... не... знае. Той... е... ранен. Беше... от... светлината.

— Светлината ли? Каква светлина?

— Той... ще... ви... убие... всичките.

Карин изведнъж започна да се клати. След това изпищя, падна на колене и започна да дращи с нокти по гърба си, като продължаваше да пищя. Майкъл и Улф се завтекоха към нея и бързо я пренесоха в леглото. Джек Хюс напълни една спринцовка с успокоително и ѝ я би. Постепенно виковете ѝ заглъхнаха и тя потъна в неспокоен сън, като трепереше, мърдаше и мигаше с очи.

— Е, това решава проблема — каза д-р Хюс.

— Какво решава, Джек? — попитах аз.

— Аз и ти отиваме право при родителите ѝ, за да им съобщим какво не е наред с нея. Ще докараме шамана от Южна Дакота и ще се борим с този звяр, докато умре.

— Никакво чувство на вина? Никаква симпатия? — учудих се аз.

— Разбира се, че изпитвам и чувство на вина, и симпатия. Но ще го направя, именно защото изпитвам симпатия.

— Не разбирам.

— Хари — обясни Джек, — този шаман го боли. Той не знае защо, но каза, че е заради светлината. Ако въобще имаш бегла престава от гинекология, ще знаеш защо **никога** не се правят рентгенови снимки на зародиши, освен ако със сигурност не се знае, че са вече мъртви. Всеки път, когато облъчваш човек с рентгенови лъчи, те унищожават клетки в облъчения район. При възрастните това не е толкова опасно, защото те са вече напълно развити същества, а и загубата на няколко клетки не е толкова важна. Но в един малък зародиш всяка унищожена клетка може да означава пръст или даже ръка, или крак, които никога няма да се развият.

Аз го изгледах изненадано.

— Нима искаш да кажеш...

— Просто искам да кажа, че в този шаман сме изстреляли повече рентгенови лъчи, отколкото във всички пациенти на болницата, взети заедно.

Аз погледнах към опасаната с бели вени торба на гърба на Карин.

— С други думи — обобщих аз, — ние сме го направили деформирано чудовище.

Джек Хюс кимна с глава. Навън отново валеше сняг.

---

[1] Хидаца — още хидатса (народът на върбата). Племя от езиковото семейство на сиуксите, населявало горното течение на р. Мисури в северозападна Дакота. — Бел. devira ↑

[2] Киова — още кайова (главните хора) — племя от таноанското езиково семейство, населявало територии от днешните щати Колорадо, Тексас и Оклахома. — Бел. devira ↑

[3] Калвинизъм — богословско течение, което набляга върху господството на Бог над всичко тленно и земно. — Бел. devira ↑

ПЕТА ГЛАВА

ПОТЪНАЛИ В МРАК

Не знам как съм очаквал да изглежда един съвременен шаман, но Пеещата скала можеше по външен вид и със същия ефект да бъде и застрахователен агент. Когато го посрещнах на следващото утро на летище „Ла Гуардия“, той беше облечен в сив мохерен костюм, имаше къса и бляскава от брилянтин коса, а на съвсем не кривия си нос носеше очила с дебели рамки. Беше мургав, с черни блестящи очи, а по лицето му имаше повече бръчки, отколкото могат да се очакват по един петдесетгодишен бизнесмен, но иначе беше абсолютно неразличим от останалите бизнесмени, които слизаха от самолета от Сиукс Фолс.

Приблжих се до него и му стиснах ръката. Той едва ми стигаше до рамото.

— Г-н Пееща скала? Казвам се Хари Ърскин.

— О, здрасти. Няма нужда да ме наричаш г-н Пееща скала. Само Пееща скала е добре... Какъв кошмарен полет! През цялото време прескачахме от ураган на ураган. По едно време мислех, че ще се наложи да кацнем принудително в Милуоки (град в щата Уисконсин).

— Колата ми е отвън — казах аз.

Събрахме багажа му и се отправихме към паркинга. Воднистото слънце разтапяше кишата и вече миришеше на пролет. Капчуците капеха и една капка ми капна във врата.

Погледнах нагоре.

— Защо не те уцелват и тебе? — попитах аз.

— Аз към шаман — спокойно отговори Пеещата скала. — Мислиш ли, че една капка вода би се осмелила да ме удари?

Прибрах куфарите му в багажника на колата и потеглихме.

— Харесваш ли модела „Кугуар“? — попита Пеещата скала.

— Не е зле — отвърнах аз. — Харесвам я.

— Аз също имам такава, но зелена — сподели той. — Ходя с нея на риба, а работа използвам една „Маркиза“.

— О! — възкликнах аз. При такава кола шаманството май не запада в резерватите.

Докато пътувахме към Манхатън, попитах Пеещата скала какво знае за случая с Карин Тенди.

— Казаха ми, че някакъв древен шаман искал да се появи чрез тялото ѝ — каза той.

— И не намираш ли това трудно за вярване?

— Че защо? Виждал съм и по-странни неща. За да успееш да избягаш в друго време се иска силна магия, но има документирани подобни случаи. Ако ти си убеден, че е така и д-р Сноу го потвърждава, то склонен съм да ви повярвам.

— Нали знаеш, че това трябва да се пази в пълна тайна? — предупредих го аз, докато задминавах един камион.

— Разбира се. Аз и без друго не бих искал да го разгласявам. В Южна Дакота си имам доходна кантора за инвеститорски консултации и не бих искал клиентите ми да смятат, че съм регресирал до такъв примитивизъм.

— Знаеш също така, че този шаман е много силен, нали?

Пеещата скала кимна с глава.

— Всеки шаман, който може да се прехвърли през три века, трябва да е много силен. Аз попрегледах разни неща по този въпрос и се оказва, че колкото по-голям период от време прескочи шаманът, толкова по-големи са способностите му.

— Откри ли много неща по този въпрос?

— Не много, но достатъчно, за да реша какъв подход да използвам. Сигурно си чувал за Гиче Маниту, Великия Дух. Е, тук имаме работа с духа, или манитуто на шаман. Той явно е много силен, което значи, че още по време на предишния си живот през 1650 г. за него е било четвърто или пето прераждане. Виждаш ли, всеки път, когато един маниту живее на земята като човек, той събира нови сили и знания. Когато стигне до седмото или осмото си прераждане, той вече е готов да се присъедини към Гиче Маниту завинаги като постоянен дух. Това е нещо като духовно израстване.

— И в европейския спиритизъм има подобна концепция. Това, което искам да знам, е как може човек да се пребори с такъв маниту.

Пеещата скала извади от джоба си една пура и я запали.

— Не казвам, че е лесно — продължи той. — Всъщност цялата работа виси на косъм. Но основният принцип е следният: всяка магия може да бъде отклонена според силата си. Не може да бъде анулирана, не може да бъде и прекратена. Тя има собствена инерция, а да се спре тази инерция, би било равносилно на това, да застанеш пред движещ се влак. Но този влак може да бъде отклонен и изпратен обратно там, откъдето е дошъл. Необходима е само достатъчно сила, за да се промени посоката му на сто и осемдесет градуса.

— Може да се окаже по-лесно, отколкото си мислиш — опитах се да вдъхна надежда. — Лекарите са правили много рентгенови снимки на този шаман, докато е бил още зародиш, и изглежда са го деформирали или наранили.

— Това няма значение — отвърна Пеещата скала. — Магията е била направена, когато той е бил цял и здрав и само това е съществено.

— Можеш ли наистина да го накараш да напусне Карин Тенди?

— Надявам се. Не вярвам, че ще имам силата да го върна обратно в 1650 г. За това би бил необходим много по-силен и по-опитен шаман от мене. Но това, което мога да направя, е да върна назад растежа в нея, да го изкарам оттам и да го пренасоча към някой друг.

Побиха ме тръпки.

— Някой друг? На кой може да насадиш такова нещо? Какъв е смисълът да спасяваме живота на Карин Тенди, ако ще отнемем по този начин нечий друг живот?

Пеещата скала си дръпна от пурата.

— Съжалявам, Хари, но само това мога да направя. Мисля, че разбра проблема. Няма друг начин.

— Но къде ще отиде този маниту?

— Може да се настани във всеки. Трябва да разбереш, че той ще се бори за живота си и ще търси всякакъв приемник, колкото и да е слаб и възприемчив.

Въздъгнах. Изведнъж се почувствах уморен. Хич не е лесно да се бориш срещу нещо, което не познава физическата умора и е изцяло отдадено на собственото си оцеляване.

— Ако това, което казваш, е вярно, Пееща скала, то направо си взимай обратно самолета за Южна Дакота.

Пеещата скала се намръщи.

— Но ти, предполагам, няма да имаш нищо против да насочим духа към някой друг — наркоман, алкохолик или някой негър престъпник?

— Пееща скала, това **не** подлежи на обсъждане — отсякох аз. — Целият този проблем е възникнал, защото една раса е проявявала нетърпимост към друга раса. Ако холандците не се бяха отнасяли така с шамана през 1650 г., той нямаше сега да е тук и да ни заплашва. Не виждам никакво оправдание за това, ние да направим същото с някое друго малцинство. Ние просто бихме продължили веригата от злини.

Индианският шаман, в костюм от сив мохер, ме изглежда странно.

— Много ми е чудно, че чувам това *точно* от бял човек — каза той. — Баща ми, дядо ми и преди това прадедо ми, всички те са считали белите единствено за безскрупулни дяволи с каменни сърца. Сега, след като ни научихте да бъдем твърди и безкомпромисни като вас, вие изведнъж ставате меки.

„Кухуарът“ свистеше по мократа магистрала. Един слънчев лъч ни освети.

— Е, може би сега вече е възможно да бъдем меки — отвърнах аз. — Имаме всичко, от което се нуждаем и можем да си позволим да проявяваме милосърдие. Но независимо от причините, не бих могъл да оправдая прехвърлянето на този маниту в някой друг, без значение от коя раса е, или колко е западнал. Просто не мога.

— Добре — съгласи се Пеещата скала. — Има и една друга възможност тогава. Но трябва да те предупредя, че е много опасна.

— Каква е тя?

— Да изчакаме, докато шаманът излезе от тялото на Карин Тенди.

— Но това ще я убие. Тя вече ще е мъртва.

— Само в общоприетия смисъл. Нейният собствен дух, нейният маниту, ще живее вътре в шамана и може да бъде спасена.

Вече бяхме навлезли в Манхатън и аз спрях на един светофар.

— Не разбирам.

— Не е лесно, признавам — обясни Пеещата скала, — но след като шаманът се появи, ще имаме възможност физически да се справим с него. Може да го затворим, стига да използваме и магически средства за това. После ще го накараме да върне духа на Карин Тенди.

— Ще го накараме ли? Как?

— Като извикаме силата на Гиче Маниту. Всички низши духове му се подчиняват.

— Но не би ли могъл и той да направи същото и да те убие?

Пеещата скала замислено дръпна от пурата си.

— Разбира се. Това е риск, който ще бъда принуден да поема.

— И би ли го поел?

— Да, ако си струва.

— И за колко би си струвало?

— Двайсет хиляди долара.

Направих гримаса.

— Добре. Не те упреквам. Аз лично бих искал много повече, за да си заложа живота.

— В такъв случай — каза Пеещата скала, изхвърляйки пурата си през прозореца, — трийсет хиляди.

Сега вече всичко беше в ръцете на родителите на Карин Тенди. Никой друг нямаше да плати на Пеещата скала толкова пари и никой нямаше право да му разреши да си прави магиите.

Заведох Пеещата скала в апартамента ми и докато той се освежи и изпие кафето, се обадох на родителите на Карин. Казах им кой съм и те ме поканиха на обяд. Надявах се само, че когато чуят предложението на Пеещата скала, храната няма да им приседне.

Около един часа пристигнахме в апартамента на г-жа Карман. Стъклярят беше идвал преди това и прозорецът, който се бе счупил по време на нашия сеанс, беше сменен. Вътре беше топло, луксозно и уютно, но атмосферата определено бе напрегната.

Джереми Тенди беше рус, суховат мъж около петдесетте. Носеше костюм със снежнобяла риза. На лицето му се четеше нещо от дяволитостта на Карин, но при него тя бе пречупена в по-остри и безкомпромисни черти.

Жена му, Ерика, беше ниска и крехка, с дълга кестенява коса и изненадващо големи очи. Беше облечена в черен костюм от „Кристиан Диор“ и носеше семпли златни бижута. Бях заплепен от дългите ѝ, блестящи нокти и часовника ѝ за пет хиляди долара.

Г-жа Карман също беше налице, стрелкаше се насам-натам и се опитваше да накара всички да се чувстват добре. Ние обаче се чувствахме странно и неудобно и никакви банални приказки не можеха да променят това.

— Аз съм Хари Ърскин — представих се, като стиснах с всичка сила ръката на Джереми Тенди. — А това е г-н Пеещата скала от Южна Дакота.

— Наричайте ме просто Пеещата скала — предложи Пеещата скала.

Ние се настанихме по столове и дивани, а Джереми Тенди раздаде цигари.

— Д-р Хюс ми каза, че вие се интересувате от случая на моята дъщеря — започна той. — Но не ми обясни кой сте и с какво се занимавате. Бихте ли ми го казали вие?

Аз се изкашлях.

— Г-н Тенди, г-жо Тенди, много от това, което ще ви разкажа, ще ви се стори странно и неправдоподобно. Мога само да кажа, че и аз бях не по-малко скептично настроен в началото, когато разбрах за какво става дума. Но доказателствата са толкова много, че всички, които знаят нещо за болестта на дъщеря ви са съгласни, че това е може би — няма да кажа със сигурност — причината за появата ѝ.

Стъпка по стъпка им разказах как Карин дойде при мен със съня си. Разказах им как съм разкрил холандския кораб и как Амелия е извикала духа на шамана. Разказах им за прераждането на шаманите и за нашето посещение при д-р Сноу, в Олбъни. След това им разказах за Пеещата скала, за това, което той щеше да се опита да направи, както и за това, колко щеше да им струва то.

Джереми Тенди ме изслуша безизразно. От време на време отпиваше от чашата си бренди и палеше цигара от цигара, но лицето му остана безизразно.

Когато свърших, той се облегна назад и погледна жена си. Тя изглеждаше смаяна и объркана, но не можех да ѝ се сърдя за това. Когато го разказвах просто така и на мен ми звучеше твърде фантастично, за да е истина.

Джереми Тенди се наведе напред и ме погледна право в очите.

— Това някакъв опит за измама ли е? — попита той ядосано. — Ако е така, кажете направо и с това ще ви се размине.

Поклатих глава.

— Г-н Тенди, знам, че звучи невероятно, но ако се обадите на д-р Хюс, той ще ви разкаже същата история. Имате и сигурна гаранция, че това не е опит за измама. Няма нужда да плащате никакви пари, докато

Карин не се оправя. Ако тя не се оправя, това ще значи, че Пеещата скала не се е справил, а при това положение на него няма да му трябват никакви пари. Ако не успее, той може да умре.

Пеещата скала кимна мълчаливо. Джереми Тенди се изправи и започна да обикаля из хола като затворено животно.

— Дъщеря ми е болна — каза той. — Лекарите твърдят, че умира. След това разбирам, че ще ражда шаман на триста години. После става ясно, че ще трябва да извикам друг шаман, който да я отърве от първия и че това ще ми струва трийсет хиляди долара.

Той се обърна към мен.

— А сега кажи, не са ли това глупости на търкалета?

Опитах се да запазя самообладание.

— Г-н Тенди, знам, че звучи налудничаво, но защо просто не се обадите на д-р Хюс, който е световноизвестен експерт по тумори. Той знае повече за туморите, отколкото аз за нюйоркското метро, а аз се возя в него откакто съм се родил. Проверете. Но не губете време, защото Карин умира и както всеки ще ви каже, има само един начин тя да бъде спасена.

Джереми Тенди спря да крачи и се втренчи в мен с наведена настрани глава.

— Вие наистина ли не се шегувате? — попита той.

— Искан ми се да е шега, г-н Тенди, но съм напълно сериозен. Попитайте г-жа Карман. Тя видя лицето на масата, нали, г-жо Карман?

Г-жа Карман кимна с глава.

— Вярно е, Джери. С очите си го видях. Аз имам доверие на г-н Ърскин. Той не лъже.

Г-жа Тенди се протегна и хвана ръката на съпруга си.

— Джереми, скъпи, щом това е единственият начин, длъжни сме да опитаме.

Последва дълго мълчание. Пеещата скала извади носна кърпа и шумно се изсекна. Някак си никога не съм си представял, че на шаманите са им нужни носни кърпи.

Най-накрая Джереми Тенди вдигна ръце.

— Добре — примири се той. — Печелите. Искан само дъщеря си отново при мен и ако можете да направите това, ще получите шейсет хиляди долара.

— Достатъчни са само трийсет — каза Пеещата скала и мисля, че когато той каза това, Джереми Тенди наистина започна малко да вярва, че духът реално съществува.

След обяд заведох Пеещата скала при д-р Хюс, в болницата „Монахините от Йерусалим“. Карин беше под силна наркоза, а до леглото ѝ непрестанно бдеше санитар. Д-р Хюс ни заведе да я погледнем и Пеещата скала за пръв път видя това, с което трябваше да се бори. Той стоеше на известно разстояние от манитото и го гледаше с притеснен поглед над ръба на хирургическата си маска.

— По дяволите! — удиви се той. — Това е нещо страшно.

Джек Хюс стоеше нервен до него.

— Какво мислиш, Пееща скала?

— Това е твърде мощна магия. Виждал съм доста странни неща, но това...

— Хайде — предложи Джек — да се върнем в кабинета ми.

Отидохме в кабинета му и насядахме. Пеещата скала извади една салфетка от кутията на бюрото и избърса челото си.

— Е? — попита Джек. — Какво ще правим?

— Първото, което бих казал е, че нямаме много време — каза Пеещата скала. — При скоростта, с която расте това маниту, до утре ние трябва да сме готови. Необходимо е да очертая магически кръг около леглото, така че, като излезе шаманът, да не може да го премине. Това ще го задържи достатъчно дълго, за да се опитам да го подчиня с моите магии. Поне се надявам да стане така. Може и да се окаже, че той е достатъчно силен и да напусне всеки магически кръг, който аз начертая. Не знам дали е така, а и не мога да разбера, докато не се пръкне. Зависи колко са го повредили рентгеновите лъчи. Оригиналната магия, тази, която го преражда, е толкова силна, колкото я е направил през 1650 г. Но при всеки опит за нова магия, който той се опита да направи, ще бъде затруднен от това, което вие сте му причинили. А може и да не е така. Не може да се прецени предварително. Може и да сте го настроили по-отмъстително.

Джек Хюс въздъхна.

— Не изглеждаш много оптимистично настроен — каза той.

— Как да бъда? — попита Пеещата скала. — Това прилича на историята с Давид и Голиат. Ако успее да го уцеля с някой камък от

малката си прашка, може да имам късмет и да го претрепя. Но ако пропусна, той ще ме сплеска.

— Трябва ли ти нещо? — попитах го аз. — Някакви по-специални пособия?

Пеещата скала поклати глава.

— Донесъл съм си всичко необходимо. Ако някой ми донесе малкото куфарче от колата, Хари, мога веднага да започна да очертавам магическия кръг. Това, надявам се, донякъде да успее да ни предпази.

Д-р Хюс се обади по телефона за санитар. Когато той пристигна, лекарят го изпрати в гаража да донесе куфара на Пеещата скала.

— Каквото и да правите — предупреди Пеещата скала, — не трябва да закачате тялото на Карин Тенди, когато шаманът я напусне. То не трябва да бъде докосвано по никакъв начин. Дори и малко да го мръднете, шансовете духът ѝ да се върне в него и да го съживи са практически равни на нула.

— Ами ако шаманът сам го разбута? — попитах аз.

— Ако направи това, ще си загубим времето — каза Пеещата скала.

Джек Хюс каза:

— Не разбирам защо просто не го застреляме. Та той е човек от плът и кръв, нали?

— Това ще унищожи всичко, което се опитваме да постигнем — обясни Пеещата скала. — Ако го застреляте, духът му, духът на Карин Тенди и всички други духове, които е успял да събере през съществуването си, ще се преселят в така наречените Щастливи Ловни Полета. Ако го убие по този начин, Карин ще си отиде завинаги. Той притежава нейното маниту и само той може да го освободи, доброволно или принудително.

— Мислиш ли, че няма шанс да го пусне доброволно? — попита Джек.

— Никакъв.

— А какви са твоите шансове да го накараш да го пусне?

Пеещата скала се почеса замислено.

— Около три процента, ако имам голям късмет — каза той накрая.

В този момент пристигна носачът с куфарчето. Пеещата скала го взе и го отвори върху бюрото на д-р Хюс. Доколкото можах да видя, то

беше претъпкано със стари кичури коса, кокали и пакетчета прах.

— Добре — каза шаманът, — всичко е тук. Хайде да вървим да очертая кръга.

Слязохме отново долу, в стаята на Карин. Тя лежеше в същата поза, както и преди, бледа, с огромния тумор, който стигаше почти до кръста ѝ. Пеещата скала не погледна към нея, а започна да вади прахове и кости от куфарчето и да ги подрежда внимателно по пода.

— Искам да разберете — предупреди той, — че след като очертая този кръг, той не бива да бъде докосван или нарушаван по никакъв начин. Можете да преминавате през него, но трябва да внимавате да не го размажете или нарушите. Ако това стане, той ще е безполезен.

Д-р Хюс каза:

— Добре. Ще се погрижа всички, които влизат в тази стая, да знаят това.

Пеещата скала клекна и очерта с някакъв червен прах един кръг около леглото. Вътре направи втори кръг от бял прах. На равни разстояния нареди купчинки човешки кости, като над всяка изрече по едно заклинание. След това нареди около кръга един гирлянд от човешки коси. Това бяха стари скалпове от свещения тотем на племето му.

— Гиче Маниту, защитавай ме! — молеше се той. — Гиче Маниту, чуй ме и ме защити!

Когато изрече тези думи, аз усетих да ме побиват студени тръпки по гърба. Карин беше отворила едното око и втренчено гледаше Пеещата скала с нескрита злоба.

— Пееща скала — извиках аз и посочих леглото. Той се обърна и видя отвореното и пълно с омраза око. Нервно облиза устните си, след което се обърна към Карин с тих, напрегнат глас.

— Кой си ти? — попита той. — Откъде идваш?

Известно време цареше мълчание, след това Карин Тенди каза:

— Аз... съм... много... по-могъщ... от... теб. Твоите... магии... нищо... не... значат... за мен. Скоро... ще... те... убия... малко... братче.

— Как се казваш? — попита Пеещата скала.

— Аз... казвам... Мискемакус. Скоро... ще... те... убия... малко... братче... от... прериите.

Пеещата скала се дръпна нервно назад. Дори и след като окото се затвори, той продължи да трие нервно ръцете си в хирургическата престилка.

— Какво има? — попитах го аз.

— Та това е Мискемакус — прошепна той, сякаш се страхуваше да не го чуе някой. — Това е един от най-известните и могъщи магьосници в цялата индианска история.

— Ти си чувал за него?

— Всеки, който знае нещо за индианските магии, е чувал за него. Дори и сиуксите^[1] знаели за него много преди да дойдат белите хора. Счита се, че той е бил най-великият индиански шаман и е поддържал контакт с манитута и демони, които никой друг шаман не се е осмелявал да извика.

— Какво значи това? — попита Джек Хюс. — Значи ли, че ти не можеш да се бориш с него?

Пеещата скала се потеше под маската си.

— О, аз мога да се боря, но пукната пара не давам за шансовете си да оцелея. Според преданията Мискемакус е бил в състояние да командва дори най-мощните и зли митични духове. Има някои манитута, които са били толкова стари и зли, че когато белите дошли, те вече са били известни на повечето племена само чрез легендите. Но Мискемакус редовно ги е викал да му помагат. Ако и сега ги извика, аз просто не знам какво ще се случи.

— Но какво може да направи един дух? — попитах аз. — Може ли да нарани някой, който не вярва в него?

— Разбира се — обясни Пеещата скала, — това, че не вярваш, че някой тигър може да те разкъса, съвсем не би го спряло да го направи, нали? Веднъж извикани в материалния свят, тези маниту добиват физическо съществуване и сили.

— Исусе Христе! — възкликна Джек Хюс.

— Той няма да ти помогне — въздъхна Пеещата скала. — Тези демони нямат нищо общо с християнството. Срещу християнските демони можеш да се бориш със светена вода и кръст, но тези демони просто ще ти се изсмеят.

— Този кръг — посочих аз на пода, — мислиш ли, че този кръг ще го задържи?

— Не, не мисля — поклати глава Пеещата скала. — Не повече от няколко минути, във всеки случай. Просто той може да ми даде възможност да направя няколко други магии, с които да го задържа за малко по-дълго време. Но Мискемакус е бил един от най-големите майстори на магическия кръг. Той е можел да очертава кръгове, които да спират дори и най-ужасните духове. Това е най-мощният кръг, който аз съм в състояние да очертая, но той ще може да излезе от него без всякакви проблеми.

— Аз се притеснявам за Карин — каза Джек Хюс. — Ако в нейната стая се проведе магьоснически двубой, какъв шанс има тя да оцелее след него?

— Д-р Хюс — търпеливо обясни Пеещата скала, — това е въпрос на живот и смърт. Ако победя, тя ще живее. Ако загубя, въобще не знам кой ще оцелее. С шаман от класата на Мискемакус всички ние можем да загинем. Вие като че ли не разбирате какво представлява едно маниту. Като казвам, че са мощни, нямам предвид, че могат да съборят човек. Ако бъдат пуснати без надзор, те биха могли да унищожат тази болница, квартала, дори целия град.

— Хайде, стига — прекъсна го с усмивка д-р Хюс.

Пеещата скала направи последна проверка на магическия си кръг и ни изведе от стаята на Карин. В коридора свалихме маските и престилките.

— Единственото, което мога да кажа сега е, че ще трябва да изчакаме — каза Пеещата скала. — А сега имам нужда от бира и нещо за ядене. Има ли къде да се яде в тази болница?

— Последвайте ме — покани ни Джек Хюс. — Нощта ще бъде дълга, затова е най-добре да се подготвим.

Погледнах колко е часът. Пет и пет. Утре по това време щяхме да знаем дали сме победили, или загубили. Не можех и да си представя как би изглеждал светът в пет и пет във вторник, ако загубехме.

Когато се върнахме в кабинета на д-р Хюс, там ме чакаше лейтенант Марино от нюйоркската полиция. Той седеше търпеливо на един стол с ръце на скута, а косата му стърчеше право нагоре като бодли на таралеж.

— Г-н Ърскин? — попита той, протягайки ръка. Погледнах към него доста предпазливо.

— Какво обичате, лейтенанте?

— А, разни дреболии. А вие, господине, трябва да сте д-р Хюс. Приятно ми е. Аз съм лейтенант Марино — каза той, показвайки значката си.

— Това е Пеещата скала — представих аз Пеещата скала.

— Много ми е приятно! — каза лейтенантът. Последваха ръкостискания.

— Някакъв проблем ли има? — попитах аз.

— Може и така да се каже — отвърна той. — Познавате ли двама души, наречени Амелия Крузо и Стюарт Мак Артър?

— Разбира се. Те са мои приятели. Какво има?

— И двамата са мъртви. Тази сутрин в апартамента им в Гринич Вилидж е избухнал пожар и двамата са изгорели.

Почувствах се странно и се разтреперих. Намерих един стол и седнах, а д-р Хюс изкара бутилката си с уиски и ми наля в една чаша. Отпих яка глътка. Лейтенант Марино ми подаде цигара и ми я запали. Когато проговорих, гласът ми беше дрезгав и излизаше на пресекулки.

— Господи, та това е ужасно. Как се е случило?

— Не знаем — вдигна рамене Марино. — Мислехме, че вие ще можете да ни помогнете.

— Какво искате да кажете? Как бих могъл да ви помогна? Та аз току-що разбирам за това!

Лейтенант Марино се наведе поверително напред:

— Г-н Ърскин, в събота сутринта една старица, на име г-жа Херз, падна по стълбите и умря. Днес е понеделник. Двама души умират при странен, внезапен пожар. Те имат нещо общо помежду си — всичките са ваши приятели. При това положение прав ли съм да ви разпитвам или не?

Облегнах се назад. Ръцете ми трепереха като двама стари алкохолици.

— Вероятно сте прав. Но аз имам свидетел, който може да ви каже къде съм бил тази сутрин. Бях на летище „Ла Гуардия“, за да посрещна Пеещата скала, който пристигна с полета от Южна Дакота.

— Истина ли е това? — попита лейтенант Марино Пеещата скала.

Пеещата скала кимна с глава. Той изглеждаше доста замислен и аз се питах какво ли му минаваше през ума точно в този момент.

— Добре — каза лейтенант Марино и се изправи. — Това беше всичко. Съжалявам, че трябваше да ви донеса толкова лоши новини.

Той се приготви да си тръгне, но Пеещата скала го спря с ръка.

— Лейтенанте — попита той, — знаете ли какво точно се е случило с тези двама души?

— Трудно е да се каже — отговори лейтенантът.

Пожарът е възникнал мигновено — като че ли е избухнала бомба. И двете тела са напълно овъглени. Сега проверяваме за следи от експлозивни, но няма никакви бомбени щети, така че сигурно и експлозивни няма да намерим. Може да е било някаква по-особена повреда в електрическата инсталация. Ще знаем след два или три дни.

— Добре, лейтенанте — каза Пеещата скала, — благодаря ви.

Лейтенант Марино отиде до вратата.

— Г-н Ърскин, много ще съм ви благодарен, ако не напускате града през следващите няколко дни. Бих искал да мога да ви намеря, ако възникнат и други въпроси.

— Да — каза тихо аз. — Ще бъда тук.

Веднага щом той излезе, Пеещата скала дойде при мен и сложи ръката си на рамото ми.

— Хари — каза той, — страшно съжалявам. Но сега поне знаем срещу какво се борим.

— Нима мислиш, че...

— Не само го мисля, ами съм сигурен — отвърна той. — Приятелите ти са ядосали Мискемакус, когато са го извикали на този ваш сеанс. Той се е появил само за да види кой се осмелява да го вика. Мискемакус е напълно в състояние да предизвика подобен пожар. Индианците от прерията го наричат „Светкавицата, която вижда“, защото проявява абсолютна селективност — удря само онези, които иска да убие.

Д-р Хюс се намръщи.

— Но Хари също е присъствал на този сеанс. Защо Мискемакус не се опита да убие и него?

— Заради мен — каза Пеещата скала. — Аз може да не съм най-силният шаман на света, но амулетите ми предпазват мен, приятелите ми, както и хората в близост до мен, от подобни елементарни магии. Предполагам, че понеже още не е напълно прероден, Мискемакус все

още не може да разгърне пълната си магическа сила. Само предполагам, разбира се.

— Почти не мога да повярвам — каза Джек Хюс. — Живеем във века на науката и техниката, а някакво създание отпреди четиристотин години е в състояние да унищожи човек, на няколко мили оттук, в Гринич Вилидж, с огнена светкавица. *Какво*, по дяволите, е това?

— Това е магия — обясни Пеещата скала. — Истинската магия се създава според начина, по който човек използва околната среда — камъните, дърветата, водата, земята, огънят и небето, а също и духовете. Днес вече сме забравили как се правят истински магии. Но това е възможно. Един век за духовете е като една хилядна от секундата. Те са безсмъртни и търпеливи, но също така силни и гладни. Един мъж трябва да е много силен и много смел, за да ги извика. Трябва да е още по-силен, за да може да ги отпрати и да затвори входа след тях.

— Знаеш ли какво, Пееща скала? — каза д-р Хюс. — Като говориш така, направо ме побиват тръпки.

Пеещата скала погледна внимателно към него.

— Имаш всички основания да трепериш. Това е едно от най-кошмарните неща, които някога са се случвали.

---

[1] Сиукси — още сиу, суу (съюзниците) — група племена от езиковото семейство хока-сиу, населявали Северна и Южна Дакота, Минесота и други щати. — Бел. devira ↑

ШЕСТА ГЛАВА ПРЕЗ МЪГЛИТЕ

Пеещата скала и аз щяхме да дежурим през цялата нощ край леглото на Карин Тенди. И двамата се съгласихме, че д-р Хюс трябва да се прибере и да се наспи, защото ако успеехме да върнем духа на Карин в тялото ѝ, той трябваше да е достатъчно бодър, за да успее да я съживи.

Нанесохме се в стаята до тази на Карин и докато Пеещата скала спеше, аз седях в коридора и наблюдавах затворената ѝ врата. Вътре при нея имаше за всеки случай един санитар, който беше предупреден, че ако започне да става нещо необичайно, трябва веднага да ме извика.

Успях да намеря един екземпляр от книгата на д-р Сноу за племето хидаца и я четях на студеното болнично луминесцентно осветление. В по-голямата си част тя беше доста скучна, но авторът ѝ явно разбираше доста от индиански магии.

Към два през нощта очите ми започнаха да се затварят. Помислих си, че нищо не би могло да се сравни в този момент с един топъл душ и десет часа сън. Изкривих се още малко на стола, за да се разсъня, но не след дълго ме обзе отпуснатост, унесе ме отново и заспах.

И в дрямката си, без да съзнавам, започнах да сънувам. Сънувах, че съм заобиколен от топла и хлъзгава тъмнина, която въобще не беше неприятна. Имах усещането, че съм в нечия утроба, която ми даваше сили и храна. Сякаш чаках подходящия момент нещо да се случи. Когато този момент настъпеше, аз щях да съм в състояние да изпълзя от топлата тъмнина в едно непознато място. Едно страховито и чуждо място.

Това усещане за страх ме събуди. Веднага погледнах часовника си, за да видя колко време съм спал. Прецених, че не беше повече от пет или десет минути. Отидох до прозорчето и погледнах в стаята на Карин. Тя лежеше, покрита само с един чаршаф, който скриваше кошмарната торба на гърба ѝ. Изглеждаше на прага на смъртта. Само

мигащите светлинки по апаратурата до нея показваха, че в тялото ѝ все още има искрица живот.

Санитарят Майкъл седеше с кръстосани крака и четеше някаква научнофантастична книга, наречена „Момичето от Зелената планета“. С удоволствие бих я разменил срещу моята монография върху хидаците.

Върнах се и отново си седнах на стола. Пеещата скала трябваше да ме смени в три часа, а на мене вече не ми се чакаше. Пушех и се изнервах. В тия часове на нощта човек има чувството, че целият свят е пуст и че той живее сам в едно тайно и отделно време, време, в което пулсът замира и ти потъваш в една бездънна яма на безконечни кошмари и ужасни сънища.

Допуших цигарата си, изгасих я и отново си погледнах часовника. Два и половина. Вечерта отдавна беше свършила, а утрото беше още далеч. Срещата с Мискемакус през нощта изглеждаше някак си по-страшна, отколкото през деня. През нощта, човек има чувството, че злите духове са много по-близо и дори сянката на собствените ти дрехи, наметнати на облегалката на някой стол, добива собствен живот.

Когато бях дете се страхувах да отида в тоалетната през нощта, тъй като трябваше да се премине покрай вратата на хола. Страхувах се, че някоя нощ, когато лунната светлина се плъзга през щорите, ще видя неподвижни и мълчаливи хора по столовете. Хора, които не се мърдат, не говорят, дори не мигат с очи. Предишните обитатели, които отдавна са измрели, а сега си почиват на старите си столове. Сега изпитвах същото чувство. Поглеждах надолу по дългия коридор, за да видя дали в далечината няма някоя размазана сянка. Огледах всичките му врати да не би някоя от тях да се отваря тихо. Нощта е времето на магьосниците и магиите, а таро ме бяха предупредили да се пазя от нощта и хората, които вършат зли чудеса. Сега бях изправен срещу всичко това наведнъж.

В три без петнайсет запалих нова цигара и бавно издухах дима в пълната тишина на коридора. По това време и асансьорите вече не работеха, а стъпките на нощната смяна потъваха в меките килими. Сякаш бях останал сам, последният човек на земята. Плашех се всеки път, когато си мръднеш краката.

Както бях уморен, се замислих върху цялата тази ситуация, за това дали тя наистина съществува или аз си я измислях. Но ако

Мискемакус не съществуваше, откъде тогава му знаех името и какво правех тук, пред тази врата, пазейки празния коридор? Пушех и се опитвах да чета книгата на д-р Сноу, но буквите танцуваха пред очите ми и аз се отказах от четенето.

Вероятно лекият шум от потъркване на кожа по стъкло ме накара да вдигна поглед към вратата на стаята на Карин. Това беше тих, почти неуловим шум, сякаш в съседна стая някой лъскаше сребърни прибори.

Скръц, сссскръъц...

Подскочих от изненада. На прозорчето на вратата имаше долепено лице с изкривени черти. Очите му бяха изпъкнали, а устните — разтегнати в дълъг, беззвучен вик.

То стоя там само миг, след което се чу свистящ звук и целият прозорец се обля с кръв. Струйка кръв дори изхвърча през ключалката и започна да тече по външната страна на вратата.

— Пееца скала! — извиках аз и се втурнах в съседната стая, където спеше. Запалих лампата, а той вече се беше надигнал в леглото и триеше подутите си от съня очи. Той ги разтвори широко в очакване и страх.

— Какво стана? — попита той, докато ставаше от леглото и се отправяше към вратата.

— Там имаше едно лице... На прозореца... Само за секунда. А след това имаше само кръв.

— Излязъл е — каза спокойно Пеещата скала — или почти е излязъл. Това, което си видял на прозореца, сигурно е бил санитарят.

— Санитарят? Че какво, по дяволите, е направил с него Мискемакус?

— Стара индианска магия. Вероятно е извикал духа на тялото и го е обърнал отвътре навън.

— Отвътре навън?

Пеещата скала не ми обърна внимание. Той извади мъниста, амулети и една кожена манерка, пълна с някаква течност. Един от амулетите, с изобразено на него отровназелено лице, той закачи на врата ми. Поръси косата и раменете ми с червеникав прах и ме докосна над сърцето с края на един кокал.

— Сега си горе-долу защитен — каза той. — Поне няма да свършиш като Майкъл.

— Слушай, Пееща скала, мисля, че трябва да вземем и един пистолет. Знам, че това би убило Карин Тенди, но в краен случай, все пак трябва да сме готови да убием Мискемакус.

Пеещата скала поклати глава.

— Не. Ако убием Мискемакус, неговият маниту ще ни гони до края на живота ни, за да си отмъсти. Можем да го победим единствено чрез магия. Така той никога няма да се върне. А и освен това, при всяко магьосничество, пистолетът е по-опасен за този, който го използва, отколкото за този, срещу когото се стреля. Хайде сега, нямаме време за губене.

Той ме поведе към стаята на Карин Тенди. Кръвта по прозореца отчасти се беше стекла надолу и вътре се виждаше само бледочервената светлина на нощната лампа. Зад вратата имаше нещо мокро и лепкаво и Пеещата скала трябваше да натисне с всичка сила, за да го отмести. Миришеше силно на повръщано и на изпражнения и краката ми се хлъзгаха по пода. Това, което беше останало от Майкъл, лежеше на червена купчинка, омотана с черва и вени, и аз се стараех да не поглеждам към нея. Имах чувството, че всеки момент ще повърна. Кръв имаше навсякъде — по стените, по чаршафите и по пода. В средата на тази кървава баня лежеше Карин Тенди и се гърчеше под завивките като голяма бяла буба, която иска да излезе от пашкула си.

— Все още е рано — прошепна Пеещата скала. — Тя сигурно е започнала да се гърчи и Майкъл е отишъл да ѝ помогне. Вероятно затова Мискемакус го е убил.

Аз наблюдавах с ужас как огромната торба на гърба на Карин се вие и гърчи, като се опитвах да спра стомаха си да се вълнува. Вече беше толкова голяма, че тялото ѝ приличаше на хартиено карнавално чучело, а ръцете и краката ѝ се подмятаха от родилните мъки на чудовището на гърба ѝ.

— Гиче Маниту, дай ми сила. Доведи при мен духовете на могъществото и мрака. Гиче Маниту, чуй зова ми — мърмореше Пеещата скала. Ръцете му описваха във въздуха сложни фигури с дългите магически кости. Той започна да разхвърля наоколо различни прахове и въздухът се изпълни с миризмата на сушени билки и цветя.

Изведнъж почувствах световъртеж и усещане за нереалност като при изпадане под наркоза. Цялата сцена започна да ми изглежда някак

странна и се почувствах дистанциран, сякаш виждах всичко през филтър. Чак когато Пеещата скала ми хвана ръката, това чувство започна да изчезва.

— Той се опитва вече да прави магии — прошепна шаманът. — Знае, че сме тук и ще се опитаме да се борим с него. С разсъдъка ти ще се случат много странни неща. Ще те накара да се почувстваш така, сякаш не съществуваш. Ще те накара да изпиташ страх, да се чувстваш самотен, да искаш да се самоубиеш. Той има силата да го направи. Но това са само трикове. Онова, от което трябва да се пазим, са духовете, които ще повика, защото ще бъде почти невъзможно да бъдат спрени.

Тялото на Карин Тенди се мятеше напред-назад из леглото. Реших, че тя вече е мъртва или почти мъртва. Устата ѝ се отваряше периодично и тя надаваше писък, но това беше само защото гърчещият се шаман притискаше дробовете ѝ.

Пеещата скала хвана ръката ми.

— Погледни — каза той тихо.

Бялата кожа в горната част на гърбицата ѝ бе като притисната с пръст отвътре. Пръстът натискаше все по-силно и по-силно, като се опитваше да разкъса кожата. Стоях вцепенен и чувствах, че ще припадна всеки момент. Гледах, без да мога да откъсна поглед.

Един дълъг нокът проби кожата и отвътре потече жълтеникава течност, примесена с кръв. Стаята се изпълни с тежка, лепкава миризма като от гниеща риба. Туморът на гърба на Карин Тенди се изпразни и околоплодната течност на Мискемакус изтече върху чаршафите.

— Извикай д-р Хюс. Доведи го тук колкото се може по-бързо — нареди Пеещата скала.

Отидох до телефона на стената, почистих го от полепналата кръв и набрах централата на болницата. Гласът на телефонистката беше толкова спокоен и безразличен, като че ли се обаждаше от друг свят.

— Обажда се г-н Ърскин. Можете ли да предадете на д-р Хюс да дойде веднага в стаята на г-ца Тенди. Кажете му, че е започнало и е спешно.

— Да, сър.

— Обадете му се веднага. Благодаря ви.

— Няма защо.

Обърнах се отново към леглото. От разкъсаната кожа се бе подала една тъмна ръка, която разкъсваше и дереше. Шумът, който се чуваше, напомняше късане на пластмаса.

— Не можеш ли да направиш нещо? — прошепнах аз на Пеещата скала. — Не можеш ли да му направиш магия, преди да е излязъл целият?

— Не — отвърна Пеещата скала. Той изглеждаше много спокоен, но от напрегнатото му лице разбирах колко се страхуваше. Вече беше приготвил костите и праховете, но въпреки това ръцете му трепереха.

Цепнатината на гърба на Карин беше дълга около метър. Мъртвешки бледото ѝ лице бе покрито със засъхнала кръв и лепкава течност. Не можех да си представя, че има някакъв начин да бъде съживена. Тя изглеждаше толкова разкъсана, а това, което излизаше от нея, беше така силно и зло.

От цепнатината на гърба ѝ се подаде още една ръка и отворът още повече се разшири. Плъзгайки се бавно, от дупката се надигнаха рамене и глава и аз почувствах как ме побиват тръпки при вида на същото онова лице, което се беше появило върху масата от черешово дърво. Това беше Мискемакус, древният шаман, който се раждаше отново в един нов свят. Дългата и тъмна коса беше сплъстена около голямата му глава. Очите му бяха залепнали затворени, а кожата му блестеше от миризливата утробна течност. Скулите му бяха високи и плоски, а носът — силно извит. По устата и брадата му се стичаха капки околоплодна течност.

И двамата с Пеещата скала стояхме напълно неподвижни и мълчаливи, докато Мискемакус свлече кожата на Карин от голите си и мазни гърди. След това той се изправи и измъкна таза си. Гениталиите му бяха подпухнали и подути като на новородено. Измъкна единия си крак с неприятно жвакащ звук, сякаш вадеше гумен ботуш от лепкава кал. След това измъкна и другия.

Едва сега видяхме пораженията, които рентгеновите лъчи му бяха нанесли. Вместо да бъдат нормални, мускулести крака, и двата му долни крайника свършваха над колената с малки деформирани ходила на джудже. Съвременната техника беше осакатила шамана в утробата.

Постепенно, все още със затворени очи, Мискемакус се надигна от тялото на Карин Тенди. Той се хвана за перилата на леглото и се

изправи на деформираните си крака, дишайки тежко, а от устата му течеше жълта течност.

В този момент мечтаех единствено да имам пистолет, за да пръсна на парчета тази чудовищна гадост и да приключа цялата история. Но вече бях видял достатъчно от магическите му сили, за да знам, че това би било погрешно. Ако го направех, Мискемакус щеше да ме преследва до края на живота ми, а след смъртта ми неговият маниту щеше да ми устрой нечувано отмъщение.

— Ще имам нужда от твоята подкрепа — прекъсна мислите ми Пеещата скала. — Щом направя някоя магия, искам дълбоко да се концентрираш и да вярваш в успеха ѝ. Дватамата заедно може и да успеем да го задържим.

Сякаш чул думите му, деформираният Мискемакус отвори едното си око, после и другото и ни изгледа със смразяваща смесица от любопитство, презрение и омраза. После погледна към пода и видя магическия кръг, очертан с кости и червени и бели прахове.

— Гиче Маниту — произнесе високо Пеещата скала, — чуй ме сега и ми прати на помощ твоята сила.

Той започна да танцува и да прави из въздуха различни движения с ръцете си. Опитах се да се концентрирам върху магията му, както ми беше наредил, но не можех да откъсна лесно поглед от студеното, неподвижно създание на леглото, което ни наблюдаваше съсредоточено и отмъстително.

— Гиче Маниту, — пееше Пеещата скала — прати своите пратеници с катинари и ключове. Задръж този дух, заключи Мискемакус. Задръж го с вериги и лостове, замрази разсъдъка му и спри магическите му сили.

След това той започна да напява дълго индианско заклинание, чийто смисъл не можех да разбера, а аз стоях и се молах, молах се магията му да успее да окове с невидими вериги Мискемакус. Умът ми беше обзет от едно странно чувство — сякаш това, което правехме бе ненужно и безпредметно и че най-добре би било просто да оставим Мискемакус да прави каквото иска. Той беше толкова по-силен от нас, толкова по-мъдър. Струваше ми се, че е безсмислено да се борим против него, защото той щеше да извика някой от индианските си демони и да ни осъди на жестока смърт.

— Хари — изпъшка Пеещата скала, — не го пускай в ума си. Помогни ми, имам нужда от твоята помощ.

Направих опит да отхвърля чувството на безпомощност, което ме беше обзело. Обърнах се към Пеещата скала и видях, че по набразденото му от усилие и напрежение лице се стича пот.

— Хари, помогни ми, помогни ми!

Гледах тъмното и кошмарно създание на леглото и съсредоточих цялата си воля срещу него. То ме гледаше със стъклени жълти очи, сякаш ме подканяше да му се опълча, но аз се опитах да потисна ужаса си и да го притисна с поглед. Ти си безпомощен, мислех си аз, ти не можеш да се мръднеш, ти не можеш да направиш нито една магия.

Въпреки това, Мискемакус малко по малко започна да се придвижва от леглото, като продължаваше да ни гледа. Пеещата скала хвърляше прахове и размахваше кости, но те сякаш не оказваха никакво въздействие върху Мискемакус. Шаманът скочи тежко на пода и приклепна на малките си крачета вътре в магическия кръг. Лицето му беше като маска от нескривана омраза. Бавно и с мъка, използвайки като горила ръцете си, за да се придвижи, той се доближи до очертанието на кръга. Ако това не го задържи, помислих си аз, ще бягам през вратата направо към Канада много преди някой да успее да ме нарече „страхливец“.

Гласът на Пеещата скала ставаше все по-писклив:

— Гиче Маниту, дръж Мискемакус настрана от мен. Задръж го вътре в магическия кръг. Заклучи го и го окови.

Мискемакус се спря и се огледа наоколо с омраза. За момент реших, че ще се хвърли през кръга направо към нас, но той се спря и приклепна назад със затворени очи. Пеещата скала каза:

— Задържахме го.

— Искаш да кажеш, че вече не може да излезе ли?

— Не, той ще излезе, но все още не може. Няма сили. Почива си, за да си ги възвърне.

— Колко време ще му трябва? Колко време имаме?

Пеещата скала погледна уморено към свитото тяло на Мискемакус.

— Невъзможно е да се прецени. Може би няколко минути, а може и няколко часа. Мисля, че събрах достатъчно духовна помощ, за да ни осигуря поне трийсет или четирийсет минути почивка.

— А сега какво?

— Трябва да чакаме. Мисля, че щом д-р Хюс пристигне, ще трябва да евакуираме целия етаж. След известно време той ще се събуди и ще бъде ядосан, жаден за мъст и почти неконтролируем, а не ми се иска да има невинни жертви.

Погледнах часовника си.

— Джек трябва всеки миг да пристигне. Все пак не мислиш ли, че няколко пистолета могат да ни бъдат от полза?

— Ти си типичен бял американец — смъмри ме Пеещата скала и избърса лицето си. — Израснал си с каубойските филми по телевизията и си мислиш, че пистолетът е решение за всичко. Искаш ли да спасиш Карин Генди, или не?

— А ти смяташ ли, че тя наистина може да бъде спасена? Погледни я.

Отпуснатото и безжизнено тяло на Карин лежеше напреко на леглото. Почти не можех да различа в нея момичето, което само преди четири дни беше идвало в апартамента ми и ми беше разказвало за корабите и заливите в сънищата си.

Пеещата скала каза тихо:

— Според индианските предания тя все още може да бъде спасена. Трябва да се опитваме, докато още има надежда.

— Ти си шаманът.

В този момент в стаята влезе д-р Хюс заедно с другия санитар Улф. Те видяха кръвта и застиналия Мискемакус и се вцепениха от ужас.

— Господи! — възкликна Джек Хюс. — Какво се е случило?

Излязохме заедно с него в коридора.

— Той уби Майкъл — обясних аз. — Седях тук, когато това се случи. Стана твърде бързо, за да мога да направя нещо. След това се измъкна от Карин. Пеещата скала мисли, че сме го задържали за малко в магическия кръг, но скоро ще изтече времето ни.

Д-р Хюс прехапа устни.

— Мисля, че трябва да извикаме полицията. Не ме интересува от кой век е дошло това нещо. То вече уби достатъчно много хора.

Пеещата скала го възпря:

— Ако извикаме полицията, той ще убие и тях. Куршумите не могат да решат този проблем, д-р Хюс. Ние решихме да действваме по

един определен начин и сега трябва да се придържаме към него. Само магиите могат да ни помогнат.

— Магиите — недоумяваше д-р Хюс. — Кой можеше да предположи, че ще стигна дотук — да се наложи да използвам магии!

— Пеещата скала мисли, че трябва да евакуираме този етаж — прекъснах мислите му аз. — Щом Мискемакус се събуди, ще използва цялата си сила срещу нас, за да си отмъсти.

— Няма нужда — каза д-р Хюс. — На този етаж има само операционни зали. Затова и сложихме Карин тук, за да е по-близо до операционната. На десетия етаж няма други пациенти. Трябва само да предупредя останалия персонал никой да не идва тук.

Той изнесе още столове в коридора и седна като хвърляше по едно око на неподвижното туловище на Мискемакус. Улф отиде до кабинета на д-р Хюс и се върна с две бутилки уиски, с чиято помощ се опитахме да се посъживим. Беше едва четири без петнайсет, а на нас ни предстоеше още доста нощна работа.

— Сега, след като се е показал — попита д-р Хюс, — как ще се справим с него? Как ще го накараме да върне на Карин Тенди нейния... маниту?

Виждаше се, че се притеснява да използва индианската дума за дух.

— Според мен — отвърна Пеещата скала — трябва да накараме по някакъв начин Мискемакус да осъзнае безизходицата, в която се намира. Въпреки че е много могъщ, това е анахронизъм^[1]. Магиите и магьосниците могат да бъдат много опасни, но те имат своите ограничения в един свят, в който никой не вярва в тях. Дори да успее да убие всички нас, както и всички останали хора в тази болница, как ще се справи в реалния свят, там отвън? Той е деформиран и напълно непригоден да живее при съвременните условия. Той просто ще потъне! Дори и да не се случи точно сега, неминуемо в един момент някой някъде ще му тегли куршума.

— Но как ще го убиеш? — попитах аз Пеещата скала.

— Може би единственият начин е да му се каже — предположи той. — Един от нас ще трябва да го пусне в ума си, за да го убеди в това. Една мислена разходка в двайсети век ще бъде достатъчна.

— Няма ли да реши, че това е само пореден магически трик?

— Може би. Но не виждам какво друго можем да направим.

— Чакай малко — прекъсна ни д-р Хюс. — Току-що ми хрумна нещо. Хари, помниш ли съня на Карин, който ми разказваше? Този с кораба, брега и всичко останало.

— Да, разбира се.

— Това, което ми направи най-силно впечатление в този сън, беше усещането за страх. Явно това е било нещо толкова ужасяващо, че го е накарало да пие врящо олио и да се прероди. От какво според вас може да се е изплашил толкова?

— Интересно — казах аз. — Ти какво мислиш, Пееца скала?

— Хм — замисли се сиуксът. — Може просто да се е изплашил от намерението на холандците да го убият. Това, че маниту продължава да живее след смъртта, не значи, че шаманите не се притесняват от нея. А има и начини да се убие един шаман така, че неговият маниту никога повече да не се върне на земята. Може би холандците са знаели как да го направят и са го заплашили.

— Това не звучи много убедително — каза д-р Хюс. — Ние вече видяхме как умее да се защитава Мискемакус. Никой холандец не би могъл да се пребори с него. И въпреки това той е бил уплашен. Защо? Какво са имали през седемнайсети век холандците, та да го изплашат буквално до смърт?

— Имали са пушки — предположи Улф. — Индианците не са имали пушки, нали?

— Не е това — каза Пеещата скала. — Мискемакус е достатъчно могъщ, за да се противопостави на някакви си пушки. Видяхте какво направи с приятелите на Хари. „Светкавицата, която вижда“. Би било достатъчно само да насочиш пушката си към него, за да я накара да се пръсне в ръцете ти.

— Холандците са били християни — казах аз. — Мислите ли, че в тяхната версия на християнството може да има нещо, което да е било в състояние да прогони духовете и демоните на Мискемакус?

— По никакъв начин — поклати глава Пеещата скала. — В християнството няма нищо, което да е в състояние да се противопостави на старите индиански духове.

Д-р Хюс се мръщеше така, сякаш се опитваше да си спомни нещо, което е чул преди много години. Изведнъж щракна с пръсти.

— Знам — каза той. — Наистина холандците са имали нещо, което е заплашвало индианците. Нещо, което те не са познавали до

този момент и затова не са знаели как да се борят с него.

— Какво е било то?

— Болестите. Холандците са пренесли със себе си всевъзможни вируси, които до този момент не са били срещани в Северна Америка. Особено този на инфлуенцата. Цели племена са били унищожени от европейските болести, тъй като не са имали изградени защитни сили срещу тях и не са могли да се борят дори и с обикновената настинка. А и шаманите им са били безпомощни, защото техните магии са били безсилни да се справят с неизвестните и неразбираеми неща. Невидими, смъртоносни и бързи. Ако питате мен, от това се е страхувал Мискемакус. Холандците са унищожавали племето му с невидими магии, които той не е разбирал.

Пеещата скала беше силно развълнуван.

— Страхотно, д-р Хюс, направо страхотно.

— Чакайте малко — прекъснах ги аз. — Сигурно Мискемакус вече има имунитет срещу настинките. Ако прераждането му поне малко прилича на обикновено раждане, то той трябва да е добил имунитет чрез кръвта на Карин.

— Не мисля така — каза д-р Хюс. — Нервната му система беше свързана с тази на Карин, но кръвоносните им системи бяха отделни. Енергията, която той черпеше от нея, беше енергия от мозъчните й клетки и гръбначния стълб. Във физически смисъл не е имало почти никакво съприкосновение между тях.

— Което значи — обобща Пеещата скала, — че ние бихме могли да заразим Мискемакус с грип! Или поне да го заплашим с това.

— Разбира се — каза д-р Хюс. — Чакайте за момент.

Той отиде до телефона и набра някакъв номер.

— Свържете ме с д-р Уинсъм — каза той, когато операторката от централата се обади.

Пеещата скала погледна безмълвната фигура на Мискемакус, свита и сбръчкана над безжизненото тяло на Карин Тенди. Идеята да заразим това същество с грип изглеждаше някак безполезна. Но освен нея и магиите на Пеещата скала, друг избор няхаме.

— Д-р Уинсъм — каза д-р Хюс, — вижте, съжалявам, че трябва да ви събудя, но имам сериозен проблем и се нуждая спешно от няколко вирусни мостри.

Последва дълга пауза, през която д-р Хюс слушаше слабия глас от другия край на жицата.

— Да, знам, че е четири часа през нощта — извини се той, — но ако нямах спешна нужда от тях, нямаше да ви се обаждам, д-р Уинсъм. Точно така. Имам нужда от грипни вируси. След колко време можете да дойдете?

Той послуша още малко, след което затвори.

— Д-р Уинсъм ще пристигне скоро. Той има в лабораторията си достатъчно грипни вируси, за да зарази цялото население на Кливланд.

— Може би трябва да се пробва някой ден — каза Пеещата скала с неочаквано чувство за хумор.

Вече беше четири и пет, а Мискемакус още не бе помръднал. Стояхме в коридора и внимателно гледахме тъмното му, осакатено тяло, макар вече да бяхме изтощени, а миризмата от разлагащата се плът на Майкъл беше станала нетърпима.

— Как е времето навън? — попитах аз д-р Хюс.

— Студено. Отново вали сняг — отговори ми той. — Надявам се д-р Уинсъм да успее бързо да се придвижи дотук.

Мина още половин час. Скоро щеше да съмне. Седяхме свити на столовете си, пушехме и си търкахме очите, опитвайки се да не заспим. Само напрежението ни държеше будни. Аз не бях спал от неделя, а и тогава ми се събираха само четири-пет часа сън.

В пет без петнайсет чухме шумолене от стаята на Карин Тенди. Погледнахме вътре. Мискемакус все още беше със затворени очи, но като че ли се беше размърдал. Пеещата скала се изправи и събра костите и праховете си.

— Мисля, че се събуди — каза той, а гласът му леко трепереше. Знаеше, че сега старият шаман вече е възвърнал почти цялата си сила. Той влезе тихо в стаята на Карин, а ние го последвахме и застанахме зад него, за да му даваме сила.

Мискемакус бавно протегна силната си, мускулеста ръка, изрисувана с магически символи. Той вдигна главата си, все още със затворени очи, така че тя бе обърната право към нас.

— Буден ли е? — попита Джек Хюс.

— Не знам — каза Пеещата скала, — но сигурно скоро ще бъде.

Изведнъж чухме тежко вдишване откъм леглото. Синьо-белите устни на Карин Тенди сякаш се мърдаха, а през тях със свистене

излизаше въздух.

— Та тя все е още жива! — възкликна Улф.

— Не — каза Пеещата скала. — Това е Мискемакус. Мисля, че ще се опита да говори с нас чрез нея, както преди. Той я използва като микрофон, за да може да разговаря с нас на нашия собствен език.

— Но това е невъзможно — каза Джек Хюс. — Той въобще не е близо до нея.

— Може да е технически невъзможно — обясни Пеещата скала тихо, — но това няма нищо общо с науката. Това е индианска магия.

Стояхме неподвижно, вслушвайки се в усиливащото се гъргорене, което излизаше от гърлото на Карин. Тя започна да шепти с тих и глух глас, който смрази всички клетки в тялото ми.

— Вие... се... опитахте... да... ми... се... противопоставите... — каза гласът. — Вие... ме... наранихте... и... чувствам... силна... болка. Смятам... да... ви... накажа... за... това.

Мъртвите ѝ дробове колабираха и устните ѝ спряха да се движат. Обърнахме се към Мискемакус. Жълтите му очи внезапно се отвориха и ни погледнаха с дълбока омраза. На лицето му се появи същата усмивка, която бяхме видели върху масата от черешово дърво.

Пеещата скала започна отново да прави своите заклинания като почукваше костите в напевен ритъм, но се виждаше, че неговата сила е нищожна в сравнение с тази на Мискемакус, защото неоновите лампи започнаха да примигват и да отслабват и след няколко минути потънахме в пълен мрак.

Протегнах ръце и се опитах да намеря приятелска ръка, но не можех да достигна никой. Бях ужасен при мисълта, че случайно мога да се докосна до слузестото лице на Мискемакус.

— Не мърдайте! — просъска Пеещата скала. — Никой да не мърда!

Но в стаята нещо или някой мърдаше и се приближаваше към нас с бавни, неумолими стъпки.

---

[1] Анахронизъм — нарочна или случайна употреба на неща, които отдавна са излезли от мода, като стилове, думи, действия, философия и др. — Бел. devira ↑

СЕДМА ГЛАВА

ОТВЪД ЗДРАЧА

Улф щракна със запалката си и засили пламъка до максимум. Жълтата светлинка превърна стаята в пълна с чудовищни сенки галерия.

Мискемакус все още клечеше в средата на магическия кръг, с ужасяваща гримаса на лицето си. Точно пред него червените и бели прахове, които Пеещата скала беше разпръснал, се отдръпваха настрани.

— Той го разрушава! — извика Джек Хюс. — Пееща скала, за Бога, направи нещо!

Пеещата скала направи стъпка напред и застана точно срещу Мискемакус, само на няколко стъпки от деформирания шаман и между тях вече нямаше нищо друго, освен бързо отдръпващите се встрани бели и червени прахове.

Той хвърли още прах към Мискемакус и описа във въздуха някакви фигури с ръце, но Мискемакус само трепна, сякаш прогонваше встрани досадни комари. От леглото на Карин Тенди се разнесе мек и ужасяващ смях, който завърши със съскане.

Последните следи от магическия кръг се разнесоха встрани и сега вече между нас и Мискемакус нямаше никаква преграда. Не знаех дали да стоя или да бягам, но съзнавах, че Пеещата скала има сериозна нужда от нашата помощ, затова останах като закован на мястото си, треперейки от страх.

Голият Мискемакус се изправи доколкото можа на деформираните си крака и разпери ръце. От устните му се разнесе дълго индианско заклинание, произнесено с дрезгав глас, а костеливата му ръка посочи към ъгъла.

Погледнах натам, накъдето сочеше Мискемакус. Ръката му показваше останките от санитаря Майкъл.

Пеещата скала бързо се дръпна назад.

— Изчезвайте оттук, бързо! — извика той и ни избута към вратата.

Точно преди да изляза в коридора, видях нещо, което накара зъбите ми да затракат от страх. Кървавата купчина, която представляваше тялото на Майкъл, се мърдаше — откритите артерии пулсираха, оголените нервни окончания се свиваха и разпускаха, а висящите отвън дробове отново вдишваха и издишваха въздух.

На слабата светлина от запалката на Улф видях как трупът на Майкъл се надига на крака. Потънали дълбоко в окървавеното лице, две воднисти като на октопод очи ни гледаха. Бавно, стъпка по стъпка, трупът му започна да се движи към нас, обливайки всичко около себе си в кръв.

— Исусе Христе — прошепна Джек Хюс с отчаян, ужасен глас.

Но Пеещата скала не се беше отказал от борбата. Той бръкна в джоба си и извади някаква бутилка, отвори я и изля малко от съдържанието ѝ в шепата си. После разпръсна с широк размах течността във въздушна магическа фигура, която обхващаше останките на Майкъл.

— Гиче Маниту, отнеми живота на това създание — прошепна той. — Гиче Маниту, възнагради със смърт този твой служител.

Тялото на Майкъл изведнъж се отпусна и падна на колене, при което се виждаше как мускулите му се свиват и отпускат върху оголените кости. Скоро спря да се движи и застина в кървава купчина до вратата.

Вътре в стаята Мискемакус бе започнал да прави нова магия. Вече не можехме да го виждаме, защото газта в запалката на Улф беше на привършване, но го чувахме да пее, да говори и да подхвърля костите, които Пеещата скала беше използвал за магическия кръг.

— Улф — каза Пеещата скала, — отиди и ни донеси няколко фенерчета. Трябва да можем да виждаме какво правим. Мискемакус може да вижда в тъмното, а и неговите демони по-лесно се викат на тъмно. Моля те, бързай колкото можеш.

Улф ми подаде горещата си запалка, чийто пламък бързо намаляваше, и се затича по коридора към асансьорите. За малко да не успее. Точно когато завиваше зад ъгъла, всички ние бяхме заслепени от синьо-бяла огнена светкавица, която остави дълга овъглена диря на пода.

— Улф — извика Пеещата скала, — добре ли си?

— Да, сър — извика в отговор Улф, — веднага се връщам.

— *Какво*, по дяволите, беше това? — попита Джек Хюс.

— „Светкавицата, която вижда“ — отговори Пеещата скала. — С нея са били убити твоите приятели, Хари. Аз си знаех, че Мискемакус ще се опита да го убие по този начин, щом се отдели от мен, и бях готов да я отклоня.

— Беше съвсем наблизо — каза Джек.

— Важното е, че не уцели — успокоих ги аз.

Вече почти цялата газ на запалката беше изгоряла и аз напънах очи, за да видя какво става в стаята на Карин Тенди. Чувах шумолене и тътрузене, но не можех да видя нищо.

Отново ни обви тъмнина. Всеки беше сложил ръка на рамото на съседа си, за да не можем да бъдем разделени. Това ни помагаше и да се концентрираме върху магиите на Пеещата скала. Пълният мрак отново притискаше очите ни и ние се вслушвахме напрегнато.

След няколко секунди чухме Мискемакус отново да напява нещо.

— Какво прави той? — попита Джек Хюс.

— Това, от което се страхувах — отвърна Пеещата скала, — вика индиански демон.

— Демон ли? — попита Джек.

— Не точно демон в европейския смисъл на думата, а неговия индиански еквивалент. Един от древните демони.

— Знаеш ли кого точно вика? — попитах аз.

Пеещата скала се вслуша в дрезгавото, продрано заклинание.

— Не знам — отвърна той. — Използва име от езика на собственото си племе. Всяко племе нарича с различни имена демоните, въпреки че те са едни и същи в цяла Северна Америка. Това име звучи като Кахала, или Къмала. Не съм сигурен.

— Но как ще се бориш с него, ако не му знаеш името? — попитах аз. Можех да си представя издълженото и покрито с бръчки лице на Пеещата скала в тъмнината.

— Няма да мога — отвърна той, — ще трябва да почакам и да го видя, за да преценя какво мога да направя.

Здраво хванати един за друг, ние чакахме древното създание да се появи. В тъмнината се появяваха само облаци бял пушек и

бледозеленикави светлини, които проблясваха в стаята на Карин Тенди.

— Да не се е запалило нещо? — попита Джек Хюс.

— Не — отвърна Пеещата скала, — от този пушек се оформя маниту. Това е нещо като ектоплазмата в европейския спиритизъм.

Зелената светлина изчезна и от стаята се разнесоха още звуци. Чуваше се нещо като драскане с нокти по пода, след което чухме Мискемакус да говори. Той говори поне две-три минути, след което с ужас чух, че някой му отговоря. Този някой говореше с дрезгав, нечовешки глас, гърлен и жесток.

— Казва на демона да ни унищожи — прошепна Пеещата скала. — Сега, каквото и да правите, дръжете се един за друг и не се опитвайте да бягате. Ако побегнете, няма да мога да ви защитя и той ще ви хване.

Два стиха от „Песента на Стария моряк“ на Колридж изведнъж изникнаха в съзнанието ми — за човека, който поглежда назад и после не смее да се обърне отново, „защото знае, че подир него ужасен дявол наблизно върви“.

Драскането с нокти по пода се приближаваше към нас. Успях да различа в тъмнината голяма сянка, която ни наблюдаваше от другия край на коридора. Приличаше на човешка и все пак не беше на човек. Взрях се внимателно и различих нещо като нокти и люспи.

— Какво е това? — прошепна Джек Хюс.

— Това е демонът, известен като „Гущерът от дървото“ — каза Пеещата скала. — Това е зъл маниту на горите и всички дървета. Мисля, че Мискемакус е избрал именно него, защото знае, че аз съм роден в прерията и имам по-малка власт над горските маниту.

Тъмното създание излезе от рамката на вратата и започна да се движи към нас, а от гърлото му излизаше тънко свистене като на насекомо. Пеещата скала веднага започна да хвърля към него от своите прахове и да прави заклинания с костите.

То бе само на метър от нас, когато най-последно спря.

— Ти успя — каза Джек. — Ти го спря.

— Няма да ни убие, защото магиите ми са твърде силни за него — поясни Пеещата скала, — но отказва да се върне в своя свят без жертвоприношение.

— Жертвоприношение ли? Какво, по дяволите, иска?

— Парченце жива плът, това е всичко. Аз казах...

— **Какво!?** Но откъде да му намерим такова нещо?

— Каквото и да е. Ухо, пръст, нещо такова.

— Ти се шегуваш.

— Няма да си тръгне без това — отвърна Пеещата скала, — а аз не мога да го задържа дълго. Или трябва да му дадем нещо, или ще бъдем разкъсани на парчета. Знам какво говоря. Това създание има човка като на птеродактил^[1] и може да те разпори като стар чувал.

— Добре — каза д-р Хюс, — аз ще му го дам.

Пеещата скала пое дълбоко въздух и каза:

— Благодаря ви, д-р Хюс. Вероятно ще стане много бързо. Протегнете си ръката към него. Дайте му малкия си пръст. Свийте други пръсти. Аз ще се опитам да обхвана в моя защитен кръг останалата част от ръката ви. Щом го отхапе, я дръпнете колкото се може по-бързо. Не искате да ви я вземе цялата, нали?

Усетих как д-р Хюс трепереше, докато протягаше ръка към тъмното туловище на Гуцерът от Дървото. Чувах тънкото свистене от дишането на чудовището, което се приближаваше, както и чаткането на остриите като бръснач нокти.

Те се плъзнаха по пода с ужасен шум и последва кошмарно хрущене, каквото не искам да чувам повече никога през живота си.

— Ааа... — извика д-р Хюс. Той внезапно залитна назад и падна между нас. Усетих как по краката и ръцете ми се стича топла, лепкава кръв. Наведох се, за да му помогна.

— Ааа, по дяволите! Майка му стара, та то ми откъсна половината ръка! А-а-а-а-а... — викаше той.

Клекнах до него и извадих носната си кърпа. Доколкото можах, му превързах ръката в тъмното. На пипане изглеждаше, като че ли чудовището му е откъснало поне два или три пръста и част от дланта. Болката очевидно беше нетърпима и Джек Хюс стенеше и се гърчеше на пода. Пеещата скала също приклепна до мен.

— Създанието изчезна — каза той. — Просто се стопи и изчезна. Но не мога да си представя какъв дух ще извика Мискемакус сега. Това беше съвсем нищожно чудовище. В индианския пантеон^[2] има много по-ужасни неща.

— Пееща скала — казах аз, — трябва да изнесем д-р Хюс оттук.

— Не бива да оставяме Мискемакус сега. Не зная какво може да направи, ако го оставим сам точно в този момент.

— Д-р Хюс е в много тежко състояние — не се отказвах аз. — Ако никой не се погрижи за ръката му, може и да умре. По-добре да загубим Карин Тенди, отколкото д-р Хюс.

— Не в това е същността на проблема — каза Пеещата скала. — Ако оставим Мискемакус сам сега, той ще унищожи всичко наоколо. Може да убие стотици хора.

— О, Боже! — плачеше д-р Хюс. — О, Боже, ръката ми! Господи! О, Господи!

— Пееща скала — настоях аз, — трябва непременно да го изведе оттук. Мислиш ли, че ще можеш сам да се справиш с Мискемакус за няколко минути? Отклонявай тази светкавица от нас, докато аз го изнеса от коридора. Ще го заведе при някой лекар и веднага се връщам.

— Добре — съгласи се Пеещата скала, — но не се бави. Трябва ми помощта поне на още един човек.

Изправих д-р Хюс, праметнах ранената му ръка около раменете си и бавно, стъпка по стъпка, го поведох надолу по коридора. Той пъшкаше от болка и аз усещах как кръвта капе при всяко движение, но намерих сили да го довлека до асансьора.

Нямаше светкавици, нито каквито и да било други опити от страна на Мискемакус да ни спре. Може би той точно това искаше — да се справи с Пеещата скала насаме, но няха друг избор. Д-р Хюс бе твърде зле, за да остане с нас в коридора.

Най-после стигнахме до асансьора. Червената му лампичка все още светеше в тъмнината и аз натиснах копчето за повикване. Асансьорът пристигна след безкрайно дълга пауза и ние се плъснахме вътре. Светлината беше толкова ярка, че от нея ме заболяха очите. Поставих Джек Хюс да седне на пода, а аз приклеках до него. Бързо се издигнахме нагоре до осемнайсетия етаж.

Когато внесох д-р Хюс в кабинета му, заварих да ни чака цяла делегация. Улф беше събрал група санитарни, въоръжени с фенери, пистолети и метални лостове. Сред тях стоеше червендалест и плешив лекар. Веднага се скупчиха около нас, внимателно поеа д-р Хюс от рамото ми и го положи на кушетката в ъгъла на кабинета. Улф

извади превързочни материали и антибиотици и д-р Хюс получи успокоително за притъпяване на болката.

Червендалестият лекар се доближи до мен и се представи.

— Аз съм Уинсъм. Точно щяхме да идваме, за да ви помогнем. *Какво*, по дяволите, става там долу? От Улф разбрах, че имате полудял пациент или нещо подобно.

Избърсах потта от челото си. Тук горе, на спокойната светлина на утрото, онова, което се беше случило в мрака на десетия етаж, изглеждаше съвсем нереално. Но Пеещата скала беше все още там, самичък и аз знаех, че трябва незабавно да му се притека на помощ.

— Не мога да ви обясня в момента всичко, но долу наистина имаме много опасен пациент. Моля ви да дойдете, д-р Уинсъм, но не трябва да водите със себе си всички тези хора с пистолети.

— Защо не? Ако има опасност, трябва да се отбраняваме.

— Повярвайте ми, д-р Уинсъм — настоях аз с треперещ глас, — ако слезете долу с тези пистолети, много невинни хора ще пострадат. Трябва ми само грипния вирус.

Д-р Уинсъм пое дълбоко въздух.

— Това е нелепо. Там долу имате подивял пациент, който ранява нашите доктори, а вие искате *само* грипен вирус?

— **Само** това — настоях аз, — моля ви, д-р Уинсъм. Колкото се може по-бързо.

Той ме изгледа с изпъкналите си очи.

— Доколкото знам, вие нямате никакъв статут в болницата. Мисля, че най-доброто решение на въпроса ще бъде аз и тези господата тук да слезем долу и да хванем този пациент, преди да се е опитал да ухапе още някой от нас.

— Вие нищо не разбирате! — казах уморено.

— Прав сте — отвърна д-р Уинсъм, — не разбирам нищо. Улф, готови ли сте с фенерите?

— Да, д-р Уинсъм.

— Улф — обърнах се аз към него, — ти видя какво стана. Кажим.

Санитарят вдигна рамене.

— Знам само, че д-р Хюс беше наранен от пациент. Трябва да слезем долу и да се справим с това веднъж завинаги.

Не знаех какво да кажа. Огледах се наоколо, за да видя дали няма към кого да се обърна за помощ, но всички в кабинета бяха готови за боен поход срещу десетия етаж.

Тогава д-р Хюс се обади от кушетката.

— Д-р Уинсъм — каза той, — не трябва да отивате там. Повярвайте ми, *не трябва*. Той знае какво прави. Само му дайте вируса. Каквото и да правите, *не отивайте там*.

Д-р Уинсъм се приближи до кушетката, на която лежеше д-р Хюс.

— Сигурен ли сте, д-р Хюс? Та ние всички сме въоръжени и готови да тръгнем.

— Д-р Уинсъм, *не трябва*. Дайте му само вируса и го оставете да се справи както може.

Д-р Уинсъм се почеса по плешивата си червена глава, след което се обърна и каза на останалите от групата:

— Този пациент е на д-р Хюс. Трябва да се съобразя с неговото решение. Но ние ще имаме готовност за всеки случай.

Той отиде до бюрото, извади малко стъкло шишенце от една дървена кутия и ми го подаде.

— Грипният вирус в този разтвор е много силен. Бъдете внимателен, защото с него можете да предизвикате цяла епидемия.

Поех шишенцето и казах:

— Добре, д-р Уинсъм. **Повярвайте ми**, това е най-доброто решение.

Почти се изкуших да взема и един пистолет за всеки случай, въпреки че осъзнавах колко глупаво и опасно би било това. Но взех само един фенер. Върнах се бързо до асансьора, натиснах бутона за десетия етаж и отново потънах в мрака.

Когато вратите се отвориха, внимателно надзърнах в тъмнината наоколо.

— Пееща скала? — извиках аз. — Това съм аз, Хари Ърскин, но отговор не последва.

Задържах вратата на асансьора с крак, за да не се затвори.

— Пееща скала? — извиках повторно. — Там ли си Пееща скала?

Включих фенера, но коридорът завиваше и аз не можех да видя вратата на стаята на Карин. Може би Пеещата скала не можеше да ме

чуе отгук. Трябваше да отида да проверя какво става.

Клекнах и си свалих обувките, след което заклеших с тях вратата на асансьора, за да не може да се затвори. Не ми се искаше да трябва да чакам асансьора, ако ме подгонеше някое от чудовищата на Мискемакус. После тръгнах с насочен напред фенер към стаята на Карин Тенди и бойното поле на двамата шамани. Беше много тихо — твърде тихо и някак си нямах желание да викам Пеещата скала отново. Страхувах се, че може някой друг да ми отвърне.

Когато приближих стаята на Карин Тенди, отново ме удари тежката, лепкава миризма на кръв и смърт. Насочих лъча на фенера по цялата дължина на коридора, но от Пеещата скала нямаше и следа. Може би беше в стаята, вкопчен в смъртна схватка с Мискемакус? А може би вече въобще не беше там. Преминах последните няколко метра, пристъпвайки съвсем тихо и внимателно, с фенер, насочен към тъмния правоъгълник на вратата. Чувах нещо да се мърда вътре, но се страхувах да си представя какво може да бъде. Приближавах се все по-близо и по-близо, като се придържах към отсрещната стена на коридора, след което се втурнах вътре и осветих стаята с фенера.

Там беше само Пеещата скала и се влачеше по пода. В първия момент ми се стори, че му няма нищо, но когато го осветих и се обърна към мен, видях какво беше направил Мискемакус с лицето му.

Изстинах от ужас, завъртях фенера на всички страни, но от Мискемакус нямаше и следа. Той беше избягал и се спотайваше някъде из потъналите в мрак коридори на десетия етаж. Трябваше да го открием и да се опитаме да го унищожим, въоръжени само с едно стъклено шишенце и фенер.

— Хари? — прошепна Пеещата скала. Прекосих стаята и клекнах до него. Изглеждаше така, сякаш са го били през лицето с бодлива тел. Бузата и устните му бяха разкъсани и целият беше в кръв. Извадих носната си кърпичка и внимателно се опитах да го почистя.

— Лошо ли си ранен? — попитах го аз. — Какво стана? Къде е Мискемакус?

Пеещата скала избърса кръвта от устните си.

— Направих всичко, което можах — каза той. — Използвах всички свои знания и умения.

— Той удари ли те?

— Нямаше нужда да го прави. Хвърли в лицето ми поднос с хирургически инструменти. Щеше да ме убие, ако можеше.

Прерових нощното шкафче и намерих марля и превръзки за Пеещата скала. Когато избърсах кръвта от лицето му, вече не изглеждаше толкова зле. Защитните му магии очевидно бяха отклонили по-голямата част от скалпелите и инструментите, които Мискемакус беше запратил към него. Някои от тях все още стърчаха, забити в стената.

— Донесе ли вируса? — попита Пеещата скала. — Почакай само да спра кървенето и тръгваме.

— Вирусът е тук — казах аз. — Не изглежда много опасен, но д-р Уинсъм твърди, че с това може да бъде заразен цял град.

Пеещата скала вдигна шишенцето към светлината на фенера и го погледна.

— Да се надяваме само, че ще свърши работа — каза той. — Не мисля, че разполагаме с много време.

Взех от него фенера и се притаихме до вратата на стаята, като внимателно се ослушвахме. Не се чуваше друг звук, освен собственото ни учестено дишане. Коридорите бяха празни и тъмни, а на етажа имаше над сто стаи, в които Мискемакус можеше да се скрие.

— Видя ли накъде тръгна? — попитах аз Пеещата скала.

— Не — отвърна той, — а и вече сигурно са минали повече от пет минути. Може да е навсякъде.

— Много е тихо. Какво означава това?

— Не знам. Не знам какви са намеренията му.

Аз се покашлях.

— Какво би направил ти на негово място? Имам предвид, по отношение на магиите.

Пеещата скала помисли малко, докато почистваше кървящата си буза с парче марля.

— Не съм сигурен — каза той накрая. — Трябва да се опиташ да видиш нещата така, както ги вижда Мискемакус. Той е напуснал Манхатън през 1650 година, само преди няколко дни според неговите представи и все още възприема белия човек като чужд нашественик от някакво непознато място. Мискемакус е могъщ, но явно се страхува. Освен това е и деформиран, което сигурно го притеснява

допълнително. Мисля, че ще извика колкото може повече подкрепления.

Аз осветих целия коридор с фенера.

— Подкрепления? Имаш предвид още демони?

— Разбира се. Това, което видяхме, беше само началото.

— А ние какво можем да направим?

Пеещата скала поклати глава в полуосветения коридор.

— Имаме само едно предимство — каза той. — За да повика демони от отвъдния свят, Мискемакус трябва да отвори портали, през които те да преминат.

— Портали ли? За какво говориш?

— Представи си, че между този и отвъдния свят има, образно казано, стена. Ако Мискемакус иска да повика някой демон от отвъдния свят, той трябва да махне няколко тухли от тази стена и да направи врата, през която духът да премине. Трябва също така и да ги подмами. Демоните винаги искат да им се заплати за услугата. Също като Гущерът на Дървото и неговото късче жива плът.

— Късче ли? По дяволите и това ако беше **само** късче! — извиках аз.

Пеещата скала ме хвана за рамото.

— Хари — каза той, — преди да свършим тук, ще става дума за много повече от късчета.

Обърнах се и го погледнах. За първи път истински усетих капана, в който бяхме попаднали.

— Добре. — Не ми се искаше да казвам „добре“, но май нямах друг избор. — Да вървим да го търсим.

Тръгнахме по коридора, като през цялото време се оглеждахме настрани. Тишината беше потискаща и аз чувах как вдишвам и издишвам и как тупти собственото ми сърце. Непрестанният страх от срещата с Мискемакус или с някой от неговите демони ни караше да треперим и да се потим още преди да сме стигнали до края на първия коридор. Спирахме се пред всяка врата и насочвахме лъча на фенера през прозорчето ѝ, за да видим дали не е вътре.

— Тези портали — прошепнах аз, когато завихме зад първия ъгъл — как изглеждат?

Пеещата скала вдигна рамене.

— Има много различни видове. За да привикаш демон като Гущерът на Дървото, е нужен само магически кръг на пода и подходящи заклинания и обещания. Но Гущерът на Дървото не е особено силен. Той е само низш демон в индианския пантеон. Ако искаш да повикаш някой мощен демон като Пазачът на Тотема или Водната Змия, трябва да приготвиш такъв портал, който би направил този свят да им изглежда примамлив.

— Провери онази врата там — казах аз, прекъсвайки го. Светнах прозорчето и той надзърна през него в болничната стая. Поклати глава.

— Надявам се само, че все още е на този етаж — каза Пеещата скала. — Ако се измъкне оттук, яко сме го загазили.

— Стълбището се охранява — казах аз, но Пеещата скала само се усмихна.

— Нищо не се охранява толкова добре, че да спре Мискемакус.

Продължихме внимателно напред по коридора, спирайки се на всяка стъпка, за да проверяваме стайте, шкафовете и всяко възможно кътче. Вече започнах да се съмнявам, че Мискемакус изобщо е съществувал, и се замислих дали не е бил само плод на въображението ми.

— А самият ти викал ли си някога демон? — запитах аз. — Искам да кажа, не може ли да привикаме няколко и на наша страна? Ако Мискемакус вика подкрепления, защо и ние да не направим същото?

Пеещата скала отново се усмихна.

— Хари, мисля, че не разбираш какво приказваш. Тези демони не са шега работа. Това не са маскирани хора. Най-силните индиански демони могат да приемат различни форми. Някои от тях през цялото време променят вида и същността си. В един миг приличат на ужасен бизон, в следващия — на яма със змии. Те нямат човешка съвест и милост. Ти мислиш ли, че Гущерът на Дървото съжаляваше Джек Хюс, докато му откъсваше част от ръката? Ако искаш да привлечеш тези демони на твоя страна, то значи искаш да се извърши нещо много жестоко, но тогава трябва да си готов и да приемеш евентуалните последици, ако нещата не се развият както очакваш.

— Нима искаш да кажеш, че всички те са зли? — попитах аз. Насочих светлината на фенера към една подозрително прегърбена сянка в коридора. Оказа се, че това е пластмасов чувал за боклук.

— Не — отвърна Пеещата скала, — не всички са зли в нашия смисъл на тази дума. Но трябва да разбереш веднъж завинаги, че природните сили на тази планета не са доброжелателно настроени към човечеството. Каквото и да са те учили в училище, Майката Природа не е благосклонно настроена. Ние унищожаваме дърветата и духовете им няма къде да обитават. Ние копаем мини и шахти и прогонваме демоните на скалите и почвата. Защо мислиш има толкова много случаи на обладаване от демони в изолирани ферми? Бил ли си някога в Пенсилвания, за да видиш пентаграмите и амулетите, които тамошните фермери носят, за да се предпазват от духове? Та тези фермери са разбудили демоните на земята и дърветата и сега си плащат за това.

Завихме зад поредния ъгъл. Изведнъж аз казах:

— Какво е това?

Взряхме се в тъмнината. Трябваше да минат две или три минути, преди да различим каквото и да било. Чак след това забелязахме някакво бледо, синкаво проблясване иззад една от вратите.

Пеещата скала каза:

— Това е. Мискемакус е там. Не знам какво още прави, но каквото и да е, сигурно няма да ни хареса.

Извадих шишенцето с грипния вирус от джоба си.

— Имаме това — подсетих го аз — и каквото и да ни готви Мискемакус, то сигурно няма да е толкова лошо, колкото това, което ние сме му приготвили.

Пеещата скала подсмръкна.

— Не бъди толкова сигурен, Хари. Може Мискемакус да е добил имунитет.

Аз го потупах по рамото и се опитах да се пошегувам.

— Точно така, повдигай ми самочувствието. — Но през цялото време чувствах как всеки нерв от тялото ми трепери.

Загасих фенера и бавно продължихме по коридора към мигащата светлина. Тя изглеждаше така, сякаш някой заварява нещо в далечината. Само че в нея имаше някакъв странен, неземеен оттенък и студенина, напомняща за звездите през студена и самотна зимна нощ.

Стигнахме до вратата. Тя беше затворена, а синкавата светлина се процеждаше през мъничкото прозорче и през процепа отдолу под нея. Пеещата скала попита:

— Ти ли ще погледнеш или аз?

Потреперих, но отвърнах:

— Аз. Ти си направил достатъчно засега.

Прекоших коридора и се прилепих към стената до вратата. Тя беше странно студена, а когато се доближих по-близо до прозореца видях, че по него има скреж. Скреж в затоплената болница?! Посочих го на Пеещата скала и той кимна с глава.

Внимателно доближих лицето си до прозореца и надникнах в стаята. Това, което видях вътре, накара вътрешностите ми да се обърнат, а косата ми настръхна като ужасен таралеж.

---

[1] Птеродактил — оригинално название Птерозавър — летящ хищник от семейството на динозаврите, живял преди 80 млн. години. — Бел. devira ↑

[2] Пантеон — от гр. пантеоус — всички богове. — Бел. devira ↑

ОСМА ГЛАВА

ИЗВЪН МРАКА

Мискемакус седеше в средата на стаята, подпрял на една ръка деформираното си тяло. Всички мебели в стаята, която приличаше на семинарна зала, бяха разхвърляни наоколо като от буен вятър. Подът беше разчистен и на него Мискемакус беше изрисувал тебеширен кръг. Вътре в кръга беше написал множество кабалистични знаци и фигури. Прероденият шаман държеше лявата си ръка вдигната над кръга и напяваше нещо с дрезгав, настойчив шепот.

Но не кръгът и заклинанията ме ужасиха, а тъмното, полупрозрачно очертание, което се появяваше и изчезваше в средата на кръга — една фигура, изтъкана от бледосинкава светлина и подвижни сенки. Взирайки се внимателно, успях да различа фигурата, подобна на жаба, която сякаш се гърчеше и изчезваше, променяше се и стопяваше.

Пеещата скала прекоси тихо коридора и дойде до мен. Той хвърли един поглед и започна да напява:

— Гиче Маниту, защити ни. Гиче Маниту, предпази ни от нашите врагове. Гиче Маниту, отбий от нас опасността.

— Какво е това — прошепнах аз, — какво става?

Но Пеещата скала не отговори, а продължи да нашепва заклинанието си:

— О, Гиче Маниту, дай ни помощ. О, Гиче Маниту, спаси ни от опасностите. Дай ни късмет през всичките наши дни.

— Пееща скала, какво е това? — настоях аз.

Едва когато свърши, той посочи ужасната, изкривена жабешка форма.

— Това е Звездният Звяр, или поне това е най-точният превод, който мога да дам. Никога досега не го бях виждал освен на картина. Заради описанията на старите чудотворци си мислех, че дори и Мискемакус няма да се реши да извика точно него.

— Защо? Какво толкова опасно има в него?

— Звездният Звяр не е толкова опасен сам по себе си. Той може да те унищожи, без да се замисли, но не е твърде опасен или върховен демон. Той е по-скоро нещо като служител на по-висши сили. Нещо като посредник.

— Искаш да кажеш, че Мискемакус го използва като пратеник, за да привика други демони ли?

— Нещо такова. После ще ти обясня. Мисля, че сега ще е по-добре да се махаме оттук.

— Ами вирусът? Какво ще стане с него? Пееща скала, трябва да опитаме да го използваме.

Той се дръпна от вратата.

— Забрави за него. Идеята беше добра, но няма да стане. Поне не сега. Хайде, давай да се махаме.

Аз останах на мястото си. Бях уплашен до смърт от Мискемакус, но ако все пак имаше шанс да го унищожим, исках да се възползвам от него.

— Пееща скала, можем да го заплашим с него. Да му кажем, че ако не затвори портала, ще го убием. За Бога, струва си да опитаме.

Пеещата скала се върна обратно до вратата и се опита да ме дръпне настрани.

— Твърде е късно — каза той. — Не разбираш ли какво представляват демоните? Те самите са нещо като вирус. Звездният Звяр ще се изсмее на твоя грип и ще те облагодетелства с най-жестоката смърт, която можеш да си представиш.

— Но Мискемакус...

— Преди можеше да бъде заплашен, Хари, но сега след като вика тези демони, вече е твърде късно. Сега е по-опасно да го убием, отколкото да го оставим жив. Ако някое от тези чудовища прекоси портала и Мискемакус умре, то няма как да се върне. Погледни го, Хари. Нима искаш това да е на свобода из Манхатън?

Звездният Звяр трептеше и проблясваше със собствена флуоресценция. Понякога изглеждаше дебел и масивен, а в следващия миг — сякаш се състоеше само от бели облачета. От него се излъчваше нещо неопишуемо, предизвикващо ужас, като при среща с бясно куче.

— Не става, Пееща скала — упорствах аз, — **длъжен съм** да опитам.

— Хари, не знам как да те разубедя. Няма смисъл.

Но аз вече бях решил. Сложих ръка на леденостудената дръжка на вратата и се приготвих да я отворя.

— Направи ми магия или нещо, което да ме предпазва — помолих го аз.

— Хари, та магията не е пистолет, за да те прикрива. Просто не влизай, **моля те!**

Близо две секунди се колебах какво да направя. Аз не съм замесен от геройско тесто, но притежавах средство, с което можех да унищожа Мискемакус, както й възможността да го сторя и някак си поестествено беше да се опитам да го убия, отколкото да го оставя да продължи да вилнее безнаказано. Ако все пак съществуваше нещо поужасно от Звездният Звяр, то лично аз не исках да го срещам, а имаше само един начин да се избегне появата на нови демони и това беше да премахна шамана. Броих до три и блъснах вратата.

Въобщо не бях подготвен за това, което ме посрещна вътре. Беше студено и се чувствах като затворник в тъмен хладилник. Щом се опитах да продължа напред, краката ми като че ли потъваха в нещо лепкаво, а аз се движех като на забавен кадър и сякаш цели минути минаваха, докато успея да направя стъпка напред, с изцъклени очи, стиснал ампулата във вдигнатата си нагоре ръка. Но най-ужасен беше звукът. Беше като студен, самотен вятър, едно постоянно, монотонно свистене, което ту се надигаше, ту спадаше. В стаята нямаше никакъв вятър, но невидимият ураган свистеше и бучеше, замъглявайки всякакво усещане за време и пространство.

Мискемакус бавно се обърна към мен, като човек, който не вярва на очите си. Не направи никакъв опит да се предпази или да ме отблъсне. Звездният Звяр се движеше и пулсираше като кълба дим само на няколко метра от мен, в центъра на портала.

— Мискемакус! — извиках аз. Думите излизаха от устата ми като бавно капещ восък и сякаш замръзнаха във въздуха.

Спрях се на около метър от него. Трябваше да си сложа едната ръка на ухото и да се опитам да намаля оглушителния вой на невидимия ураган. Но в другата стисках шишенцето с вируса и го държах като кръст над главата си.

— Мискемакус, това е невидимият дух, който унищожи твоите хора. Аз го нося тук, в това шишенце! Затвори портала или ще го пусна!

С една малка част от съзнанието си чувах как Пеещата скала вика:

— Хари, върни се!

Но шумът от невидимия ураган беше твърде силен, сърцето ми биеше прекалено бързо и аз знаех, че ако не притиснем Мискемакус бързо и здраво, няма да се отървем лесно, нито от него, нито от демоните му и всички останки от далечното ни магическо минало.

Но аз съм ясновидец, а не шаман и просто не можех да се справя с онова, което стана впоследствие. Усетих в ръката си нещо студено и гърчещо се. Когато погледнах към шишенцето, то се беше превърнало на голяма, подута черна пиявица. Почти бях готов да я хвърля с отвращение, когато нещо изведнъж ми подсказа: „Това е илюзия, това е само поредният трик на Мискемакус“, и аз стиснах още по-здраво. В този момент, обаче, шаманът ме надхитри. Шишенцето се превърна в огнено кълбо и мозъкът ми не можа достатъчно бързо да спре инстинктивните нервни импулси и да ме успокои, че и това също бе илюзия. Аз изпуснах шишенцето и то бавно започна да пада към пода. Падаше прекалено бавно, като камък в прозрачно олио.

Ужасен, аз се опитах да се обърна и да побягна към вратата. Но въздухът беше тежък и лепкав и всяка стъпка представляваше непреодолима бариера. Виждах на вратата Пеещата скала, протегнал към мен ръце, но той беше сякаш на километри от мен, един спасителен бряг, до който не можех да достигна.

Гърчещата се и безформена маса на Звездният Звяр имаше особена притегателна сила. Усещах се физически привлечен встрани от вратата, към средата на магическия портал, въпреки че влагах цялата си сила, за да избягам. Видях как шишенцето с вируса, буквално по средата на своята траектория, промени посоката си на движение и се насочи към Звездният Звяр.

Силен студ ме обви и сред шума на урагана в безветрената стая виждах как дъхът ми излиза на пара, а по сакото ми се образуват кристалчета лед. Шишето с вируси се заледи и се превърна на кристали от стъкло и лед и вече бе напълно безвредно за Мискемакус, също като празен пистолет.

Обърнах се. Не можех да устоя да не се обърна и да погледна Звездният Звяр зад себе си. Макар да бягах от него и от портала, стъпките ми не ме приближаваха до вратата. Краката ми вече бяха

само на сантиметри от очертания с тебешир магически кръг и обърканите въздушни маси, обвиващи чудовището в средата му. Мискемакус напяваше дълго заклинание с наведена глава и вдигната лява ръка и то сякаш още повече възбуждаше Звездният Звяр. Чудовището приличаше на рентгенова снимка на търбух, който се мърда и обработва несмлени късове храна.

Борех се да избягам, но студът беше толкова силен, че ми беше трудно да мисля за каквото и да е друго, освен за това колко хубаво би било да съм на топло. Мускулите ми протестираха срещу студеното привличане, а усилието да тичам при тези отрицателни температури и лепкав въздух беше твърде голямо. Знаех, че вероятно ще се предам и ще трябва да приема участта, която Мискемакус ми беше подготвил. Спомням си, че паднах на колене.

— Хари! Хари, не се предавай! — викаше Пеещата скала от вратата.

Опитах се да вдигна глава и да погледна към него. Мускулите на врата ми сякаш бяха замръзнали, а ледът по веждите и косата ми беше толкова много, че не виждах почти нищо. Косата ми беше натежала от скреж, а около носа и устата ми имаше ледени висулки. Аз чувствах само някаква вледенена летаргичност и чувах единствено ледения писък на вятъра.

— Хари — извика Пеещата скала, — сега, Хари, сега! Движи се!

Вдигнах ръка. Опитах се отново да се изправя на крака. Успях да се дръпна на няколко сантиметра от портала, но Звездният Звяр беше прекалено силен за мен, а магията на Мискемакус ме държеше като риба в мрежа.

На пода, обвита в лед, лежеше електрическа пишеща машина. Хрумна ми, че ако хвърля нещо към Мискемакус или Звездният Звяр, може би ще успея да отклоня вниманието им за няколко секунди и ще мога да се измъкна. Това, само по себе си, може да ви покаже колко малко знаех за силите на магьосниците-индианци. Протегнах вледенените си ръце и с огромно усилие повдигнах пишещата машина. По нея имаше толкова много лед, че тя тежеше почти два пъти повече от нормалното.

Обърнах се, извих се настрана и хвърлих пишещата машина към магическия портал и неясното очертание на Звездният Звяр. Както и

всичко останало в този магически свят, тя летеше тежко и в продължение на цяла вечност се въртя във въздуха на бавни обороти.

Не знаех какво ще последва. Просто лежах вкочанясал и свит като зародиш в очакване на момента, когато пишещата машина ще стигне до Звездният Звяр. Мисля, че затворих очи. Може дори да съм заспал за момент. Когато ти е много студено, можеш да мислиш само за сън и топлина.

Пишещата машина стигна до движещото се очертание на Звездният Звяр и тогава се случи нещо много странно. Пишещата машина избухна във взрив от метал и пластмаса и за една ярка секунда видях нещо вътре в огненото кълбо. То изчезна без следа, но приличаше на агресивна муцуна. Нямаше никаква форма или очертание, но след като изчезна, образът му продължи да блести още няколко секунди зад клепачите ми.

Звездният Звяр се сви. Змиевидното му тяло се нагъна и надипли като прозрачна морска медуза. Ужасяващият ураганен звук се извиси в странен, тревожен вик и аз разбрах, че ако въобще успея да се измъкна, това трябва да стане в този миг. Изправих се на крака и се затичах към вратата. Не погледнах назад, но знам, че в следващия миг почти се сблъсках с Пеещата скала, а после вече бях навън в коридора и вратата зад мен беше здраво затворена. Пеещата скала правеше заклинания пред вратата, за да задържи Мискемакус затворен вътре поне още известно време.

— Ти си луд — извика Пеещата скала, — ти си напълно луд!

Изтръсках топящия се скреж от косата си.

— Обаче все още съм жив, а се борих с Мискемакус.

Пеещата скала поклати глава.

— Нямаше никакъв шанс. Ако не бях обсипал Мискемакус с различни магии, сега щеше да си пържена риба или нещо подобно.

Аз кихнах и вдигнах глава.

— Знам това, Пееща скала, и много ти благодаря. Но трябваше да опитам. Господи, този Звезден звяр беше толкова студен. Имам чувството, че току-що съм извървял трийсет километра в силна снежна буря.

Пеещата скала се изправи и погледна през вратата.

— Мискемакус не се движи. Звярът си е отишъл. Мисля, че е време и ние да се махаме оттук.

— Какво ще правим? — попитах аз, докато Пеещата скала ми помагаше да се изправа на краката си. — А и най-вече, какво мислиш, че ще направи Мискемакус?

Пеещата скала светна за секунда назад с фенера, за да провери дали някой не ни следи. След това каза:

— Мисля, че знам какво се опитва да направи Мискемакус и смятам, че ще е най-добре да се махаме оттук колкото се може по-бързо. Ако той прави това, което си мисля, че прави, наоколо ще стане твърде опасно за нас.

— Но ние не можем просто да го оставим така.

— Не знам какво друго можем да направим. Неговите магии не са толкова силни и въздействащи, колкото би трябвало да бъдат, но въпреки всичко той е прекалено силен.

Отидохме бързо до асансьора. Десетият етаж беше тъмен и тих и нашите стъпки звучаха приглушено, сякаш тичахме по трева. Докато завием покрай последния ъгъл и видим гостоприемно отворената врата на асансьора, заклещена с обувките ми, вече едва си поемах дъх. Освободих вратата и натиснах бутона за осемнайсетия етаж. Облегнахме се на стената и се наслаждавахме на чувството за безопасност.

Пред вратата на асансьора на осемнайсетия етаж ни чакаше цяла гвардия. Д-р Уинсъм се беше обадил в полицията и наоколо, между санитарите и докторите, имаше осем-девет въоръжени полицаи. Имаше и журналисти и телевизионни камери. Когато се появихме от асансьора, ни посрещна вълна от въпроси и възклицания и аз едва успях да си пробия път през тълпата.

Джек Хюс седеше с бинтована ръка в един ъгъл. Изглеждаше блед и болен, а до него дежуреше санитар и явно беше отказал да напусне бойното поле.

— Как е? — попита ме той. — Какво става там долу?

Д-р Уинсъм, по-червен от всякога, си проправи път към мен и каза:

— Трябваше да извикам полицията. Струва ми се, че там има хора, чийто живот е изложен на опасност. Трябваше да го направя заради общата безопасност. Това е лейтенант Марино, който мисля, че иска да ви зададе няколко въпроса.

Видях зад д-р Уинсъм познатото ми вече лице на лейтенант Марино, с хладната си усмивка и стърчащата нагоре коса. Аз му магнах и той ми кимна в отговор.

— Здравейте, г-н Ърскин — каза той, като се приближи до мен. Наоколо се бяха скупчили пет-шест репортери с отворени бележници, а телевизията точно беше включила прожекторите си. — Бих искал само да ви задам няколко въпроса, г-н Ърскин.

— Не може ли да поговорим някъде насаме? — попитах аз. — Тук като че ли не е най-подходящото място.

Лейтенант Марино вдигна рамене.

— Пресата рано или късно ще разбере всичко. Кажете ни просто какво става. Д-р Уинсъм казва, че долу има буйстващ пациент. Доколкото разбирам, той вече е убил един човек, ранил е този доктор и се готви да продължи да убива.

— В известен смисъл е така — кимнах в съгласие.

— В известен смисъл? Какво искате да кажете с това?

— Той не е точно пациент. И не е убил човек в точния смисъл на това понятие. Вижте, не е възможно да ви го обясня тук. Нека да намерим някой празен кабинет или нещо подобно и да седнем там.

Марино огледа журналистите, камерите, полицаите и лекарите наоколо и каза:

— Добре, ако така ще ви е по-лесно да обясните какво става. Д-р Уинсъм, има ли някой кабинет, който да използваме?

Журналистите издадоха обща въздишка на разочарование и започнаха да протестират, че и те имат право да научат какво точно става, но лейтенант Марино беше твърд. Повиках Пеещата скала и заедно с лейтенант Марино и заместника му детектив Наро, се заключихме в кабинета на старшата сестра на етаж. Журналистите се събраха отвън пред вратата и ние трябваше да говорим тихо и бързо, за да не ни подслушват.

— Лейтенант — започнах аз, — тук става дума за една много сложна ситуация и аз не знам откъде да започна.

Лейтенант Марино си качи краката на бюрото и извади една цигара.

— Опитай се — каза той, докато я палеше.

— Ами, нещата стоят така: човекът долу е маниак-убиец. Той е индианец и иска да си отмъсти на белите.

Лейтенант Марино се закашля.

— Продължавай — каза той търпеливо.

— Единственият проблем е, че той не е обикновен човек. Той притежава някои качества и способности, които обикновените хора нямат.

— Като да прескача сгради или да надбяга куршум? — подсказа шеговито лейтенант Марино.

Пеещата скала се изсмя.

— Много по-близо сте до истината, отколкото предполагате, лейтенант.

— Искате да кажете, че там долу е Супермен? Или по-точно Супериндианецът?

Изправих се, като се опитвах да изглеждам максимално убедителен.

— Звучи налудничаво, лейтенант, но е почти вярно. Индианецът там долу е шаман, който използва магическите си сили, за да си отмъсти. Пеещата скала е също шаман, от племето на сиуксите, и ни помага да се справим. Той вече спаси няколко живота и аз мисля, че ще бъде добре да се вслушате в думите му.

Лейтенант Марино свали краката си от бюрото и се обърна, за да погледне към Пеещата скала. Изпусна облак дим и каза:

— Някои детективи под дърво и камък търсят странни и екзотични престъпления. Искам да кажа, че има детективи, които страшно си падат по шантави, смахнати ексцентрици и престъпления от този вид. А знаете ли аз какво обичам? Обичам простите и ясни убийства, с убиец и жертва. Жертва, мотив, оръжие, присъда. А знаете ли какво става? Все на мен се пада да се занимавам с шантавите случаи.

Пеещата скала посочи раздраната си буза.

— Това на шантаво ли ви прилича? — попита той лейтенанта тихо. Марино нищо не каза, само вдигна рамене.

Пеещата скала продължи с тих глас:

— Ще ви го кажа направо, защото нямаме много време, а и дори да не ми повярвате сега, ще ми повярвате, когато там долу започнат да стават разни странни неща. Този човек е индиански шаман. Няма да претоварвам въображението ви с обяснения за това как е стигнал дотук

или пък какво прави на десетия етаж, но мога да ви кажа, че силата му е съвсем реална и е много опасен.

— Въръжен ли е? — попита детектив Наро, млад, стегнат полицай с риза на сини и бели карета.

— Не с пистолети — отвърна Пеещата скала. — Той няма нужда от такова оръжие. Неговите магически сили са много по-мощни от обикновени пистолети. Освен това вашите оръжия ще бъдат безполезни срещу него и дори могат да бъдат опасни за вас самите. Даже и да не ми повярвате за друго, то поне за това ми се доверете — не използвайте оръжие.

Лейтенант Марино повдигна вежди.

— А вие какво предлагате да използваме — лъкове и стрели ли?

Пеещата скала се намръщи.

— Хуморът ви е неуместен, лейтенант. В това, което става долу няма нищо смешно, а вие ще имате нужда от много помощ и информация.

— Е, добре — каза лейтенантът, — разкажете какво точно става долу?

— Трудно е да се обясни с думи — каза Пеещата скала. — Дори и аз самият не съм съвсем сигурен. Но нещата ми изглеждат горе-долу така: Мискемакус, индианският шаман, приготвя магически портал, за да извика през него индиански демони от отвъдното.

— Отвъд кое?

— Отвъдната страна на реалния свят. Светът на духовете. Той вече успя да извика Звездният Звяр, който е слуга и пратеник на Великата Йерархия от индиански духове. Г-н Ърскин видя Звездният Звяр със собствените си очи и за малко не умря.

Лейтенант Марино попита:

— Вярно ли е това, г-н Ърскин?

— Да, вярно е — кимнах аз. — Кълна се. Вижте ръцете ми.

Лейтенант Марино погледна ръцете ми, добили виолетов оттенък от измръзването, и замълча. Пеещата скала каза:

— За един шаман никак не е лесно да повика същества от отвъдния свят. Те са безмилостни, опасни и могъщи. Повечето от великите духове в индианския пантеон са отделени от нас чрез магии и заклинания, които са им били наложени много преди белия човек да стъпи на тези брегове. Шаманите, които са ги заключили в отвъдния

свят, са били майстори в своята област и днес няма жив човек, който да може да развали техните магии. Точно затова тези маниту са толкова опасни. Ако Мискемакус ги пусне на свобода, няма кой да ги върне обратно. Не съм сигурен, че дори и самият Мискемакус би успял да стори това.

Детектив Наро явно беше объркан. Той попита:

— Нима искате да кажете, че тези същества се крият из сградата?

Пеещата скала отговори:

— Те са навсякъде около нас. Във въздуха, който дишаме, в горите, камъните и дърветата. Всяко нещо си има свой маниту. Съществуват естествените демони на небето, земята и дъждовете, както и във всяко нещо, създадено от човешки ръце. Всяка индианска колиба има свой маниту. Защо някои лъкове стрелят точно, а други — не? Това зависи от вярата, която има онзи, който държи лъка, и отношението му към духа на лъка. Точно затова вашите пистолети биха били опасни за вас. Всеки пистолет има свой маниту, който зависи от вярата и майсторството, вложено в изработването му, но вашите хора не вярват в това и маниту на техните оръжия могат лесно да се обърнат срещу тях.

Лейтенант Марино продължаваше да слуша, но всяка дума на Пеещата скала го караше да изглежда все по-скептичен и умърлушен. Детектив Наро очевидно се опитваше да следи за какво става дума, но явно в неговите представи Мискемакус беше криминален престъпник с цяла банда на свое разположение. В живота на детектив Наро духовете и безплътните сенки от отвъдния свят не съществуваха. Аз си мечтаех да беше така и в моя живот.

Пеещата скала каза:

— Струва ми се, че ако се съди от портала, който Мискемакус приготвя, той се готви да извика най-ужасния от всички духове — Великия Старец.

Лейтенант Марино запитва:

— Великия старец? Кой е той?

— Това е еквивалентът на вашия Сатана или дявол. Гиче Маниту е духът на живота и на всичко, създадено от индианците, а Великият Старец е постоянният му враг. Съществуват много легенди за Великия Старец, но в тях има големи несъответствия в описанията му, както и в описанията на начина, по който може да бъде извикан. Според някои

от тях, той прилича на гигантска жаба с размерите на няколко прасета, а според други — на облак с лице от змии.

Лейтенант Марино въздъхна:

— Малко трудно ще издадем заповед за арест на лице с такова описание.

Пеещата скала кимна.

— Не бихте имали въобще тази възможност, лейтенанте. Великият Старец е най-ужасяващото и кръвожадно изчадие измежду демоните. Сравних го с вашия дявол, но Сатаната, в сравнение с него, е истински джентълмен. Великият Старец е създание с небивала жестокост и злонамереност.

Последва дълго мълчание. След това лейтенант Марино се изправи и нагласи пистолета в кобура си. Детектив Наро затвори тефтера и си оправи сакото.

— Благодаря ви за помощта и съдействието — каза лейтенант Марино. — А сега мисля, че е време да вървим и да си хванем един убиец.

Пеещата скала каза:

— Лейтенанте, нали няма да си вземете пистолета?

Марино просто се усмихна.

— Вашите истории за демони и духове са много занимателни, г-н Пееща скала, но аз ръководя цял отдел за убийства. Болницата ни помоли да се справим с един луд пациент, който вече е убил един санитар и е наранил лекар, и моето задължение е да сляза долу и да го арестувам. Жив или мъртъв, нали разбирате, в зависимост от неговото желание. Как казахте, че се казва? Мики ли?

— Мискемакус — каза Пеещата скала. — Лейтенанте, предупреждавам ви...

— Хич и недей — прекъсна го Марино. — Служа в тая полиция от десетилетия, така че знам какво да правя в такива ситуации. Няма да има проблеми и няма да има неприятности. Само стойте мирно тук и чакайте да свърши патърдията.

Той отвори вратата и вътре нахлуха журналистите със своите камери. Пеещата скала и аз останахме неподвижни сред тях, мълчаливи, потиснати и уплашени, докато Марино обясни с две думи какво смята да прави.

— Ще изолираме целия десети етаж, след което ще пуснем сълзотворен газ и ще изпратим снайперисти. Ще го предупреждаваме през цялото време за всичко, което предприемаме, и ще го подканяме да се предаде. Ще изпратя и трима души с асансьора, за да му отрежат пътя оттам.

Журналистите записаха всичко, което лейтенант Марино каза, след което започнаха да задават въпроси. Той вдигна ръка за тишина.

— Засега нищо повече няма да кажа. Почакайте да го изведем оттам, а после ще си поговорим. Готови ли са всички, детектив Наро?

— Да, сър — отвърна Наро.

Гледахме с натезали сърца как отряд от осем въоръжени полицаи започна да слиза по стълбите. Лейтенант Марино стоеше до асансьора и говореше по радиото си с тях. Трима души, между които и детектив Наро, се качиха в асансьора и зачакаха момента, когато щяха да се спуснат. След около десет минути отдолу се обадиха от полицейския отряд.

— Как е обстановката там? — попита Марино по радиото.

Последва шум в микрофона, след което тъничък глас се обади:

— Тъмно е. Осветлението не работи и не можахме да го оправим. Може би ще ни трябват прожектори.

— Стигнахте ли до коридора? — попита лейтенантът. — Виждате ли нещо?

— Току-що минахме през вратата на коридора и сега ще се разпръснем. Засега няма никакви проблеми.

Лейтенант Марино направи знак на Наро и двамата полицаи, които натиснаха бутона на асансьора и се спуснаха надолу. Пеещата скала и аз не смеехме да се погледнем в очите. Индикаторът започна да мига: 18 — 17 — 16... и все по-надолу, докато накрая спря на 10.

— Как сте, момчета? — попита Марино.

— Добре — отвърна водачът на групата. — Засега няма нищо ново. Проверяваме стаите една по една.

— Бъдете нащрек — предупреди лейтенант Марино.

Чу се гласът на детектив Наро, променен от радиото:

— Действително е много тъмно. Изглежда батериите не работят както трябва. Знае ли някой какво става с осветлението?

Д-р Уинсъм се обади:

— Вече проверихме. Няма никаква видима повреда.

Лейтенантът предаде по радиото:

— Вече са направили проверка, но не могат да открият повредата. Само бъдете внимателни и дръжте фенерите настрани от вас. Не искате да ви изпозастрелят, нали?

— Господи — прошепнах аз на Пеещата скала, — те все още си мислят, че става дума за луд с пистолет!

Пеещата скала беше преbledнял.

— Скоро ще разберат — каза той мрачно. — Надявам се само като се случи да не бъде прекалено ужасно.

Водачът на отряда каза по радиото:

— Тук имаме малък проблем. Разположението на коридорите не съвпада с плановете на сградата. Вече два пъти обикаляме в кръг и сега като че ли започваме отново.

— Илюзии — каза Пеещата скала тихо, а един журналист до нас попита: „Какво?“.

— Къде се намирате? — запита лейтенант Марино. — При коя стая сте?

— Стая десет нула пет.

Лейтенант Марино погледна набързо картата на етажa, която беше разгъната до него.

— В такъв случай до вас трябва да има завой наляво, след това надясно и после излизате в друго отделение.

— Сър, тук няма никакъв завой. Искam да кажа, няма никакъв отвор. Само гола стена. Нищо не виждам.

— Това са глупости, Питърсън. Точно пред вас има завой.

— Сър, няма завой. Трябва да са променили разположението, след като картите са били начертани.

Лейтенант Марино се обърна към д-р Уинсъм, но той само поклати глава. Марино каза:

— От болницата твърдят, че не са. Сигурен ли си, че това е десет нула пет?

— Да, сър.

— Е, продължавай огледа. Сигурно е станала някаква грешка. Може и заподозреният да е сменил номерата на стаите.

— Сър?

— Е, добре де, откъде да знам. Продължавай да търсиш.

В този момент се обади детектив Наро. Гласът му звучеше странно напрегнат и дрезгав.

— Сър, тук имаме проблем.

— Какъв проблем? — запита Марино. — Намерихте ли заподозрения?

— Сър, тук имаме...

— Какво имате, Наро?

— Сър...

Радиото изпука за момент, след което замлъкна. За секунда сякаш чух свистенето на монотонния вятър, който само се чува, но не духа, след което настъпи тишина.

Лейтенант Марино натисна бутона за повикване.

— Наро? Детектив Наро, чуваш ли ме? Наро, какво става там долу?

В този момент се обадиха и от отряда, който проверяваше по етажа. Марино отговори:

— Да?

— Сър, попаднахме на нещо странно. Тук долу е страшно студено. Не мисля, че някога през живота си съм чувствал такъв студ.

— Студено ли? За какво, по дяволите, говориш?

— Студено е, сър. Ужасно студено. Мисля, че ще трябва да се върнем. Фенерите не работят. Много е тъмно и студено и не мисля, че ще можем да издържим още дълго.

Лейтенант Марино гневно натисна бутона на радиото си и извика:

— Какво ви става на вас, там долу? Стойте там! Какво, по дяволите, става долу?

Последва мълчание. За пръв път в тази стая, пълна с лекари, журналисти, оператори и полицаи, настъпи мълчание. След това усетихме, че подът почти незабележимо се повдигна и отпусна, сякаш по него премина вълна, и изведнъж всички лампи в стаята рязко примигнаха. Испитахме странното усещане, като че облак внезапно засенчи слънцето и отнякъде до нас долетя тъжното, неспирно свистене на ураганен вятър.

Лейтенант Марино отиде до полицаия, който пазеше вратата на асансьора, и каза:

— Дръпни се оттам. Слизам долу да видя какво става.

Полицаят натисна бутона и индикаторът започна да показва как асансьорът се вдига: 10 — 11 — 12... Лейтенант Марино извади пистолета си от кобура и застана до вратата на асансьора.

Светлинката показа 18. Вратите се разтвориха. Всички в стаята ужасено извикаха.

Кабината на асансьора приличаше на месарски хладилник. Нарязаните и накълцани тела на всичките полицаи лежах на огромна, заледена купчина. Виждаха се ребра, ръце, крака и разкъсани лица, изцяло покрити с бели ледени кристалчета.

Пеещата скала се обърна настрана и при вида му се почувствах не по-малко безпомощен и съсипан от него.

ДЕВЕТА ГЛАВА ПОД ОБЛАКА

Половин час по-късно седяхме в кабинета на Джек Хюс заедно с лейтенант Марино и д-р Уинсъм, пушихме и пиехме нервно, опитвайки се да намерим изход от ситуацията. Този път към нас с Пеещата скала и д-р Хюс се отнасяха не толкова скептично и ние разказахме на полицията всичко, което знаехме за Мискемакус и странните сънища на Карин Тенди. Все още не знаех дали лейтенант Марино ще бъде готов да повярва в това, което му разказвахме, но при мисълта за избитите полицаи не можеше да има много аргументи за спор с нас.

Светлините примигваха постоянно, а подът все по-често се повдигаше и спадаше. Марино се беше обадил за подкрепления, но те изглежда не бързаха да пристигнат. Радиото на Марино работеше все по-лошо, а по телефонните линии се чуваше непрестанен пукот. Един униформен полицай беше изпратен пеша до участъка за подкрепления, но и от него все още нямаше следа.

— Добре де — каза Марино, — да приемем, че става дума за магия. Да приемем, че всички тези глупости са верни. Какво ще правим? Как се арестува маниту?

Пеещата скала се изкашля. Изглеждаше напрегнат и уморен и аз се чудех колко още ще успее да издържи. Подът под нас се движеше, а лампите примигваха със странна синкава светлина. Далечният монотонен шум от бурята на Звездният Звяр допълваше впечатлението за отчаяно пътуване през неизвестни морета.

— Вече не знам как можем да спрем Мискемакус — въздъхна Пеещата скала. — Сами чувствате тези вибрации. Според легендите, появата на Великия Старец винаги се предшества от бури и други ужасни бедствия, както и от нечувани зверове. Д-р Хюс може да ви разкаже за тях.

Д-р Хюс, без да промълви нито дума, подаде снимка на разкъсаната си ръка. Той бе извикал болничния фотограф специално,

за да я направи. Лейтенант Марино я разгледа, без външно да промени изражението си и му я върна.

— Според вас, какво би могло да причини подобни рани? — попита д-р Хюс. — Това са дълбоки, тесни следи от зъби. Лъв? Леопард? Алигатор?

Лейтенант Марино вдигна поглед.

— Можеше да е от всяко едно от тези животни — продължи д-р Хюс. — Но колко лъва или алигатора мислите, че има в центъра на Манхатън?

Лейтенант Марино поклати глава.

— Не знам, докторе, а и не ме интересува особено. Много съжалявам за ръката ви. Повярвайте ми, *много съжалявам*. Още повече съжалявам за единайсетте мъртви ченгета и искам да направя нещо по този въпрос... Редфърн!

Слаб, младолик полицай се подаде през вратата.

— Да, сър?

— Има ли някакви вести от подкрепленията?

— Току-що се обадиха по радиото, сър. Казват, че не могат да влязат в сградата.

— Какво?

— Обади се лейтенант Гюхигън, сър, от 17-и участък. Каза, че не могат да отворят вратите и вероятно ще се наложи да ги разбият.

Пеещата скала и аз се спогледахме. Вероятно Мискемакус се опитваше да изолира болницата от околния свят. Ако можех да избирам, най-малко бих искал да не съм в сградата, в която Великият Старец щеше да се появи. Бих предпочел да съм в Ню Джърси или даже направо в Охайо. Извадих последната си цигара от пакета и я запалих с треперещи ръце. Подът отново се надигна и спадна, а светлината от лампите съвсем намаля.

— Обади им се отново — нареди Марино. — Кажи им, че сме в отчаяно положение и че трябва да побързат да пристигнат, преди да е почнала голямата патърдия.

— Разбрано, сър.

Лейтенант Марино отново се обърна към нас. Цялата работа не му харесваше и той не го криеше. Вдигна шишето с уиски и си отсипа една солидна доза, която изгълта разярено. Избърса уста с опакото на ръката си и каза:

— Добре. А сега искам да знам всички начини за унищожаване на Великия Старец. Всички легенди, всички боклуци, ама съвсем всичко.

Пеещата скала поклати глава.

— Не мога да ви кажа.

— Защо?

— Защото няма какво да кажа. Великият Старец не може да бъде унищожен. Ако имаше начин, той щеше да е използван още преди векове от много по-силни от нас шамани. А те са успели само да затворят портала към отвъдния свят, през който той влиза в нашия.

— И според тебе, този Мискемакус сега отново го отваря?

Пеещата скала вдигна рамене.

— Не чувствате ли вибрациите по пода? Знаете ли какво е това?

— Земетресение? — предположи Марино. Пеещата скала поклати отрицателно глава:

— Не, лейтенанте, не е земетресение. Това е началото на голямо натрупване на астрална енергия. Предполагам, че Звездният Звяр вече е успял да уреди договор между Мискемакус и Великия Старец и сега се подготвя порталът. Той се изгражда от изключително много енергия и остава отворен съвсем кратко време. За да се върне Великият Старец обратно там, откъдето е дошъл, е необходимо същото количество енергия. Даже повече, защото той няма да иска да си отиде.

— Много успокоително — измърмори Марино, но Пеещата скала продължи:

— *Не можем* да се откажем сега. **Трябва** да има някакъв начин да се задържи ситуацията, дори и да не успеем напълно да унищожим Мискемакус.

Изгасих рязко цигарата си. Беше ми хрумнало нещо:

— Пееща скала, видя ли пишещата машина, която хвърлих по Звездният Звяр?

— Разбира се — отвърна той, — тя ти спаси живота.

— Е, когато тя избухна, допирайки се до очертанията на Звездният Звяр... сигурен съм, че видях нещо. Не точно лице, а нещо съвсем неясно, по-скоро изражение.

Пеещата скала кимна.

— Това, което ти се е сторило, че си видял, е бил маниту на пишещата машина. В конфликта си с духа на Звездният Звяр е станал

видим за момент, докато е изразходил енергията си. Можеш да се успокоиш — Звездният Звяр го е унищожил завинаги.

Аз се намръщих.

— Духът на пишещата машина ли?

— Разбира се — отвърна Пеещата скала. — Всяко нещо си има свой маниту. Химикалката, чашата, дори листът хартия. Във всяко нещо има по-висш или по-низш дух.

— Мисля, че се отклоняваме от темата — каза лейтенант Марино. — Това, което ни интересува е: как да унищожим Великия старец.

— Чакай малко — настоях аз, — това може да е важно. Защо духът на пишещата машина ще влиза в конфликт със Звездният Звяр? За какво има да се бият?

Пеещата скала се замисли.

— Всъщност и аз не знам. Духовете влизат в конфликти помежду си, също като хората. Духовете на дърветата са в конфликт с духовете на камъните и на ветровете. Може би е свързано с древните магии срещу техниката.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джек Хюс, като се наведе напред.

— Просто, че Звездният Звяр е древен дух от незапомнени времена — поясни Пеещата скала, — а духът на пишещата машина е част от духа на съвременната електрическа техника. Те неминуемо ще влязат в конфликт. Светът на духовете до голяма степен е отражение на нашия свят.

Аз се замислих, след което продължих:

— Ами ако призовем на наша страна духовете на техниката? Биха ли ни помогнали те? Искам да кажа, че те ще имат повече причини да са на наша страна, отколкото на страната на Мискемакус, нали?

— Да, така е — съгласи се Пеещата скала, — но какво от това?

— Виж сега, ако във всяко парче техника има по един дух, значи можем да се опитаме да намерим такъв маниту, който да ни помогне. Духът на пишещата машина беше слаб и малък, но ако намерим мощен и силен дух? Той би ли могъл да ни помогне?

Лейтенант Марино разтърка очи.

— Това вече е твърде много — каза той. — Ако не бях видял как пред очите ми загиват единайсет от най-добрите ми хора и се връщат при мен във вид на разфасовано и замразено месо, щях да ви закарам направо в лудницата.

Джек Хюс каза:

— Това, което ни трябва, е машина с огромна сила. Нещо зашеметяващо.

— Електроцентрала? — предположих аз, но Пеещата скала поклати глава.

— Твърде рисковано. Водните духове ще се вслушат в командите на Великия Старец и ще ти откажат подкрепата си.

— Самолет? Кораб?

— Все същото — не става.

Помислихме няколко минути. Подът започна да се тресе все по-силно, а химикалките и кламерите изпадаха от бюрото на Джек. Лампите загаснаха и след малко светнаха отново. Подът отново се надигна и една честитка на д-р Хюс падна под стола на лейтенант Марино. Монотонният ураганен звук започна да се чува все по-отчетливо, а въздухът стана лепкав, тежък и натрапчив. В кабинета изведнъж стана ужасно задушно.

Полицаят Редфърн подаде глава зад вратата и притеснено каза:

— Сър, все още се опитват да влязат. Обадиха се по радиото и казаха, че продължават да се опитват. Лейтенант Гюхигън казва, че сградата сякаш се люлее, а на деветия или десетия етаж се вижда странна синя светлина. Да предам ли на останалите хора да се евакуират, сър?

— Да се евакуират ли? Че защо? — изръмжа Марино.

— Ами, това нали е земетресение, сър? Учили са ни, че при земетресение високите сгради трябва да се опразват.

Лейтенант Марино удари с ръка по бюрото.

— Земетресение ли? — горчиво изрече той. — Де да беше земетресение... Просто събери двама-трима от хората и слезте долу да се опитате да помогнете на този идиот Гюхигън. Слезте по стълбите и внимавайте на десетия етаж.

— Разбрано, сър... а... и сър...

— Да, Редфърн?

— Детектив Уишбех каза, че е проверил в компютъра метода на убийството и засега няма засечен никой друг, който да убива чрез замразяване.

Лейтенант Марино въздъхна:

— Добре, Редфърн.

После се обърна към нас и каза:

— Ето, това е полицейска тъпота. Единайсет човека са убити и замразени, а някой идиот трябва да го вкара в компютъра, за да види дали няма друг подобен случай. Никой вече не използва мозъка си.

Редфърн козирува и бързо излезе. Подът отново се надигаше и той явно се радваше, че го пращат да слезе до улицата. Шумът от невидимия вятър се беше усилил, а как да обясниш на хората, които го чуват, че това е само вятърът на магическата злонамереност.

— Чакай малко — каза Джек Хюс, — а как се е свързал детективът с този компютър?

— По телефона, че как иначе? — отвърна лейтенант Марино. — Това е Унитрак. Всички полицейски участъци в щата Ню Йорк имат достъп до него. Ако ти трябва информация за изчезнали хора, коли, повтарящи се престъпления, отпечатащи, и за всичко останало от този вид, той ти я дава за броени секунди.

— Това голям компютър ли е?

— Разбира се. Унитрак е един от най-големите компютри на източното крайбрежие.

Джек Хюс се обърна към Пеещата скала.

— Мисля, че ти намерихме подходящ технически маниту — каза той. — Компютъра Унитрак.

Пеещата скала кимна.

— Това звучи по-обнадеждаващо — каза той. — Лейтенанте, имате ли телефонния номер?

Лейтенант Марино изглеждаше шашнат.

— Чакайте, чакайте — възрази той, — този компютър е само за полицейска работа. За това трябва код за достъп.

— Вие имате ли такъв код? — попита Пеещата скала.

— Разбира се, но...

— Няма „но“ — заяви Пеещата скала. — Ако искате да хванете този, който уби единайсет ваши служители, това е единственият начин.

— *Какво*, по дяволите, говорите! — извика Марино. — Да не искате да ми кажете, че можете да извикате дух от полицейския компютър?

— Че защо не? — отвърна Пеещата скала. — Не казвам, че ще ми бъде лесно, но духът на Унитрак сигурно ще е на страната на реда и законността. Той е създаден с такава цел. Духът на един предмет не може да противоречи на целта, с която този предмет е бил създаден. Ако мога да го извикам, ще е идеално. Историята отново ще се повтори.

— Какво искаш да кажеш с това, че историята ще се повтори?

Пеещата скала потърка уморено врата си.

— Едно време духовете на индианците са били победени от белите духове на реда и законността. Предполагам, че пак ще могат да бъдат победени от тях.

Лейтенант Марино точно се пресягаше да извади картата си с компютърния код, когато въздухът изведнъж замря. Ние се спогледахме притеснено. Подът беше спрял да се клати, но сега изведнъж започна да вибрира, като че ли някой пробиваше бетон. От улицата се чуваха автомобилни сирени и пищенето на постоянния магически вятър.

Изведнъж лампите угаснаха. Лейтенант Марино извика:

— Не мърдайте! Останете по местата си! Ако някой мръдне, ще стрелям!

Ние застинахме като статуи, напрягайки слух и зрение да усетим ако някой ни напада. Чувствах капките пот, които се стичаха по лицето и по врата ми. Стаите на осемнайсетия етаж бяха задушни и беше ясно, че вече и климатичната инсталация не работи.

Аз пръв ги чух. Спускаха се и се стичаха по стените като река от фантоми. Видях как лейтенант Марино вдигна ужасен своя пистолет, но не стреля. Застинали от ужас, гледахме в тъмнината как по стените на кабинета се стичат призрачни плъхове, потоци призрачни плъхове, които потъваха надолу през пода. Появяваха се сякаш от нищото и отново изчезваха, потъвайки в пода. Сигурно милиони бяха тези шумолящи, гърчещи се плъхове, изливащи се като ужасна вълна.

— Какво е това? — ужасен попита лейтенант Марино. — Какви са те?

— Точно това, на което приличат — отвърна Пеещата скала. — Това са паразитите, които придружават Великия Старец. Изглежда Мискемакус използва самата сграда на болницата за портал, през който да повика Великия Старец и затова те се стичат така по стените. Предполагам, че се събират на Десетия етаж. После... Кой знае какво ще стане после.

Лейтенант Марино не каза нищо. Само подаде картата си на Пеещата скала и посочи кода върху нея. Той като че беше изпаднал в шок, но струва ми се, че и всички ние бяхме в подобно състояние. Дори журналистите и операторите бяха притихнали и се споглеждаха с нескриван страх в очите като хора, затворени в потъваща подводница.

Пеещата скала отиде в един съседен кабинет и вдигна телефона. Аз стоях до него, докато набра номера, чух сигнала и последвалия глас на телефонния секретар. Пеещата скала прочете цифровия код и зачака да бъде свързан с Унитрак.

— Какво ще правиш? — попитах го аз. — Как ще успееш да обясниш на един компютър, че искаш помощ от неговия маниту?

Пеещата скала запали цигара и издуха дима.

— Мисля, че ще бъде само въпрос на използване на правилния език — каза той накрая. — Но ще трябва да убедя програмистите, че не съм напълно откачен.

Последва още едно прищракване и един спокоен и равен глас каза:

— Унитрак. Бихте ли казали за какво се обаждате, ако обичате?

Пеещата скала се изкашля.

— Говоря от името на лейтенант Марино от полицията на Ню Йорк. Лейтенант Марино би искал да знае дали Унитрак има и духовна същност.

Последва мълчание. След това гласът каза:

— Моля? Бихте ли повторили това, ако обичате?

— Лейтенант Марино би искал Унитрак да отговори на въпроса дали има духовна същност.

Още една пауза. След това гласът каза:

— Вижте, не разбирам. Това шега ли е?

— Моля ви, само задайте въпроса. Чу се въздишка.

— Унитрак не е програмиран да отговаря на такива въпроси. Това е компютър, на който се работи, а не университетска машина, на

която пишат стихове. Това ли е всичко?

— Почакайте — каза Пеещата скала бързо, — моля ви, задайте му един важен въпрос. Попитайте го дали има данни за Великия Старец.

— Великия какво?

— Великия Старец. Той е... нещо като главатар на банда.

— Кой отдел? Измама, грабежи, убийства — какво по-точно?

— Убийства.

Настъпи нова пауза. После гласът попита:

— Това как се пише? Като „Велики Боже“ ли?

— Точно така.

— Добре, задръжте така.

От слушалката се чуваше далечното потракване на машините, които отпечатваха въпроса на Пеещата скала върху перфокарти. Пеещата скала пушеше и нервничеше на фона на ужасното свистене на призрачния вятър. Подът отново се размърда, а Пеещата скала покри слушалката с ръка и каза:

— Струва ми се, че няма да успеем. Не след дълго Великият Старец ще мине през портала.

— Има ли нещо друго, което можем да направим? Някакъв друг начин да го спрем? — изсъсках аз.

Пеещата скала каза:

— Трябва да има и друг начин. В крайна сметка, древните шамани са успявали да се преборят с Великия Старец на собствената му територия. Но дори и да знаехме какъв е, аз сигурно нямаше да мога да се справя.

Докато чакахме Унитрак да се обади, почувствах странно гадене. В началото реших, че се дължи на люлеенето на сградата, но после разбрах, че е от миризмата. Задушлива и тежка миризма на гнила мърша, подобна на тази, която ме беше лъхнала веднъж, когато купих развалено месо. Подуших въздуха, направих гримаса и се обърнах към Пеещата скала.

— Идва — каза той без видимо притеснение. — Великият Старец идва.

Чух викове отвън, оставих Пеещата скала на телефона и излезнах. Около камерата се беше струпала тълпа от доктори.

Проправих си път до Джек Хюс и го попитах какво става. Той изглеждаше блед и болен, а ръката явно му причиняваше силна болка.

— Един от операторите — обясни той. — Държеше камерата и просто припадна. Като от електрически шок, но не беше това.

Проправих си път през тълпата до оператора. Той беше млад и русокос, облечен в джинси и тениска. Очите му бяха затворени, а лицето — изкривено и бяло. Долната му устна потрепваше и се свиваше в странна гримаса. Един от лекарите му беше навил ръкава и се готвеше да му бие успокоително.

— Какво има? Пристъп ли е получил? — попитах аз.

Лекарят внимателно заби иглата в ръката на оператора и натисна буталото на спринцовката. След няколко секунди спазмите на лицето на оператора утихнаха и той започна да се успокоява.

— Не знам от какво е — каза лекарят, като клатеше глава. Той беше млад, с грижливо сресана коса и кръгло лице. — Прилича на забавен психологически шок. Вероятно забавена реакция на всичко, което става тук.

— Да го изнесем навън и да се опитаме да го настаним поудобно — предложи д-р Уинсъм.

Трима-четирима доктори отидоха за носилка, а всички останали стояхме смълчани и уплашени, чакайки поредното проявление. Чух лейтенант Марино да говори ядосано по телефона с подкрепленията и разбрах, че все още не могат да проникнат в сградата. На фона на шума от призрачния вятър, от улицата долиташе вой на сирени, а прозорците от време на време се осветяваха от прожектори. След час-два щеше да съмне, но не беше ясно дали ние щяхме да доживеем да видим слънцето. Гнилата миризма на Великия старец беше изпълнила всичко наоколо и няколко човека повръщаха. Ту ставаше адски горещо, ту много студено, сякаш цялата сграда имаше силна треска.

Върнах се при Пеещата скала. С притеснен и нетърпелив вид той записваше серия от числа върху корицата на едно списание. Изчаках го да свърши и попитах.

— Ще стане ли?

Пеещата скала внимателно разгледа цифрите.

— Не съм сигурен, но тук има нещо. Програмистът каза, че машината не разполага с данни от последните десет години за лице,

наречено Великия Старец, в нито един отдел. Но Унитрак отвърна със съобщение и серия цифри.

— Какво гласеше то?

— Програмистът ми го разчете и то означаваше: „Кодът за връзка следва“ и следваха цифри.

Избърсах челото си с носната си кърпа.

— Това помага ли ни? Означава ли въобще нещо?

— Мисля, че да — отвърна Пеещата скала. — Унитрак поне отговори. А щом ни е отговорил, може и да знае какво искаме.

Аз посочих цифрите.

— Да не искаш да кажеш, че тези цифри представляват код за повикването на духа на компютъра?

— Може би. Няма да узнаем, докато не пробваме — отвърна Пеещата скала.

Седнах тежко.

— Пееща скала, това е най-налудничавото нещо от всичко, което сме правили. Знам на какво станахме свидетели и какво преживяхме, но да твърдиш, че един обществен компютър ни казва как да извикаме духа му с помощта на няколко цифри — това, Пееща скала, вече звучи смахнато.

— Знам, Хари, — кимна той — и не мисли, че аз вярвам на това повече от теб. Мога само да кажа, че съобщението от Унитрак е тук и че тези цифри съвпадат с някои от ритуалите за повикване на духовете на предмети, направени от хората. Всъщност, това е един от най-лесните ритуали. Научих го от шамана Сарара, от племето на паютите^[1], когато бях на дванайсет години. Тогава се научих да викам духовете на обувки, ръкавици, книги и други подобни неща. Вече можех да накарам една книга да прелисти всичките си страници подред, без въобще да я докосна.

— Но книгата си е книга, Пееща скала, а това е компютър за милиони долари. Той е мощен. Може даже да бъде опасен.

Пеещата скала подуши вонята на Великия старец, която изпълваше стаята.

— Нищо не може да бъде по-опасно от това, което идва сега, Хари — каза той. — Поне ако умрем, ще умрем със смъртта на героите.

— Геройската смърт не ме привлича — отвърнах аз, но Пеещата скала сложи ръка върху моята.

— Не мислеше за това, когато се изправи срещу Звездният Звяр.

— Не, но сега мисля за това. Два пъти за една вечер е твърде много за един обикновен човек.

Пеещата скала попита:

— Какъв беше целият този шум отвън? Имаше ли някой ранен?

Пресегнах се към пакета цигари.

— Не точно, един оператор от Си Би Ес, който ходел насам-натам да снима, припаднал. Може би е бил епилептик или нещо подобно.

Пеещата скала се намръщи.

— Казваш, че снимал, така ли?

— Точно така. Просто снимал едно след друго всичко в стаята и паднал като покосен. Нищо друго не знам — не бях там, когато се е случило.

Пеещата скала помисли за момент, след което бързо излезе и отиде при останалите оператори. Те бяха пет-шест човека, стояха в кръг и пушеха.

— Вашият приятел добре ли е? — попита ги той.

Един от репортерите, нисък и набит мъж с червена риза, му отговори:

— Да, разбира се. Все още го гледат разни доктори, но казват, че щял да се оправи. Слушай, знаеш ли *какво*, по дяволите, става тук? Вярно ли е това, дето разправят за злите духове?

Пеещата скала не обърна внимание на въпросите му.

— Приятелят ви получава ли пристъпи? — продължи да пита той.

Репортерът поклати глава.

— Никога досега. А и никога не е казал, че е епилептик или нещо такова.

Пеещата скала стана сериозен.

— Някой друг гледаше ли през камерата си в този момент?

Един от репортерите поклати глава.

— Не, сър, тук има само една камера.

Пеещата скала я взе и я разгледа. Единият ѝ ръб, този, върху който беше паднала, когато операторът я бе изпуснал, беше леко

изкривен, но иначе все още работеше. Един от техниците му показва как да я вдигне на рамо и откъде да погледне.

Подът на стаята започна да трепери и пулсира, сякаш се тресеше от страх. Лампите отново притъмняха, а шумът от ужасния вятър се усили още повече. Тълпата от лекари, журналисти и полицаи в стаята започна да се вайка, а д-р Уинсъм остави телефоните отворени. По никакъв начин не можехме да помогнем на хората по останалите етажи, а и не можехме да стигнем до тях дори да искахме. Лейтенант Марино продължаваше да стои до телефона, очаквайки да се свърже с подкрепленията на входа, но явно отдавна вече не хранеше надежда. Пушеше цигара от цигара, а лицето му бе опънато в напрегната гримаса.

Щом премина трусът, Пеещата скала вдигна камерата на рамото си и започна да оглежда цялата стая през обектива. Обиколи я с внимателни, точни движения на камерата, поглеждайки през нея към всеки ъгъл и зад всяка врата. Хората от Си Би Ес го гледаха притеснени как обикаля из стаята, приведен напред под тежестта ѝ.

— *Какво, по дяволите, си мисли, че прави този?* — попита подозрително един от техниците.

— Ш-ш-ш — изшътка колегата му. — Може би се опитва да разбере откъде идва тая гадна миризма.

След няколко минути старателно търсене, Пеещата скала остави камерата. Той ме повика при себе си и ми заговори с тих, забързан шепот, така че никой да не може да ни чуе.

— Мисля, че знам какво се е случило — каза той. — Демоните, които винаги придружават Великия старец, са минали оттук, но вече ги няма. Вероятно са слезли на десетия етаж, за да се съберат около Мискемакус и по всичко изглежда, че операторът ги е видял.

— Видял ги е? Но как?

— Сигурно си чувал разказите за това как индианците не давали да ги снимат, защото вярвали, че фотоапаратът ще им открадне духа. Това в определен смисъл е вярно. Обективът, макар и да не може да открадне духа на човек, може да го види. Точно затова има толкова много снимки, на които се виждат духове, които иначе са били невидими.

Аз се изкашлях.

— Да не искаш да кажеш, че операторът е видял тези духове през обектива? Затова ли е припаднал?

— Мисля, че да — каза Пеещата скала. — По-добре да отидем и да поговорим с него, ако е дошъл в съзнание. Ако може да ни опише кои демони е видял, ще можем да преценим колко време остава до появата на Великия Старец.

Повикахме Джек Хюс и му обяснихме как стоят нещата. Той не каза нищо, само кимна, че е съгласен, когато Пеещата скала предложи да говорим с оператора. Размени две думи с д-р Уинсъм, след което ни посочи манипулационната, в която беше настанен операторът.

Той лежеше безмълвен. Беше блед и трепереше, а трима лекари следяха пулса му и другите жизнени функции. Те поздравиха Джек Хюс, когато влязохме, и се отдръпнаха, за да ни направят място около леглото на болния.

— Бъдете много внимателни с него — каза един от тях. — Получил е тежък шок и все още е много зле.

Пеещата скала не отговори. Той се наведе над пребледнелия оператор и прошепна:

— Можете ли да ме чуете? Знаете ли къде се намирате?

Операторът само потрепери, но Пеещата скала продължи:

— Можете ли да ме чуете? Знаете ли къде се намирате?

Не последва никакъв отговор. Лекарите вдигнаха рамене, а един от тях каза:

— Страхувам се, че той е в пълно безсъзнание. Каквото и да е това, което му се е случило, мозъкът му отказва да го приеме и се е изолирал от околния свят. Това често се случва при силен шок. Дайте му малко време.

— Ние нямаме никакво време — прошепна на себе си Пеещата скала. Той бръкна в джоба си и извади огърлица от странно изрисувани мъниста, която положи в кръг около ръцете на оператора. Един от лекарите започна да протестира, но Джек Хюс му махна с ръка и той млъкна.

Пеещата скала започна да напява заклинание със затворени очи. Не можех да чуя добре всички думи, а тези, които чувах, бяха на езика на сиуксите. Поне така реших. Аз самият не знам чужди езици, така че със същия ефект можеха да бъдат и на френски.

В началото изглеждаше, че магията не действа. Операторът продължи да лежи безжизнен, само пръстите му от време на време потрепваха, а устните му беззвучно се мърдаха. В този момент Пеещата скала очерта магическа фигура във въздуха и очите на оператора изведнъж се отвориха. Изглеждаха стъклени и невиждащи, но бяха отворени.

— А сега — каза Пеещата скала нежно, — кажи какво точно видя през обектива, приятелю?

Операторът потрепери, а от устата му започнаха да излизат мехурчета. Приличаше на човек, който умира от бяс или е в крайна фаза на сифилис. В съзнанието му се беше запечатало нещо толкова ужасно, че той никога нямаше да може да го изтрие оттам. До смъртта си.

— Това е... Това е... — пророни той.

— Хайде, приятелю — подкани го нежно Пеещата скала, — говори. То вече нищо няма да ти стори. Гиче Маниту ще те защити.

Операторът затвори очи. За момент реших, че отново е изпаднал в безсъзнание, но след няколко секунди започна да говори бързо и почти неразбираемо, сякаш се опитваше, разказвайки, да отхвърли кошмара от себе си.

— То плуваше, плуваше, дойде с плуване през стаята и премина очертанятията ѝ, а аз видях само части от него, само части. То беше нещо като калмар, с веещи се ръце, всичките се вееха, но то беше огромно. Не знам точно колко голямо, но огромно, а аз бяха страшно изплашен, защото в съзнанието ми имаше нещо, нещо такова, сякаш някой ми е откраднал мозъка. Само за секунда го погледнах, само за миг.

Пеещата скала поседя така още известно време, но операторът не каза нищо повече. После внимателно взе мънистената огърлица от ръцете му и каза:

— Е, това е.

— Той добре ли е? — попитах аз. — Искам да кажа, не е...

— Не — отвърна Пеещата скала, — не е мъртъв. Мисля, че никога повече няма да бъде същият, но поне не е мъртъв.

— Ами калмара? Знаеш ли какво е това?

— Да. Този човек по случайност е видял нещо, което в продължение на векове е било прогонено от земята. Не го е видял цялото и може би по-добре. Великият Старец отново е сред хората.

---

[1] Паюти — група племена, населявали западните американски щати. — Бел. devira ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

КЪМ СВЕТЛИНАТА

Последвах Пеещата скала от манипулационната в коридора. В очите му отново блестеше желанието за борба, което виждах постепенно да изчезва през дългата и кошмарна нощ. Той каза:

— Това е то, Хари. Идваш ли да ми помогнеш?

— Това е какво? *Какво*, по дяволите, ще става?

Пеещата скала облиза устни. Гласът му беше напрегнат, а самият той изглеждаше обхванат от треска.

— Великият Старец е тук! Да се бориш с Великия старец... не разбираш ли какво значи това за един шаман? Това е все едно някой християнин да получи възможността лично да се пребори със Сатаната.

— Пееща скала...

— Трябва да го направим — настоя той. — Нямаме никакво време. Трябва да слезем там и да го направим.

— *Да слезем там долу?* Искаш да кажеш долу на Десетия етаж?

Пеещата скала сякаш изведнъж нарасна на ръст, като че ли го издуваше магически вятър. Трепереше от страх и нетърпение пред шанса да рискува живота си срещу най-великото зло в митологията на Америка. И тъй като аз замълчах, той просто се обърна кръгом и тръгна бързо към стълбите, толкова бързо, че едва успях да го догоня.

Дръпнах го за ръкава и той се обърна към мен.

— За Бога, Пееща скала — опитах се да го разубедея, — Великият Старец е там и всичко, което ще се случи сега, ще бъде много поужасно от преди. — Пееща скала...

Той се отдръпна. Отвори вратата към потъналото в тъмнина стълбище и попита:

— Идваш ли или оставаш?

От стълбището се носеше монотонното ехо на ужасния ураган и космите на врата ми настръхнаха. Гнилата миризма на Великия старец изпълни въздуха, а отдолу долитаха звуци, които ме караха да си

представям някои от по-мрачните картини на Йеронимус Бош. Демони, зверове и безименни твари, които изникват от нощта. Неща, които скачат, пълзят и се влачат в тъмнината на ужасеното въображение. Неща, които могат да подлудят човек.

Преглътнах с усилие. Независимо от това колко изплашен бях, не можех да оставя Пеещата скала да слезе там долу сам.

— Идвам — примирих се аз и минах покрай него, за да застана на площадката. Ако не тръгнеш веднага, нямаше изобщо да мога да тръгна.

След като вратата на стълбището се затвори зад нас, тъмнината, която ни погълна, стана пълна. Държахме се за парапета и опипвахме стъпало по стъпало пътя си. Всяка сянка ме изпълваше с ужас, а всеки тропот или ехо караше сърцето ми да спре. Можех да се закълна, че чувам стъпки, които слизаха точно под нас, но няхах време да се спра и да се послушам.

— Пееща скала — попитах аз, — какво ще правим?

— Опитвам се да преценя — отговори тихо, — но няма да мога, преди да видя с очите си как стоят нещата. Надявам се само, че ще мога да извикам духа на Унитрак в подходящия момент и по подходящия начин. Надявам се също така, че Унитрак не е толкова враждебно настроен към нас, колкото към Великия старец. Винаги съществува и такава опасност.

Аз се покашлях.

— Ами ако просто се предадем? Няма ли по този начин да спасим живота на много хора? Ако продължим да се борим с това, кой знае колко човека още ще загинат.

Пеещата скала поклати глава.

— Това не е битка в смисъла, който ти влагаш в тази дума. Това е отмъщението на един индиански шаман за цялата болка, унижение и унищожение, което белите са донесли на неговите хора. Не можеш да се предадеш на някой, който иска отмъщение. Мискемакус ще бъде доволен само когато всички ние сме мъртви, а що се отнася до Великия Старец...

— Що се отнася до Великия Старец, какво?

Пеещата скала вдигна рамене.

— Не знам как се е спазарил Мискемакус с него. Само ще ти кажа, че индианците пуебло го наричат „Велик Поглъщач“. Паютите го

наричат „Този, който се храни в ямата“. Сам можеш да си направиш заключение.

Докато слизахме към тъмнината, кошмарният вой и стенанията на урагана, който не беше ураган, се усилиха все повече и повече. Започна силно да ме боли глава и не виждах почти нищо пред себе си. Чувствах се неудобно поради сърбежа по цялото ми тяло и имах усещането, че дрехите ми са пълни с въшки. Ако имах възможност да избирам, щях да се откажа на момента и да оставя Великия Старец, „Този, който се храни в ямата“, да прави каквото си иска.

Пеещата скала каза:

— Приближаваме се, затова се чувстваш толкова зле. Ето — вземи този наниз. Не е кой знае какво, но поне ще те предпазва от трикове и илюзии.

Почти оглушали от шума на урагания вятър, ние стигнахме до десетия етаж. Пеещата скала извади листчето, на което беше записал номера на Унитрак, и в тъмнината внимателно се взря в него. След това ми даде знак с ръка, че всичко е наред, и предпазливо отвори вратата към лабиринта на Мискемакус, където в този момент се събуждаше за нов живот най-големият и зъл маниту на всички времена, Великият Старец.

Вонята сякаш физически те удряше в лицето. Въпреки че коридорите бяха празни, отвсякъде около нас извираше едно шумолене, което дори и воят на вятъра не можеше да заглуши. Сякаш цялата болница беше населена само с невидими гризачи, привлечени от гнилата воня на Великия Старец. Пеещата скала се обърна, за да се увери, че все още съм зад него, след което се насочи към стаята на Карин Тенди, същата тази стая, в която Мискемакус се беше появил на този свят.

Грохотът на астралния вятър на Звездният Звяр ме караше да се чувствам изтощен и нервен. Колкото повече се приближавахме към стаята на Карин, толкова повече се усиливаше шумът, така че накрая сякаш стържеше сетивата ми с притъпено острие. Докато вървахме, навсякъде около нас се чуваше шумолене като от пробягващи наблизко невидими плъхове, сякаш имахме невидим шлейф от паразитни придружители. В един момент ми се стори, че някой от тях скочи на гърба ми и задърпах ризата си с отвращение и страх.

Пеещата скала беше започнал да напява своите заклинания. Той призоваваше духовете на сиукския народ да ни пазят от всепрояждащото зло на Великия Старец, обръщаше се към духовете на въздуха, скалите и земята, молеше демоните на болести и епидемии да покосят Мискемакус. Едва дочувах думите му през воя на неземния вятър, но усещах, че невидимия кордон от плъхове се отдръпва леко от нас със страхопочитание.

Завихме зад един ъгъл и коридорът внезапно се изпълни с ярки светкавици, които припукваха срещу нас. Пеещата скала вдигна ръцете си с дланите напред, светлините се разбиха в тях и се разпиляха по пода. Това беше „Светкавицата, която вижда“ — първият признак, че Мискемакус знае за нашето присъствие на Десетия етаж.

Стигнахме до коридора, в който се намираше стаята на Карин Тенди. „Светкавицата, която вижда“ сякаш беше разгонила повечето от невидимите плъхове, но свистящият вятър продължаваше да бучи, само че сега вече като истински вятър, който жулеше лицата ни. Пеещата скала ме подкани напред и ние продължихме към неминуемия сблъсък с Мискемакус и Великия Старец. Воят на вятъра правеше всякакъв разговор невъзможен, а от вратата на стаята на Карин припукваха магически отблясъци от студената синя енергия, изграждаща портала, през който беше преминал Великият Старец.

Най-накрая, сред урагана, достигнахме вратата. Пеещата скала пръв погледна вътре и веднага отдръпна глава с инстинктивния ужас на човек, който вижда нещо неопишуемо гадно и ужасно. Аз също погледнах и бях обзет от такъв страх, че останах като закован на вратата и ми се струваше, че никога няма да мога да се мръдна оттам.

Стаята беше изпълнена с отровно смърдящ пушек, който се носеше от двата огъня, запалени от Мискемакус от двете страни на магическия му портал. На пода беше изрисуван най-големият и странен магически кръг, който някога съм виждал, оцветен с кръвта на единайсетте полицаи. Като баща над любимото отроче, над този кръг се извисяваше Мискемакус. Но не Мискемакус беше най-ужасяващата фигура, а това, което се виждаше през най-гъстите облаци дим — вряща сянка от концентрирано зло, която нарастваше все повече и повече и приличаше на огромен октопод или на кошница от змии и други влечуги.

Най-ужасното беше, че аз разпознах Великия Старец и разбрах колко близко е бил той винаги до мен. Той беше страхът от странните фигури, рисувани от мрака по тапетите и пердетата, от неясно очертаните лица по стените и вратите, ужасът от тъмни стълбища и тихото потропване на неизвестното отвъд защитната преграда на прозореца. Тук, в гърчещите се форми на Великия старец, открих всички свои дълбоко скрити страхове. Всеки път, когато ми се струваше, че захвърлените по стола дрехи оживяват, че чувах стъпки зад гърба си по стълбите, аз съм усещал злото присъствие на Великия старец, който се бори с магическите заклинания, затворили го там, в отвъдния свят.

Мискемакус вдигна ръце и нададе смразяващ кръвта триумфален вик. Очите му светеха със сатанински вътрешен огън, а деформираното му тяло беше плувнало в пот. Ръцете му сякаш бяха в червени ръкавици от засъхналата по тях кръв на убитите полицаи. Почти невидимо сред пушеците, туловището на Великия Старец се гърчеше и кривеше.

— *Сега, Хари!* — извика Пеещата скала. — **Сега** е моментът, Хари!

Той зарови лице в ръцете си и започна да изрежда цифри и думи в безкрайна поредица от заклинания към своите маниту и към великия дух на техниката на белите. Аз го стисках здраво, мислейки през цялото време за Унитрак, Унитрак, Унитрак. От виещия вятър беше невъзможно да се чуе каквото и да е от неговите заклинания, но аз се концентрирах върху мисълта, че го подкрепям, обичам и поддържам и че се старая да го запазя здрав, а през това време той се опитваше да доведе на помощ най-могъщия бял маниту — този на Унитрак.

За един миг ми се стори, че Пеещата скала ще успее. Той говореше безкрайно бързо, мълвеше, пееше и клатеше глава, все по-бързо и по-бързо, сякаш от това, колко бързо набира скорост заклинанието му, зависеше колко бързо ще извика Унитрак. Но през цялото това време Мискемакус също напяваше и вееше ръце към нас, сякаш насърчавайки Великия Старец да ни погълне. През пушека виждах неща, които бяха по-ужасяващи от всякакъв кошмар, а от мрачния облак на Великия старец започнаха да се отделят димни възета. Знаех, че ни остават само секунди живот. Бях толкова уплашен, че стоях като прикован на място, прехапал езика си.

Изведнъж Пеещата скала се отпусна, след което се свлече надолу и падна на колене. Клекнах до него, отмятайки разчорлената си от урагана коса и започнах да викам в ухото му да продължава.

Той погледна към мен, а на лицето му беше изписан само страх.

— Не мога! — извика той. — Не мога да извикам Унитрак! Не мога да го сторя. Той е маниту на белите! Не иска да дойде! Не ми се подчинява!

Не можех да го повярвам. Погледнах през рамо и видях Мискемакус, който сочеше с двете си ръце към нас, видях тъмните змии, които се насочваха от туловището на Великия Старец към нас, и разбрах, че е настъпил краят. Грабнах смачканото листче хартия от ръката на Пеещата скала и го вдигнах към светлината на ужасяващия портал.

— Унитрак, спаси ме! — извиках аз. — Унитрак, спаси ме!

И изкрещях цифрите, отново и отново.

— Унитраааак! За Бога, Унитрак!

Пеещата скала нададе вой от страх. Мискемакус, с лице, опънато във вълча гримаса, плуваше с разперени ръце във въздуха към мен, а деформираните му крака почти не се виждаха под него. Навсякъде около нас се разпростираше черната сянка на Великия Старец.

За момент онемях от страх. После, тъй като това бе единственото, което ми дойде на ум да направя, вдигнах ръце в имитация на Мискемакус и се опитах и аз да изкова своя магия.

— Унитрак, изпрати своя маниту да унищожи този шаман, Унитрак, защити ни от беда. Унитрак, затвори портала към отвъдния свят и ни отърви от това грозно чудовище.

Плуващият из въздуха около нас Мискемакус, започна да приканва Великия Старец към отмъщение. Думите му звучаха някак мъгливо и тежко, притъпени от силата на урагана около нас.

— Унитрак! — провикнах се аз. — Ела при мен, Унитрак!

В този момент Мискемакус беше почти върху мен, а дяволските му очи блестяха върху тъмното и потно лице. Устата му беше разчекната в гримаса на напрежение, болка и омраза. Той рисуваше във въздуха около мен кръгове и невидими диаграми, насочвайки злата мощ на Великия Старец и подготвяйки ни най-горчивата участ, която можеше да измисли.

— Унитрак — прошепнах аз, без никой да ме чуе на фона на бурята. — О, Господи, Унитрак!

Всичко стана толкова бързо и ненадейно, че в първия момент, когато започна, не разбрах нищо. Реших, че Мискемакус ме е уцелил със „Светкавицата, която вижда“, или че сградата се разпада около нас. Чу се оглушителен шум, който заглуши дори грохота на урагана, сякаш милиони и милиони волта електричество припукаха около нас, сякаш станаха стотици къси съединения едновременно. Очертанията на стаята се загубиха сред блясъка на блестяща пространствена решетка с пълзящи бели и сини светлинки, трептяща със собствената си ослепителна симетрия.

Мискемакус падна на пода овъглен, почернял и окървавен. Падна и остана като заклано говедо със затворени очи и стиснати юмруци, скрити под тялото му.

Пространствените решетки, пулсиращи неспирно, образуваха преграда между мен и Великия Старец. Виждах как демоничното изчадие объркано се гърчи и смаява. Зарядът на решетката беше толкова силен, че можех да я гледам само с притворени очи, тъй като от ярката светлина почти не виждах очертанията на Великия Старец.

Не можеше да има никакво съмнение кое е това ослепително видение. Това беше духът, същността, квинтесенцията, маниту на Унитрак. Моята магия, призивът на белия човек, беше довела ослепителното отмъщение на един от демоните на белите.

Великият Старец вреше и се гърчеше в мощни обръчи тъмнина. Той пророни измъчена въздишка, която се превърна в яростен вой и силата му толкова нарасна, че усещах как потъвам в гневните му дълбини, разтърсващи пода и стените.

Блестящият маниту на Унитрак за момент потъмня и примига, но след това заблестя още по-ярко, като силен взрив от технологична мощ, която унищожаваше всичко наоколо. Чувствах се като потънал в нажежена стомана, като удавник в море от светлина, като давец се в бласто от звук.

Изведнъж дочух още нещо. Това бе звук, който никога няма да забравя. Беше като стенания на агонизиращ и продължи безкрайно дълго. Беше звук на разкъсани нерви, на оголени зли чувства, на разбити духове. Беше Великият Старец. Връзката му с реалния свят бе прогорена от безграничната технологична мощ на Унитрак.

Съвременният маниту го прогонваше обратно в тъмните и мрачни астрални убежища.

Последва остър звук на разкъсване и стъргане и ние видяхме как порталът, който Мискемакус беше очертал на пода, се свива навътре към своя център, всмуквайки сянката на Великия старец. Последен изблик на енергия, който ме ослепи и замая, и в стаята настъпи тишина.

Най-малко пет или десет минути лежах неподвижен и заслепен. Когато станах, пред очите ми все още плуваха зелени пространствени решетки и аз се лутах като слепец, блъскайки се в стените и мебелите на болничната стая.

Най-сетне очите ми отново се оправиха. Недалеч от мен, на пода, лежеше Пеещата скала всред останки от леглото и парчета мебели и бавно отваряше очи, докато идваше в съзнание. Тялото на Мискемакус лежеше там, където беше паднало, свито и овъглено. Стените на стаята изглеждаха като обгорени с огън, а щорите се бяха стопили и приличаха на дълги пластмасови висулки.

Но не тези неща приковаха вниманието ми, а бледата и слаба фигура, изправена мълчаливо в един ъгъл на стаята, като призрака на някой, когото съм познавал. Не казах нищо, само протегнах ръце към нея, приветствайки я отново сред хората, които тя за малко да напусне завинаги.

— Хари — прошепна тя, — аз съм жива, Хари!

Точно в този момент лейтенант Марино връхлетя в стаята с насочен напред пистолет.

ЕПИЛОГ

Седях и пуших последна цигара с Пеещата скала на летище „Ла Гуардия“ преди полета му за Южна Дакота. Той изглеждаше все така спретнат и чист както винаги, с бляскав костюм и очила с рогови рамки и нищо, освен лепенката на бузата му, не подсказваше за прежеждията, които беше преживял.

Слушахме рева на самолетите отвън и тихия шепот на далечни гласове, а късното следобедно слънце блестеше оранжево в зимното небе.

— Понякога чувствам малко тъга — каза той.

— Тъга ли? — попитах аз. — За какво?

— За Мискемакус. Само ако имахме възможност да му обясним какво точно става. Ако можехме да поговорим с него.

Дръпнах силно от цигарата си.

— Сега е малко късно за това. А и не забравяй, че той по-скоро би ни убил, отколкото да пожелае да говори с нас. Би ни убил много бързо и много по-безмилостно, отколкото ние него.

Пеещата скала кимна.

— Може би ще го срещнем отново при по-добри обстоятелства. Може би тогава ще можем да си поговорим.

— Но той е мъртъв — възразих аз. — Какво искаш да кажеш с това, че ще го срещнем отново?

Пеещата скала свали очилата си и ги избърса с чиста бяла носна кърпичка.

— Тялото умря, но не можем да сме сигурни, че и неговият маниту е бил унищожен. Може би е успял да премине на по-висше астрално ниво и е готов да се присъедини към тези, които нямат физическо присъствие в нашия свят. Може би ще се върне обратно на земята и ще заживее отново в нечие друго тяло.

Аз се намръщих.

— Надявам се, не искаш да кажеш, че това отново може да се случи, нали?

Пеещата скала вдигна рамене.

— Кой знае? Вселената има много тайни, за които ние дори не подозираме. Това, което виждаме по време на физическото си съществуване, е просто частица от тях. В нея има странни светове, които крият още по-странни тайни. Би било добре да не забравяме това.

— Ами Великия Старец?

Пеещата скала си взе чантата и се изправи.

— Великият Старец — каза той, — Великият Старец винаги ще бъде сред нас. Докато има тъмни нощи с необясними страхове, Великият Старец винаги ще бъде сред нас.

Той не каза нищо повече. Хвана ръката ми, стисна я и отиде да хване самолета си.

Едва три седмици по-късно успях да намеря свободно време и да отида в източните щати. Пътувах с кола и през целия път гледах побелелите от сняг поля и къщи. Небето беше сивкаво като стара дъвка, а бледооранжевото слънце се криеше зад дърветата.

Пристигнах точно по залез и спрях колата пред елегантната бяла къща в колониален стил. Входната врата се отвори и насреща ми се появи Джереми Тенди, сух и бодър както винаги. Дойде и ми помогна да си пренесе багажа.

— Много се радваме, че успяхте да дойдете, г-н Ърскин — каза той с топлина в гласа си. — Пътуването ви сигурно е било доста студено и изморително.

Избърсах си краката в изтривалката.

— Не беше толкова зле. Обичам трудните ситуации.

Вътре г-жа Тенди пое палтото ми. Стаята беше топла и уютна, окъпана в отблясъци от запаления огън. Дългият хол беше натъпкан с мили и грозновати антики — големи колониални кресла, медни лампи, украшения и много картини с провинциални пейзажи.

— Искате ли малко топъл бульон? — попита г-жа Тенди и в този момент бях готов да я разцелувам.

Седнах пред огъня. Джереми Тенди ми сипа едно голямо уиски, докато жена му шеташе из кухнята.

— Как е Карин? — попитах го аз. — Подобрява ли се?

Джереми Тенди кимна с глава.

— Все още не може да ходи, но вече е по-добре и е много по-весела. По-късно можете да се качите и да я видите. Цяла седмица очаква посещението ви.

Аз отпих от уискито си.

— И аз го очаквам — казах уморено. — Не мога да спя добре след тая история.

— Ами... Никой от нас не може.

Поговорихме си малко, след което г-жа Тенди ми донесе бульона. Беше вкусен, гъст и топъл и аз го изпих с благодарност край бумтящия огън.

После се качих горе да видя Карин. Тя все още беше отпаднала и бледа, но баща ѝ беше прав. Беше понапълняла и явно се оправяше бързо. Седнах на ръба на масивното легло от орехово дърво и заприказвахме за нейните хобита, за бъдещето ѝ, въобще за всичко друго, но не и за Мискемакус.

— Д-р Хюс ми каза насаме, че си бил много смел — сподели тя след малко. — Той каза, че това, което се е случило в действителност, е било много по-различно от историите, които описаха по вестниците. Той каза, че никой не би повярвал на истината, ако бъде разказана.

Хванах нежно ръката ѝ.

— Истината не е много важна. И аз самият не ѝ вярвам съвсем.

Тя ми се усмихна топло и приятелски.

— Исках да ти благодаря, защото ми се струва, че ти дължа живота си.

— Въобще не го споменавай. А може някой ден да ми го върнеш. — Аз се изправих. — Сега трябва да сляза долу. Майка ти ме предупреди да не те изморявам. Мисля, че ще имаш нужда от още много почивка.

— Добре — усмихна се тя. — Малко ми омръзна цялото това глезене, но явно ще трябва да се примиря и да го изтърпя, докато се изправя на крака.

— Ако ти трябва нещо, само кажи — отвърнах аз. — Книги, списания, плодове... Само кажи.

Отворих вратата, за да си тръгна, а Карин каза:

— Де буут, минхеер.

Замръзнах. Имах чувството, че чифт ледени ръце ме хващат през кръста. Обърнах се назад и попитах:

— Какво каза?

Карин все още се усмихваше.

— Бъди добър, скъпи. Това казах. Бъди добър, скъпи.

Затворих вратата на стаята ѝ. Площадката пред вратата ѝ беше студена и тъмна. Старата колониална къща пъшкеше под тежестта на зимния сняг.

— Точно това си и помислих, че казваш — прошепнах си аз и слязох надолу.

Издание:
ИК „БАРД“, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.